

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

5 Dergisi

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Nisan 2016 Sayı: 50

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

“Günlerin bugün getirdiği / Baskı, zulüm ve kandır” diye başlar 1 Mayıs marşı.

Türkiyeli devrimcilerin dünya proletaryasına, ezilen halklarına armağan ettiği bir marştır bu. Bizim ülkemizin işçi ve emekçilerinin sorunlarını, özlemlerini anlatmaktadır; o yüzden de bize çok yakın gelir ve yıllardır büyük bir coşkuyla söylenmiştir. Ama aynı zamanda enternasyondur; tüm dünya proletaryasının, emekçilerin, ezilen halkların sahiplenmesi de bu yüzden dir.

1 Mayıs’a doğru ilerlediğimiz bugünlerde, “baskı, zulüm ve kan”ın en şiddetli haliyle yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Aylardır Kürt bölgesi faşist abluka altında. Yakılan-yıkılan evlerin arasından ceset parçaları çıkıyor. Aileler cenazelerini bile kaldıramıyor. Bu zulüm devam ederken, bir de evlerinden-yurtlarından olmakla karşı karşıyalar. Devlet “acele kamulaştırma” ile, başta Sur olmak üzere yıkılan yerlere el koymaya hazırlanıyor. Hem bir rant alanı açıyor, hem de Kürt bölgesinin kültürel ve nüfus yapısını değiştirmeyi amaçlıyor.

Devletin saldırısı Kürt halkıyla sınırlı değil. İşçi ve emekçilere dönük çok büyük hak gasplarını içeren saldırı programları devrede. “Ulusal İstihdam Stratejisi” adı altında meclise getirilen yasa tasarısı, “kiralık işçiliği” dayatıyor. Kölece çalışmak dışında hiçbir hakkı kalmayan işçileri, sınıf olmaktan çıkarıp tamamen örgütsüz hale getirmek istiyorlar. Sözde “taşeronu kaldırıyoruz” diyerek, taşeron işçisinin bugüne dek elde ettiği hakları da sıfırlayan, iş güvencesi olmayan, ne işçi ne memur, “özel sözleşmeli” hale getiriliyor. Bir diğer seçim vaadi olan asgari ücretin bin 300 TL olması ise iyice budandı. Ayrıca yıllardır çalışan işçilerin ücreti, yeni işçilerin ücreti ile eşitlenir duruma geldi. Buna karşı metal işçilerinin başlattığı “ek zam” eylemleri, polis saldırısına uğradı.

Sayfa 2’de sürüyor

Savaşa ve faşizme karşı

BİRLİK DAYANIŞMA MÜCADELE!

Savaşa ve faşizme karşı BİRLİK, DAYANIŞMA, MÜCADELE!

Emekçi memurlar da bu saldırı sağanağından paylarına düşeni alıyor. İşgüvencesi sağlayan 657 sayılı yasanın değişmesi gündemde. Toplu sözleşmesi, grev hakkı olmayan bir sendika dayatılıyor kamu emekçilerine. Keza küçük üreticiler kan ağlıyor. Fındık üreticisinden süt, sebze-meyve üreticisine, hepsi kendilerine çok düşük fiyat dayatmasına feryat ediyorlar. Buna karşılık marketlerde yüksek fiyatlarla satılması, asıl vurgunun gıda tekelleri tarafından gerçekleştirildiğini gözler önüne seriyor.

Kısacası işçi, emekçi, ezilen kesimler topyekün bir saldırı altında. Buna karşı sesini yükselten gazeteci, aydın, akademisyen, avukat vb. kesimler de soruşturma-tutuklama kısıpı ile boğulmak isteniyor. Ülke, büyük bir hapishaneye çevrildi. Diğer yandan taciz, tecavüz olaylarında, adeta patlama yaşandı. Hem de dini vakıflarda, okul ve yurtlarda, öğretmen ve hocalar tarafından...

Devletin bu topyekün saldırısını, sadece Erdoğan'ın kişisel tutumuyla ve başkanlık hırslıyla açıklamak doğru değildir. Başta Kürt halkı olmak üzere işçi ve emekçilere karşı, devletin açtığı bir savaş sözkonusudur. Egemen sınıfların içte ve dışta yaşadıkları sıkışma bunu dayatmaktadır. Burada Erdoğan'ın rolü, biçimseldir, sınırlıdır. Ayrıca yapılanların, emperyalistlerin bölgeye dönük politikalarından bağımsız olmadığı, aksine onun yıkıcı sonuçlarının yansıması olduğu gözlerden kaçmamalıdır.

Hal böyleyken son günlerde ABD'nin Erdoğan'ı gözden çıkardığı, Obama'nın artık görüşmediği türü haberler ortalığı kapladı. 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonunun baş aktörü Rıza Sarraf'ın Amerika'da tutuklanması da bu düşünceleri güçlendirdi. Sarraf'ı tutuklayan savcıya övgüler yağdırıldı!

ABD'nin Erdoğan'dan rahatsızlığı daha önceki yıllarda da ortaya atılmıştı. Fakat her defasında Erdoğan yerini muhafaza etti, hatta sağlamlaştırdı. Bunu da başta ABD olmak üzere emperyalistlere verdiği tavizlere borçluydu. Bir kez daha bunu deneyeceği aşikardır. Nitekim son ABD gezisinde, Obama'nın görüşmeyeceği söylendiği halde, görüşme gerçekleşti. Kim bilir hangi tavizlerle?!

Kuşkusuz Erdoğan'ın da emperyalistler açısından bir "kullanma süresi" vardır. O süre sonunda ipini çeceklerdir. Fakat burada belirleyici olan dış faktörlerden ziyade iç dinamiklerdir. En son Arap isyanlarında görüldüğü gibi, içte ciddi bir muhalefet yükselmeden diktatörlerin sonu gelmez! Kendi gücüne güvenmeyip "dışardan"

medet ummak, son derece yanlış ve tehlikeli bir yaklaşımdır.

Başta ABD ve AB olmak üzere emperyalistler, hem kendi kamuoylarını, hem de bağımlı ülkelerin halkını etkilemek için, çoğu kez "demokrasi" havarisi kesiliyorlar. Bu da burjuva aydınlar tarafından abartılarak kitlelere aktarılıyor ve onlardan bir umut ve beklenti havası yayılıyor. Oysa emperyalistlerin "demokrasi", "insan hakları" vb. kavramları demagogik olarak kullandıklarını, kendi çıkarları için en kanlı diktatörleri desteklediklerini, tekellerin azami karı için oluk oluk kan akıttıklarını biliyoruz.

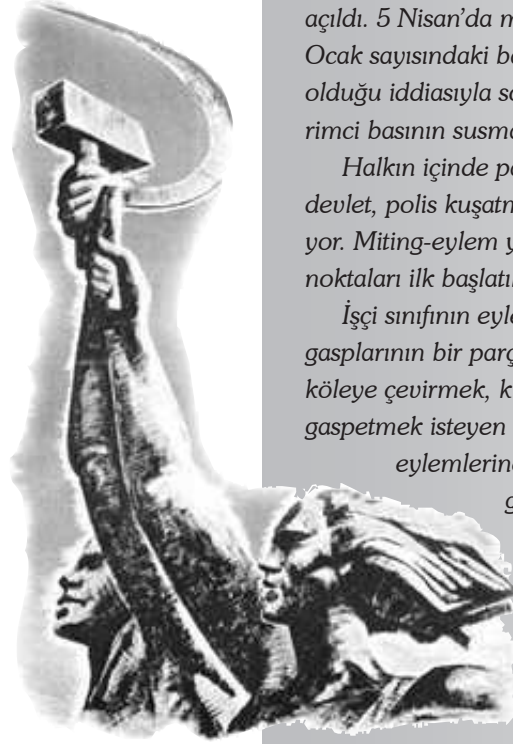
Geçtiğimiz günlerde AB emperyalistlerinin AKP'nin mülteci kartı karşısında nasıl geri adım attıklarını gördük. Tam da 1 Kasım seçimleri öncesi iki kez Merkel'in Türkiye'ye gelmesi, AB raporunun seçim sonrasına bırakılması, AKP'ye açık bir destek değil miydi? Davutoğlu'nun "Kayseri pazarlığı" sadece Türkiye'nin değil, AB'nin de utancıdır.

Her dönem 1 Mayıs'ların, işçi ve emekçilerin mücadelesinde ayrı bir yeri olmuştur. Bu dönemde yaşanan saldırıların boyutu ise, 1 Mayıs'ı çok daha önemli hale getirdi.

1 Mayıs, bu saldırı sağanağını durdurmada bir fırsata çevrilmelidir! İşçi-emekçi ve ezilen halkların kol kola girerek yürüdüğü, emperyalistlere ve işbirlikçilere meydan okuduğu bir gün olmalıdır! Onları durduracak tek güç, halkın birleşik gücüdür çünkü.

1 Mayıs'ın kutlanması bu yıl da engellemek isteyeceklerini biliyoruz. Ama 1 Mayıs, engellere sığmayan bir gündür! Bu kez de tüm engellere, yasaklara rağmen sokaklara çıkılacak, savaşa ve faşizme karşı öfke haykırılacaktır. Tam da 1 Mayıs'ı simgeleyen "birlik, dayanışma ve mücadele" gerçekleşecektir.

1 Mayıs marşı "günlerin bugün getirdiği" ile başlar ve ardından "ancak bu böyle gitmez / sömürü devam etmez" diye devam eder. Gerçekten de karanlığın en koyusunun yaşandığı bir anda "yepyeni bir güneş doğar" ve "devrimin şanlı yolunda ilerleyen halklar" bu kanemici sınıfları ezer geçer.

Okurlara...

Merhaba,

1 Mayıs yaklaşırken, faşist baskı ve terör dört bir yanda kendisini hissettirmeye devam ediyor.

Muhallif her ses, gözaltı ve tutuklama terörüyle karşı karşıya. Buna "heyecanlı" biçimde haber yapan muhabirler, islamcı çetelere silah taşıyan MİT tırlarını yazan gazeteciler de dahil...

Bu saldırı furcasından dergimiz de payını alıyor. Yazışları müdürümüz ve okurlarımız hakkında dava açıldı. 5 Nisan'da mahkemeleri görülecek. Yanı sıra Ocak sayısındaki bazı yazıların "örgüt propagandası" olduğu iddiasıyla soruşturma açıldı. Bir kez daha devrimci basın susmayağını haykırıyoruz.

Halkın içinde patlatılan bombaları bahane eden devlet, polis kuşatmasını ve faşist baskıyı daha da arttırıyor. Miting-eylem yasakları, dört bir yanda polis kontrol noktaları ilk başlatılan uygulamalardır.

İşçi sınıfının eylemlerine dönük saldırılar da bu hak gasplarının bir parçası. "Kıralık işçi" yasasıyla işçiyi köleye çevirmek, kıdem tazminatı ve emeklilik hakkını gaspetmek isteyen burjuvazi, metal işçilerinin "ek zam" eylemlerine saldırarak pervasızlığının boyutunu gösterdi.

Bir başka pervasızlık ise, Kürt kentlerinde dizginsizce süren saldırılar. Kentler yıkılıyor, halk katlediliyor...

Tüm bu sınıfsal ve ulusal baskıya, hak gasplarına karşı, 1 Mayıs'ta Taksim'e, taleplerimizi haykırmaya çağırıyoruz. Saldırıları püskürtmenin tek yolu, proletaryanın "birlik, dayanışma, mücadele" çağrısına ses vermektir.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

50. Sayıda

3	Bombalara, katliamlara, tecavüzlere
	Alışmayacağız
4	Halkı katledenler unutulur mu
5	Dergimiz çalışanları yargılanıyor
	Ankara-Kızılay'da bombalı saldırı
6	Özgürlük mü, güvenlik mi
7	Akademisyenlere tutuklama
	Taşeron işçiye "kadro" yalanı
8	Güvencesiz çalıştırmanın adı: "Kıralık işçi"lik
9	Renault işçisi direniyor
10	Yasaklara rağmen Newroz kutlandı
11	Ensar Vakfı ve 45 çocuğa tecavüz
12	PKK ile devrimci örgütlerin birliği üzerine
13	1 Mayıs'ı yaratan öncü işçiler
14	1 Mayıs'ta Taksim'e
16	Rusya Suriye'den çekilmiyor
18	Suriye'de federasyon ilanı ne anlama geliyor
19	AB ile "Kayseri pazarlığı": Mülteciler Türkiye'ye!
20	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
21	"İmralı notları" üzerine

Şehrin en merkezi yerlerinde arka arkaya patlayan bombalarla sarsıldığımız günlerdeyiz. Birçoğunun faili belli, hatta ne zaman, nerede patlayacağı bilindiği halde, önüne geçilme- yen patlamalar... Yabancı konsoloslukların, TÜRGEV gibi vakıfların haberdar olup kendi vatandaşlarını-öğrencilerini uyardığı, ama halkın göz göre göre ölüme terk edildiği zamanlar...

Ve bu şekilde yaşamaya “alışın” diyen “sahibinin sesi” yazarlar, politikacılar...

Halk sokağa çıkamaz hale geldi. Zaten amaçlanan da bu. Herkeste korku ve dehşet yaratmak! Düşünme, sorgulama, harekete geçme gücünü felç etmek!

Üstelik sanki bir “doğa felaketi”nden söz eder gibi, “terörle yaşamaya alışmal-

olmayacağız” diyen akademisyenlere de...

Kimini katlediyor, kimini gaza boğuyor, kimini tutukluyor... Bombaların ve silah seslerinin gürültüsü altında bütün buzsesleri boğmaya çalışıyor. Ve **bunlara “alışmamız” isteniyor!**

Hayır ALIŞMAYACAĞIZ!

Din kisvesi altında cinsel sapıklık...

Devlet terörü, baskı ve şiddet politikalarıyla, cinsel saldırılar, taciz ve tecavüz olaylarındaki artış, atbaşı gidiyor. **AKP hükümeti döneminde kadın cinayetlerinin yüzde bin 400 arttığı biliniyor. Cinsel taciz ve tecavüz olaylarında ise, son bir yılda, on bini aşkın dava açıldığı söyleniyor.** Ki

haram olduğunu, babalar için ise, 9 yaşındaki kız çocuğuna şevhet duya-bileceğini belirten fetvalar gördük. Giderek hemen her konuda Diyanet’in fetvalarıyla topluma yön veriliyor. Televizyon kanalları bu tür programlarla dolu. Bir yandan evlilik ve moda, diğer yandan cinli-perili programlarla halkın beyni yıkıyor ve toplumsal çürüme derinleşiyor.

Durumu daha vahim kılan, bu sapıklığın korunup kollanmasıdır. Açığa çıkan haliyle 40’tan fazla çocuğa cinsel taciz ve tecavüzde bulunan öğretmen, hükümete yakınlığı ile bilinen Ensar Vakfı’nda çalışıyor olması, bu gerçeği çok daha bariz hale getirdi. “Aileden sorumlu” türbanlı kadın bakan, “bir defadan bir şey olmaz” diyebilecek bir aymazlık sergileyebildi.

Bombalar gibi taciz ve tecavüze de alışmamız isteniyor! Eğitim için gönderilen okullarda, yurtlarda çocuklarımıza yapılan sapıklığa göz yummamız, sineye çekmemiz bekleniyor!

Bir kere daha söylüyoruz: ALIŞMAYACAĞIZ!

Önce yıkım, sonra rant

Aylardır Kürt il ve ilçeleri abluka altında. Suriye’yi aratmayan bir yıkım yaşandı. Yüzbinlerce kişi evinden-yurdundan edildi. Binlercesi katledildi, bodrumlarda yakıldı. Resmi açıklamalara göre, Temmuz ayından itibaren yapılan operasyonlarda 5 bin 359 kişinin “etkisiz hale getirildiği” (katledildiği ya da tutuklandığı) söyleniyor. Erdoğan, kolluk kuvvetlerinden 355 öldüğünü, ama onun sekiz-on katı oranında gerilinin katledildiğini övünerek bildiriyor. **Ölü sayısını yarıstırarak kendince zaferini kutluyor!**

Her işgalci güç gibi, yakıp yıktıktan, asıp kestikten sonra, bundan elde edecekleri siyasi ve ekonomik rantın hesabını yapıyorlar. Uzun bir süredir hedefe çıktıkları **HDP’nin elinde olan belediyeleri, darbe yoluyla ele geçirme çabası içindeler.** Bölgedeki ismiyle DBP’li belediye başkanları ve meclis üyelerinin PKK ile ilişkili olduğu, ona finans desteği sağladığı vb. gerekçelerle zaten bir kısmı hapse atılmış durumda.

İçişleri Bakanlığı, “*vatandaşların belediyeden hizmet alamadığı için şikayet yağdırdığını*” söyleyerek, bu belediyelere el

Bombalara, katliamlara, tecavüzlere ALIŞMAYACAĞIZ!

yız” diyorlar! ‘99 Marmara depreminden sonra “*depremle yaşamaya alışmalıyız*” nakaratını sıkça duymuştuk. Kaldı ki, bir doğa olayında bile önlemleri alarak, yaratacağı tahribatı en aza indirmek mümkündür. Değil ki, kendilerinin hazzırlıkladıkları bir ortamı...

Yaşanan bu olayların, AKP hükümetinin içte ve dışta yürüttüğü politikaların sonuçları olduğunu herkes biliyor. Buna son verdiklerinde, bu bataklığın kısa sürede kuruyacağını da...

Ama AKP, hem bataklığı yaratan, hem de ondan yararlanarak ayakta kalmaya çalışan bir hükümet durumunda. Patlayan bombaları, halkın üzerinde oluşturduğu baskı ve zulmü arttırmak için kullanıyor. “*Ya benden yanasınız, ya düşmandan*” diyerek, kendisine muhalif olan herkesi “düşman” gördüğünü ilan ediyor ve öyle de davranıyor.

Kendi dilini, kültürünü yaşamak isteyen Kürde de “düşman”, ek zam isteyen metal işçisine de... MİT turlarıyla cihatçılara silah taşıdıklarını ifşa eden gazeteciye de “düşman”, “bu suça ortak

bunlar, açığa çıkmış mahkemelere düşmüş olaylar. Daha kaç katının saklı tutulduğunu tahmin etmek zor değil.

Son günlerde açığa çıkan önemli bir gerçek ise, din kisvesi altında cinsel sapıklığın had safhaya varmasıdır. **Kimi zaman bir dini vakıfta, kimi zaman bir camide, bir imam hatip okulunda, cinsel tacize veya tecavüze uğradığını söyleyenlerin sayısı bir çığ gibi arttı.** Hem de çocuklara, erkek çocuklarına yönelik sapıklığın ne kadar yaygınlaştığını ortaya seren onlarca, yüzlerce vaka...

Peki şaşırtıcı mı? Hayır! **Gericilik ve bağnazlık, bir yandan iki cins arasındaki doğal ilişkiyi zorla-yasakla bastırırken, bir yandan da aklı-fikri cinsellikte olan ve onu en sapık haliyle tahayyül eden kişiler yetiştiriyor.** Kadınların başını örterek başlayıp, kız ve erkek çocukları ayrı sıralara oturtan, şimdi ilkökul çocuklarının bile başını kapatan zihniyetin geldiği aşamadır bu.

Yakın zaman önce **Diyanet İşleri’nden, erkek çocukların annesinin dizinin yukarısını görmesinin**

Yaşanan bu olayların, AKP hükümetinin içte ve dışta yürüttüğü politikaların sonuçları olduğunu herkes biliyor. Buna son verdiklerinde, bu bataklığın kısa sürede kuruyacağını da... Ama AKP, hem bataklığı yaratan, hem de ondan yararlanarak ayakta kalmaya çalışan bir hükümet durumunda. Patlayan bombaları, halkın üzerinde oluşturduğu baskı ve zulmü arttırmak için kullanıyor.

koymanın yollarını döşüyor. Bunun için iki yolu devreye sokuyorlar: **Birincisi, Büyükşehir Belediye Yasası'nda değişiklik yapılarak "hizmet götürmeyen belediyelerin" ödeneği kesmek; ve ikincisi, PKK'ye yardım ettikleri iddiasıyla haklarında dava açılan belediyelere merkezden kayyum göndermek...**

Kayyum atamanın, AKP'nin son dönemki el koyma biçimi olduğunu, medyadan biliyoruz. Şimdi sırada belediyeler var. Güya seçimleri herşeyin üstünde gören ve kendini o şekilde aklamaya kalan AKP, seçimle gelen belediyelere kayyum atarak, gerçekte darbe yapıyor. Keza **HDP'li vekilleri meclisten atmak için "dokunulmazlıkların kaldırılması"nı istiyor.** Demokrasiyi artık bir maske olarak bile kullanma gereği bile duymadan, tüm yasaları-kurumları çiğneme pahasına saldırıya geçmiş durumdalar. Gün geçmiyor ki, yeni bir hukuksuzluk ve saldırı furıyası ile karşılaşmasın.

Aylardır kuşatma altına yakıp yıktıkları Diyarbakır'ın Sur ilçesi için "acele kamulaştırma" kararı çıkardılar. Bunun adı el koymaktır, gasptır. Sur'da yaşayan halkın birçoğunun tapusu yok. Zaten '90'lı yıllarda zorla boşaltılan köylerden gelip buraya yerleşmişler. Şimdi oradan da atılıyorlar.

Başbakan Davutoğlu, daha önce açıkladığı "master planı" ile bölgeye TOKİ'nin gireceğini söylemişti. AKP döneminde en büyük emlak tekeli haline gelen TOKİ ile, bir yandan büyük bir rant

vurgununa hazırlanıyorlar; bir yandan da '90'lardan daha büyük bir Kürt göçü yaratıp bölgenin demografik yapısını değiştirmeyi amaçlıyorlar.

Özellikle **Suriye'ye sınır olan Kürt illerine Suriyeli mültecileri yerleştirerek "Arap kuşağı" oluşturma planları yapılıyor.** Bu şekilde hem Rojava'da kurulacak olan Kürt federal bölgesini Arap gericiyle kuşatmayı, hem de Türkiye'deki **Kürt bölgesinin nüfus yapısını değiştirip "ulus" olmanın en önemli kriterlerinden olan "toprak bütünlüğü"nü yok etmeyi hedefliyorlar.**

Ve bütün bunlara halkın boyun eğmesini istiyorlar. Kürt halkını sindirebilmek için evlerini yıktılar, çocuklarını yaktılar, cenazelerine bile ulaşamaz hale getirdiler. Üç bodrum katından 167 cenaze çıkartıldı. Kimyasal silahlarla öldürüp yaktıkları için cenazeler tanınmaz halde. Öyle ki, birçoğu aileleri tarafından bile teşhis edilemiyor. Teşhis edilenler bir torbanın içinde ailelerin eline tutuşturuluyor. Hem de polislerin sırttan bakışları altında...

Bunlara "alışmak" mümkün mü?

Bin kere hayır!

Acılara alışılmaz!

Egemenler, sadece sömürü ve zulme değil, yaptıkları her şeye bizi alıştırmak istiyor. Önce hırsızlığa-yolsuzluğa, şimdi ise bombalara-katliamlara, tacize-tecavüze, yakıp-yıkma "alışın" diyorlar.

Savaşa "alışın", faşizme "alışın" diyorlar!

Ama bu insanlık dışı rejimlere ve uygulamalara alışılmaz! Bunlara alışmak; insanlıktan çıkmak demektir. İnançlarımızı, değerlerimizi, kimliğimizi yitirmek demektir!

ALİŞMAYACAĞIZ!

Ama sadece alışmamakla da kalmayıp, UNUTMAYACAĞIZ, AFFETMEYECEĞİZ!

Çocuklarının cenazesine bile ulaşamayan aileler, bunu unutabilir mi? Molozlar arasından birkaç eşyasını bulmaya çalışan insanlar, bunu unutabilir mi? Dini eğitim verilen bir yerde öğretmenin tacize-tecavüze uğrayan çocuklar, ("bir kere" bile olsa!) bunu unutabilir mi? Ankara'da, İstanbul'da patlayan bombalarda sevdiklerini kaybedenler, bu acıyı unutabilir mi?

Ne unutulur, ne de affedilir!

Sur'u yakıp yıktıktan sonra Genelkurmay, bu operasyon "Nobel barış ödülüne layık" demiş! İspanya'da Franko faşizminin yerle bir ettiği Guernica, Picasso'nun tablosu ile ölümsüzleşmiştir. Picasso'nun resim sergisini gezen bir subay, resmin önüne gelip "*çok güzel bir eser*" der. Picosso'nun yanıtı çok çarpıcıdır: "*O eseri siz yaptınız!*"

Şimdi Türk subayları yarattıkları "eser" ile övünüyor! Yeni Guernica'lar yaratıp, bundan ödül bekleyenler unutulabilir mi?

Bir halkı kırıp geçiren, en yiğit evlatlarını vahşice katleden bir savaşa "vatan savunması" diyerek alkış tutanlar unutulabilir mi? Halkın kan ağladığı bir dönemde "en mutlu günlerimi yaşıyorum" diyenler unutulabilir mi, affedebilir mi?

Bu halk, Erdoğanları da, Perinçekleri de asla unutmayacak ve asla affetmeyecek! Ve elbet birgün, er ya da geç mutlaka hesabını soracak!

Halkı katledenler unutulur mu?

78 günlük sokağa çıkma yasağının ardından, geride kalan şey bir kent değil, bir enkazdır. Deprem görüntülerine benziyor Cizre fotoğrafları... Ya da Suriye'de bombardıman altındaki bir kentin görüntülerine...

Bir halkla savaşıyor devlet! Ve halkı yokedemediğinde, kenti yokediyor. Direnişi ezemediğinde, kentin bütün yerleşim alanlarını eziyor.

78 gün sonra evlerine döneceğini düşünerek koştu insanlar... Oysa evlerinden geriye kalan, bir moloz yığını... O moloz yığınlarının içinde, insanların hayatları, umutları, gelecekleri... O moloz yığınlarının içinde, sadece ev eşyaları değil; kenti savunurken katledilen kendi çocuklarının kanı, canı...

'94 yılında, köy boşaltmalarla yokedilmişti Cizre'nin dağları, köyleri. Cizreliler başka bir hayata göçetmeye mecbur bırakılmıştı. Zorla göçertilen o ailelerin çocukları, bugün kendi yaşam alanlarını savunurken kendi canını, hayatını koydu ortaya. Yüzlercesi dağlara çıktı; daha güçlü kavgalara hazırlanmak için. Yüzlercesi ise katledildi, Cizre'nin bodrum katlarında; bütün dünyanın gözleri önünde.

Şimdi molozların ortasında başka çocuklar dolanıyor. Büyüyecek, bayrağı devralacak.

Ve bir kere daha tarih kanıtlayacak: Öldürmekle bir halkı yokedemezsiniz!

Şairin dizeleriyle;

*"Üflemele güneş soğutulur mu
İte ite dağlar yürütülür mü
Taşımakla deniz kurutulmazsa
Kırılmakla halklar çürütülür mü
Yolunarak çiçek büyütülür mü
Ölüm ile hayat avutulur mu
Isınmadan demir çelik olmazsa
Halkı katledenler unutulur mu"*

03 Mart 2016 tarihinde

internet sitemizde yayınlanmıştır.

Dergimiz çalışanları yargılanıyor

2014 yılı Aralık ayında, dergi büromuza ve yazı işleri müdürümüzün evine yapılan baskın ve gözaltının üzerinden 15 ay geçtikten sonra, hakkımızda dava açıldı. Yazı işleri müdürümüz Çağdaş Büyükbaş ve okurlarımız Gülümser Seyitcemaloğlu ile Zeynel Sarar, 5 Nisan günü ilk duruşmaya çıkacak.

Dava konusu “terör örgütüne üye olmak”!

Üyelik “kanıtları” ise çok çarpıcı: 1 Mayıs ve Gezi direnişi başta olmak üzere çeşitli eylemlere katılmak ve bu eylemlerde, dergimiz Proleter Devrimci Duruş flaması taşımak, önlüğünü giymek.

Doğrudan Basın Kanunu çerçevesinde yayın yapan; yayınlarına Kültür Bakanlığı tarafından bandrol ve barkod verilen Proleter Devrimci Duruş dergisine ait amblemin olduğu flama ve önlüklerin kullanılması, “terör örgütüne üyelik” kanıtı olarak dava dosyasına girmiş durumda. Dahası, İçişleri Bakanlığı’nın yaptığı açıklamaya göre, ülke genelinde yaklaşık 15 milyon insanın katıldığı Gezi direnişinin içinde yer almak; valiliğe resmi başvuru ile düzenlenen 8 Mart mitinglerine katılmak; DİSK, KESK, TTB ve TMMOB tarafından çağırısı yapılan 1 Mayıs kutlamalarında bulunmak gibi unsurlar da, “terör örgütü” adına işlenen “suçlar” olarak dava dosyasının omurgasını oluşturuyor.

Hakkımızda açılan dava, tam bir hukuksuzluk örneğidir. Son dönemde giderek artan hak gasplarının ve muhalif tüm kesimleri susturma girişimlerinin çarpıcı bir simgesidir.

Son birkaç ayda buna benzer sayısız örnek çıkmıştır ortaya. Sadece barış çağırısı içeren bir bildiriye imzalayan akademisyenler yargılanmış, üçü tutuklanmıştır. Avukatlar gözaltına alınmış ve haklarında tutuklama kararı çıkartılmıştır. Can Dündar ve Erdem Gül, MİT tırlarının cihatçılara silah taşıdığını haberleştirdikleri için tutuklanmıştır. Erdoğan hakkında olumsuz bir cümle kuran herkes sorgulanmış; hapishanelerde “Erdoğan koğuşları” açılmıştır. Ve tüm bu davalar, “terör örgütüne üye olmak” suçlamasıyla açılmaktadır.

Bu davalar, muhalif seslere duyulan tahammülsüzlüğün ürünüdür. AKP hükümetinin, korku ve gözdağı ile kitleleri susturma politikasının sonucudur. Ortada hiçbir kanıt olmadan açılmış davalar, haksız tutuklamalar, pervasızca yapılan ev-büro baskınları, kuralsız gözaltılar...

Faşist baskı ve saldırganlık dört bir yanımızı kuşatmış durumda. Elbette her baskı dönemi gibi bu dönem de son bulacaktır. Ve bu davalar, bu dönemin kara lekesi olarak tarihteki yerini alacaktır.

Ankara-Kızılay’da bombalı saldırı

13 Mart akşamı, Kızılay’da, Güvenpark yakınlarında gerçekleştirilen bombalı saldırıda, 34 kişinin öldüğü, en az 155 kişinin yaralandığı duyuruldu.

Saldırı bir otobüs durağında, bombalı araçla gerçekleştirilmiş ve doğrudan durakta otobüs beklemekte olan emekçi insanlar hedef alınmıştı.

Havuz medyası, ilk andan itibaren, saldırının faili olarak Kürt hareketini hedef göstermeye çalıştı. Oysa Ankara’daki saldırı, AKP’nin Suriye politikası ile doğrudan bağlantılıdır. Devletin öncelikli amacı, Suriye’ye saldırı için zemin oluşturmaktır. Bununla bağlantılı olan diğer amaç ise, bu bombaları bahane ederek, kitleler üzerindeki baskı ve terörü artırmak, hak gasplarını artıracak yeni yasalar çıkarmak ve faşist baskı altında kitle hareketini ezmektir.

13 Mart günü gerçekleştirilen saldırı, doğrudan halka zarar veren bir saldırıdır. Ve her kim yaparsa yapsın, halka zarar vermeye dönük her türlü saldırı yanlıştır, mahkum edilmelidir.

Diğer taraftan, hiçbir saldırının AKP hükümeti tarafından Suriye’yi işgal etme planlarına ya da Kürt halkı üzerinde estirilen terörü meşrulaştırmaya payanda edilmesine izin verilmemelidir. Savaşa karşı direnmek, AKP’nin savaş politikalarına karşı çıkmak ve Kürt illerinde estirilen teröre karşı çıkmak, bugün en önemli görevdir.

Bölgede emperyalist savaşa, Kürdistan’da kirli savaşa karşı mücadele etmeli, hak gasplarına ve yeni baskı yasalarına karşı direnmeliyiz.

Ankara’nın en merkezi noktasında gerçekleşen saldırının en başta gelen sorumlusu devlettir; ve devlet bu saldırının hesabını vermelidir.

13 Mart 2016 tarihinde, internet sitemizde yayınlanmıştır.

Bombalı saldırı

haberi bu defa Taksim-İstiklal Caddesi’nden geldi. İstiklal Caddesi’ne açılan Balo Sokak içinde bir canlı bomba saldırısı gerçekleştirildi. İstanbul’un merkezinde, sivillerin en fazla olduğu alanlardan birinde, yine bir terörist kendisini patlattı.

10 Ekim tarihinden bugüne, Ankara’da 3 defa, İstanbul’da ise 2 defa bombalı saldırı gerçekleştirildi. İnternette yapılan bombalı saldırı ihbarlarının ise ardı arkası kesilmiyor. İnsanlar sokağa çıkmasını, kalabalık yerlere gitmesini, protesto

TERÖRE ALIŞMAYACAĞIZ!

eylemlerine katılmasın, öfkesini haykırmamasın diye, üstüste “alarm” haberleri geziyor internette

Ve bu ortamı kullanan devlet, baskısını ve saldırılarını daha da artırıyor. “Güvenlik” bahanesiyle, yaşam alanlarını daraltıyor. Üstelik bunu tümüyle göstermelik biçimde yapıyor. Akademisyenlerin, devrimci-demokrat kesimlerin üzerindeki baskı ve terörünü güçlendirirken, gerçek bombacıları, radikal islamcı çeteleri korumaya devam ediyor. Terörün asıl kaynağı olan radikal islamcı çetelerin örgütlenmesi, faaliyetleri devam ediyor, sokaklarda gördüğümüz IŞİD kılıklı teröristlerin sayısı her geçen gün artıyor.

Diğer taraftan, son dönemde “alışmalıyız” yönündeki sözlerde artış var. “Bir Ortadoğu ülkesi olmaya başladığımız, bu nedenle herhangi bir

Ortadoğu ülkesi gibi, halkın bulunduğu yaşam alanlarında bombalı saldırıların artmasının normal olduğu” tekrarlanıp duruyor. Oysa

ülkemizi Ortadoğu’daki savaşların lojistiği haline getiren de, Ortadoğu’daki radikal islamcı çetelerin geçiş ve örgütlenme alanına dönüştüren de, doğrudan AKP hükümetidir.

Tam da bu nedenle, ALIŞMAYACAĞIZ! Bu terör ortamına TESLİM OLMAYACAĞIZ! Halka dönük her tür terör saldırısını, kim gerçekleştirirse gerçekleştirsin LANETLEYECEĞİZ! Terörü bitirmenin tek yolu olarak, bölgemizdeki emperyalist savaşa ve Kürdistan’daki kirli savaşa karşı savaşımaya devam edeceğiz!

AKP’nin savaş politikalarının sonucu olan bu terör saldırılarına karşı DİRENECEĞİZ!

19 Mart 2016 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

“Özgürlük” mü “Güvenlik” mi?

Merkezi yerlerde ve doğrudan halkın içinde peşpeşe patlayan bombalar, bu soruyu tartışmaya açtı: “Güvenlik” mi, “özgürlük” mü?

Şimdi dünyanın pekçok ülkesinde, hükümetler halka bu soruyu soruyorlar. Bir taraftan da peşpeşe yeni “terörle mücadele” yasaları çıkartıyorlar, kararlar alıyorlar, güvenlik önlemlerini artırıyorlar.

Son patlayan canlı bombalardan sonra, Türkiye’de de benzer bir durum yaşanıyor. Polis kontrol noktaları artırılıyor, birkaç gün içinde 50 binden fazla insana GBT (Genel Bilgi Tarama) yapmakla övünüyor, bu taramalarda 300’den fazla “suçlu”nun yakalandığı öne sürülüyor. **Bu arada tüm eylem ve etkinlikler yasaklanıyor, yasağa rağmen etkinliği yapmak için ısrar edenlere, polis “bomba patlama ihtimali”ni hatırlatıyor ve saldırıyor.** Havaalanı, AVM gibi alanlarda kontroller sıkılaştırılıyor. Sokaklardaki kamera sistemleri sayıca artırılıyor, teknik kapasiteleri güçlendiriliyor.

Yapılan tüm bu değişikliklerle, yaşantımız dört bir yandan kuşatılıyor; her alanda polis baskısı artırılıyor; eylem yapma, hakkını arama, itiraz etme hakkımız gaspediliyor ve hak gasplarının hesabı sorulamaz hale getiriliyor.

Dahası, bu duruma itiraz eden her kesim “güvenlik mi, özgürlük mü” sorusuyla susturuluyor.

Ancak bu yanlış bir sorudur. Çünkü **güvenliği sağlamanın tek yolu, özgürlüklerin kısıtlanması değildir.** Son yaşanan saldırılara bakıldığında bile, “güvenlik” sorununun farklı ele alınması gerektiği açıkça görünür.

Yaşanan bombalı saldırıların ezici çoğunluğunda, devletin çeşitli kurumlarının ya eylemin yapılabildiği, ya eylemi yapacak kişilerin kim olduğunu, ya da eyleme dönük hazırlığı önceden bildiği ortaya çıktı.

Ankara Kızılay’da gerçekleşen bombalı saldırıların ikisinde de, TÜRGEV üyelerine, saldırılardan birkaç saat önce, “Kızılay’a gitmeyin” mesajı gönderilmiş! Benzer biçimde, ABD’nin de bu saldırılardan haberi olduğu ve kendi vatandaşlarını uyardığı anlaşıldı.

İstanbul’da İstiklal Caddesi’nde yapılan bombalı saldırıdan bir gün önce, Taksim’de bulunan Alman Konsolosluğu, iki günlüğüne kapalı olacağını duyurmuştu.

Fransa’da 2013 yılında PKK’nin yönetici kadın kadrolarına dönük olarak düzenlenen suikast saldırısında MİT’in ve Fransız istihbaratının bilgisi olduğu, sonradan ortaya çıkmıştı.

Yine Fransa’da, 2015 Ocak ayında Charlie Hebdo dergisine dönük katliam ile, 2015 Kasım ayında gerçekleştirilen Paris katliamının failleri, devletin bilgisi dahilindeydi.

Terörizmin arkasında devletlerin desteği

Kurumların bilgisi, eylemin son aşamasıyla sınırlı değil elbette. Saldırıları gerçekleştiren örgütlerin genel durumuyla ilgili de yeterince

bilgiye sahip durumdalar. Hatta kimi durumlarda, doğrudan devletler tarafından yönlendiriliyorlar.

Bugün dünyanın dört bir yanından cihatçı barındıran ve her yerde eylem yapma gücüne ulaşmış olan **İŞİD’in ilk ortaya çıkışını unutmayalım: ABD tarafından organize edilen, Türkiye, İsrail, Ürdün’den devlet yetkililerinin, Irak’tan Barzani ve Sünni aşiret temsilcilerinin katıldığı bir toplantıda, İŞİD’in harekete geçmesi kararlaştırılmıştı.** Toplantı, 1 Haziran 2014’te yapılmış, orada alınan karar doğrultusunda, İŞİD 10 Haziran’da Musul’un işgaline başlamıştı. Bugün İŞİD’e karşı savaşıyor görünen ABD’nin, İŞİD’in arkasındaki en büyük destekçi olduğunu bilmeyen kaldı mı?

Benzer bir durum, Belçika için de geçerlidir. **Belçika’da İŞİD örgütlenmesinin, adeta önü açılmış durumdadır.**

Brüksel’deki bombalı saldırıyı gerçekleştiren İŞİD’linin, Türkiye’den iki defa sınır dışı edildiği öğrenildi, Belçika yetkilileri sonradan bunu doğruladı. Bu süreçte, Belçika’da radikal İslamcı teröristlere nasıl davranıldığına da öğrenmiş olduk. Belçika İçişleri Bakanı’nın açıklamasına göre, Belçika, nüfus oranı açısından Suriye’ye en fazla cihatçı gönderen Avrupa ülkeleri arasında. **Suriye’de savaştıktan sonra Belçika’ya dönen 451 cihatçı, devlet tarafından biliniyor; ve bunların büyük bir bölümü tutuksuz yargılanıyor. Bir kısmı, sonradan ortadan “kayboluyor”.** Mesela Suriye’ye 3 kez gitmeye çalışırken yakalanan 15 yaşındaki bir cihatçı, her seferinde serbest bırakılıyor; hapis yerine evde elektronik kelepçe cezası verilen bir başka cihatçı ise, sonra evinde bulunamıyor.

Brüksel saldırısını gerçekleştiren Bakraoui, Türkiye’den önce Temmuz 2015’te Hollanda’ya, ardından tekrar geri gelmesi üzerine Ağustos 2015’te Belçika’ya sınır dışı ediliyor ve İŞİD’çi olduğu bilinen Bakraoui konusunda ne Türkiye’de, ne Hollanda’da, ne de Belçika’da hiçbir işlem yapılmıyor.

Türkiye’deki tablo ise daha vahimdir. **İŞİD’li olduğu tespit edilen kişiler Suriye’ye girmeye çalışırken ya da Suriye’den dönerken yakalandığında, hiçbir soruşturmaya tabi tutulmuyor, onlara hiçbir dava**

açılmıyor; sınır illerinde bulunan Geri Gönderme Merkezi’ne yerleştiriliyor. “Yabancı terörist savaşı” olarak tanımlanan bu kişiler, başta Avrupa olmak üzere başka ülkelere gönderiliyorlar. Yani İŞİD’çiler, dünyanın dört bir yanına, “yabancı terörist savaşı” olduğu bilinerek, gönderiliyor. Türkiye ise, İŞİD’çi transfer merkezi gibi çalışıyor.

Ancak Türkiye’nin İŞİD’le ilişkisi, salt “cihatçı ihracı” ile sınırlı değil. Bir yanıla, Suriye’deki savaşta İŞİD’in ve diğer radikal İslamcı çetelerin en büyük destekçisinin AKP hükümeti olduğuna dair sayısız bilgi ve belge çıktı. **MİT tırlarıyla cihatçılara silah ve her türden lojistik yardımın gönderilmesi; Suriye’de savaşırken yaralanan cihatçılara, İstanbul’da en lüks özel hastanelerde tedavi ve bakım sağlanması; Bolu başta olmak üzere birçok kentte cihatçılara silahlı eğitim kampları kurulması; cihatçıların temsilcilerinin Türkiye’de en lüks otellerde toplantı yaptırılması; Ağaoğlu’nun sitelerinde cihatçılar için özel katlar, bölümler tahsis edilmesi; cihatçılara yeşil kart verilmesi gibi ilk anda sayabileceğimiz pekçok haber, çeşitli tarihlerde basında yer aldı.**

Yanısıra, sadece Suriye’deki savaşa dönük olarak değil, ülke içindeki İŞİD örgütlenmesi de AKP eliyle beslendi, büyütüldü. Ve burada yetişen caniler, 20 Temmuz Suruç ve 10 Ekim Ankara katliamları da içinde olmak üzere, pekçok eylemin faili oldular.

Bu saldırıların herbirinde, yaptıkları telsiz konuşmalarından, kullandıkları ikiz plakalara, bombanın nerede hazırlandığından, hangi güzergahla getirildiğine dair hemen her şey, devletin kayıtlarında yer alıyor.

Bugün devletler, daha fazla güvenlik ve yaşam alanlarımızı daraltılması pahasına, halka “güvenlik” sağlayacaklarını iddia ediyorlar. Ve bu kadar baskı ve hak gaspına razı olmamızı istiyorlar.

Gerçekte ise, öyle çok özel “güvenlik” önlemlerine ihtiyaç yok. **Radikal İslamcı çetelerin örgütlenmeleri ve eylemleri çok “illegal”, bilinmeyen, öngörüle-meyen eylemler; bu saldırıları gerçekleştirenler ise, uzaydan gelmiş, bir anda ortaya çıkmış kişiler değil! Tam tersine, devletin çok iyi bildiği alanlarda, açıktan İŞİD tabelası, bayrağı ya da onları çağırıştıran bir sembolü olan yerlerde yaşıyor, örgütleniyor, güç kazanıyorlar.**

Adıyaman’daki çay ocağı, İstanbul-Bağcılar’daki İŞİD logolu dernek, Ankara Hacıbayram’daki Kuran kursu, Antep’teki “canlı bomba yeleği” dikim atölyesi... Son derece açık ve aleni bir örgütlenmeleri, faaliyetleri var. Dahası, Türkiye’deki canlı bombaların birçoğunun ailesi, çocukları sözkonusu katliamı gerçekleştirmeden önce, çocuklarını devlete ihbar etmişler, engel olmasını

istemişler, kendi bölgelerindeki İŞİD yuvasını işaret ederek kapatılmasını talep etmişler.

Yani, **Türkiye’de ya da dünyanın herhangi bir bölgesinde; daha fazla “güvenlik”, daha fazla hak gaspı, daha fazla özgürlüklerin kısıtlanması ile radikal İslamcı çetelerin durdurulacağını iddia etmek, salt bir demagojiden ibarettir.**

Kitlelerin haklarına ve yaşam standartlarına hiçbir kısıtlama getirmeden, her bir devletin, (en başta da AKP’nin) kendi ülkesindeki radikal İslamcı çetelere olan desteğini ve bağını kesmesi, bu saldırıları durdurmak için yeterlidir.

Akademisyenlere tutuklama

“Barış için Akademisyenler İnisiyatifi” adıyla yayınlanan ve “Bu suça ortak olmayacağız” başlıklı bildiriye imza atan 1128 akademisyen, AKP hükümetinin saldırına uğramaya devam ediyorlar. Son olarak üç akademisyen, Esra Mungan, Kıvanç Ersoy ve Muzaffer Kaya tutuklanıp hapishaneye götürüldüler.

Erdoğan, akademisyenler bildirisi yayınlandığı zaman, “bunlar aydın değil, karanlık, karanlık” demişti. Onun böyle açıkça hedef göstermesinin ardından, saldırı dalgası başladı. Son derece barışçı amaçlarla yola çıkmış muhalif bir hareket, IŞİD’li katillere gösterilenden daha ağır bir baskıya maruz bırakıldı. Akademisyenlerin büyük çoğunluğu, görev yaptıkları üniversitelerde soruşturmaya uğradı, bir kısmının üniversitelerdeki görevlerine son verildi. 733 akademisyen hakkında savcılık tarafından “terör soruşturması” başlatıldı ve sonuçta 3 akademisyen tutuklandı. IŞİD’in canlı bomba adayı cihatçıları için “eyleme geçmeden nasıl tutuklayalım” diyen AKP hükümeti, akademisyenleri “bildiriye imza atma eylemi” gerçekleştirdikleri için tutukladı. Ve 7,5 yıl hapis istemiyle yargılanıyorlar.

Tutuklanan akademisyenler, götürüldükleri hapishanelerde “çıplak arama” işkencesine maruz bırakıldılar. Ve tecrite alındılar. Bakırköy Cezaevi’nde Esra Mungan’ın koğuşa alınması için yapılan sayısız girişim ve yükselen tepkiler üzerine, Esra Mungan tecritten çıkartılıp havalandırması olmayan bir odaya kondu, Silivri’deki akademisyenlerin tecriti de sürüyor. Aynı süreçte, akademisyenler için “özgürlük nöbeti” başlatıldı. Arkadaşlarının

tutuklanmasının, toplumsal muhalefetin tümüne yönelik bir baskı anlamına geldiğini ifade eden akademisyenlerin “özgürlük nöbeti”ne katılımlar artıyor.

Bu arada, akademisyenlerin tutuklandığı duruşmada, Bilgi Üniversitesi’nde öğretim üyesi olan İngiliz akademisyen Chris Stephenson, üzerinde HDP’nin Newroz daveti bulunduğu için gözaltına alındı. Kumkapı’da bulunan ve sığınmacıların hapisnedenen beter koşullarda gözaltında tutulduğu merkeze götürüldü ve ardından sınırdışı edildi. Yükselen tepkiler üzerine, Stephenson’un geri dönmesine engel olamadılar.

Tutuklu akademisyenler ise, dışarıya mücadele mesajları gönderiyor ve dik durmaya devam ediyorlar. Pervasızca saldırıları püskürtecek olan da, onların dik duruşu ve dışarıda dayanışmanın büyütülmesidir.

Kapitalist sistem vahşi sömürsünü, bu dönem taşeron sistemi üzerinden kuruyor. Azami kar getirisinden dolayı, taşeron çalışmanın girmedığı fabrika-işletme neredeyse kalmadı.

Sömürünün en yoğun yaşandığı çalışma biçimi olduğu için, iş cinayetlerinin de en çok yaşandığı alanlar buralar. “Kapitalizm öldürür” sloganı, taşeronda somutlanmış durumda. Haliyle taşeron sisteme işçi ve emekçilerin tepkisi de oldukça yüksek. Bu yüzden genel seçim döneminde düzen partilerinin en önemli vaatleri arasında yer aldı. AKP hükümeti de seçim mitinglerinde “taşeron işçilere kadro vereceği” vaadinde bulundu. Seçim sonrası hükümet programında da üç ay içerisinde “kamuda çalışan bütün taşeron işçilere kadro verileceği” belirtildi.

Üçüncü ayın sonunda, Başbakan Davutoğlu “kamu kurumlarında asıl ve yan işte çalışan bütün taşeron işçiler kadroya alınacak” dedi. AKP sözcüleri ve yandaş basın, bunu büyük bir müjde olarak ballandıra ballandıra sundular. Ama 24 saat geçmeden Maliye Bakanı, kendi başbakanını yalanlarcasına durumun öyle olmadığını açıkladı.

Maliye Bakanı’nın açıklamasına göre, bütün kamu işçileri alınmıyor, alınacaklar için de sınav dahil bir sürü koşul getiriliyor. Bu koşulları yerine getirenlere “üç yıllık sözleşme” yapılacak. Üç yıllığına ve “mevcut ücretiyle” istihdam edilecek! Yani ücretlerinde bir artış olmayacağı gibi, kadrolu da olamayacaklar. Dolayısıyla iş güvencesinden yoksun, “özel sözleşmeli personel” adı altında çalışacaklar ve ne işçi, ne memur statüsünde olacaklar. Böylece uzun mücadeleler sonucunda elde ettikleri sendika hakkını da kaybedecekler.

“Taşeron işçiye kadro” yalanı

Tam bir “alicengiz oyunu.”

İşçinin bu statüde işbaşı yapması için aranan bazı koşullar şöyle:

- 1 Kasım 2015’ten önce işe girmesi ve halen çalışmaya devam etmesi. (Bu tarihten sonra işe girenler dışında tutuluyor)
- Emekli aylığı almaya hak kazanmamış olması. (Emeklilik süresi dolanlar emekli edilecek ve işe alınmayacak.)
- Tam zamanlı işlerde istihdam edilmiş olması. (Yarım gün çalışanlar bunun dışında kalacaklar. Sanki kamuda yarım gün çalışmak, onların kendi istekleriyleymiş gibi.)
- 12 ay boyunca görev yapıyor olması. (Hangi taşeron firma 12 aylık sözleşme yapıyor ki? Taşeron şirketlerin hepsi 11 aylık giriş-çıkış yapar.)
- Devlet memurluğuna atanmak için aranan şartları taşıması. (Devlet memurluğu şartlarını oluşturmuşsa neden devlet memuru olmuyor da “özel sözleşmeli

personel” yapılıyor!)

- “Devlet memuru olmanın gerektirdiği güvenlik araştırmaları”nda sorun yaşamaması. (Yani hakkını

arayan, bunun için eylemlere katılanlar alınmayacak!)

- Gerekli bilgi ve donanıma sahip olup olmadığını belirlemeye yönelik sınavı kazanması. (Şaka gibi! Yıllardır orada çalışan biri, zaten gerekli bilgi ve donanıma deneyime sahip değil mi? Çok açık ki burada aranan, bilgi ve donanım değil, AKP’ye yakın olup olmadığı)

Görüldüğü üzere “özel sözleşmeli personel” olabilmek için bile, “sırat köprüsü”nden geçmek gerekecek. Esasında “özel sözleşme” dedikleri statü, 4/C’nin bile gerisinde.

Sıraladıkları koşullar ve Maliye Bakanı’nın açıklamaları, AKP hükümetinin taşeron sistemini kaldırmaya hiç niyeti olmadığını ortaya koyuyor. Dahası yaygınlaştırmayı hedefliyor.

Mevcut uygulamaya göre, “asıl iş” yaptığını mahkeme yoluyla kanıtlayan kişi, işe başladığı tarihten itibaren kıdem tazminatı başta olmak üzere geriye dönük haklarını “asıl patron” olan devletten alabiliyor. Şimdi ise, işçilerin geçmişe dönük kıdem ve diğer alacakları gasp edilmiş olacak.

AKP bir taşla iki kuş vuruyor. Bir yandan “taşeronu kaldırma” sözünü tuttuğu yalanını yayıyor; diğer yandan açılan mahkemelerle geçmişe dönük haklarını alacak olanların, bütçede yaratacağı maliyeti ortadan kaldırmayı hedefliyor. (Ki bu sayının giderek arttığı, maliyeye ek bir yük yarattığı da söyleniyor.)

Sonuç olarak AKP hükümetinin “taşeronu kaldıracamız” yalanı, yadsıya bile kalmadan söndüğünü görüyoruz.

Güvencesiz çalıştırmanın adı: “KİRALIK İŞÇİ”LİK

İşçi ve emekçilerin dilinde “kiralık işçilik” olarak bilinen ve “kölelik yasası” olarak tanımlanan iş kanunu, meclisin alt komisyonlarından geçti. Yakın zamanda genel kurula getirilerek yasalaşması bekleniyor. Elbette işçi ve emekçilerin yükselen tepkisini bastırabildikleri ölçüde...

Hatırlanacağı gibi bu tasarı, AKP hükümetinin yıllardır yasalaştırmaya çalıştığı sınıfa saldırı furyasının önemli bir paçasıdır. “Ulusal İstihdam Stratejisi” adlı pervasız sömürü programının içinde yer alan “Özel İstihdam Büroları” (ÖİB) adıyla bilinmektedir.

İlk olarak 2003 yılında gündeme geldi. 4857 sayılı İş Kanunu’nun 7. maddesine “geçici iş ilişkisi” şeklinde yerleştirildi. İşçinin herhangi bir şirkete 6 ay süreyle kiralanmasına olanak tanıyordu. Ardından aynı amaca hizmet edecek şekilde İŞKUR yasası değiştirildi. Ve İŞKUR adeta bir kiralama şirketi haline getirildi. İŞKUR’un bir yıl içinde 200 bin işçiyi kiraladığı belirtiliyor. Bununla da kalmadılar, **bir yönetmelikle “Özel İstihdam Büroları”nın kurulmasının önünü açtılar. Bugüne 451 köle taciri şirket kurulmuş durumda.** Ve bunlar ruhsat almak için yasanın çıkmasını bekliyor. 2009 yılında meclisten geçirilen yasa, “eşitlik ilkesine aykırı olduğu ve işçileri korumadığı” gerekçesiyle dönemin cumhurbaşkanı Abdullah Gül tarafından veto edilmişti. Elbette ki, Gül’ün vetosu, bu yasaya karşı yükselen tepki ve eylemlerin sonucuydu.

Şimdi bir kez daha meclise getirdiler. Bu kez yasalaştırabilmek için, önceki yıllardan daha fazla

Bu tasarıyla patronla işçi arasındaki ilişki koparılıyor ve ÖİB’lere veriliyor. Çünkü “kiralık işçi”lerin patronu ÖİB’ler. Böylece patronlar, kiraladıkları işçileri istedikleri gibi çalıştırmaya, istedikleri işe sürmeye yetkili oluyorlar; ama ücret, sigorta primleri, sosyal haklar vb. hiç bir yükümlülük altına girmiyorlar. İşçilerin her şeylerinden ÖİB’ler sorumlu!

zorlayacakları kesindir. Ancak mücadelenin buna koşut oranda yükselmesi durumunda, yeniden hüsrana uğrayacaklardır.

“Kiralık işçilik”, köleliktir

Tasarıda “kiralık işçilik” yerine “geçici iş ilişkisi” ifadesi kullanılıyor. Elbette bu işin perdesi. **Taşeron sistemindeki “asıl iş-alt iş” ayrımı ne kadar geçerliyse, “geçici” kavramının “kalıcı” hale gelmesi de zaman içinde sağlanmış olacak.**

Tasarıda **“asıl işçi”nin çeşitli nedenlerden dolayı izin alması durumunda veya “iş hacminin öngörülemez artışı”, “dönemsellik arz eden işler”de patronlara ÖİB’den işçi kiralama hakkı veriyor.** Buna mevsimlik tarım işçileri, ev hizmetleri, çocuk-yaşlı bakımı gibi işler de dahil. Ayrıca **son anda “çağrı üzerine çalışma”, “uzaktan çalışma” maddeleri de eklenmiş.**

“Uzaktan ve çağrı üzerine çalışma” fiilen uygulanıyor zaten. Eve iş alarak çalışan insanların sayısı giderek artıyor. Bu şekilde çalışanlar, sosyal güvenceden ve örgütlenmeden yoksun olduğu için patronların tercih ettiği bir

durum. Ayrıca patronlar yer kirasından, elektrik, su giderlerinden, işçilere sunacakları servis, yemek, tatil, mesai parası, kreş, işyeri hekimi vb maliyetten kurtulmuş oluyorlar. Taslak yasallaşırsa, arkasına yasayı da alan patronlar, bu yönteme daha fazla başvuracaklar.

Kapitalist, sermayesini büyütme için, işçinin işgücünü satın

almaya ihtiyaç duyar. İşçi de yaşamını sürdürmek için, işgücünü kapitaliste satmak zorundadır. İkisi arasında iş ilişkisi kurulur. Bu tasarıyla patronlarla işçi arasındaki bu ilişki koparılıyor ve ÖİB’lere veriliyor. Çünkü “kiralık işçi”lerin patronu ÖİB’ler. Böylece patronlar, kiraladıkları işçileri istedikleri gibi çalıştırmaya, istedikleri işe sürmeye yetkili oluyorlar; ama ücret, sigorta primleri, sosyal haklar vb. hiç bir yükümlülük altına girmiyorlar. İşçilerin her şeylerinden ÖİB’ler sorumlu!

ÖİB’ler 8 ayı geçmemek üzere bir işçiyi, herhangi bir şirkete kiralık gönderebiliyor ve sözleşme en fazla iki kez yenileniyor. İşçiler kiraladıkları süre için ücret alabilecekler, sigorta primleri ödenecek, kiralananlarında ücret alamayacaklar, sigorta primleri ödenmeyecek. Yani kiralık işçi için, emeklilik de bir hayal. Sözde “kiralık işçi de diğer işçiler gibi 7200 gün prim biriktirmesi ve yaş koşulu yerine getirmesi halinde emekli olabilecek”. Ki bunun için 40 yıl çalışması gerekiyor. Yılın yarısını

elektronik sanayi işçisinin yüzde 50’si; Filipinler’de tüm işçilerin yüzde 10.8’i taşeron işçisi haline getirildi. Avrupa ve ABD, taşeron cehennemine dönüştü.

Yine 2009 yılında dünya burjuvazisinin yüzde 74’ü, sürekli işçi yerine “Özel İstihdam Büroları”nın sağladığı kiralık işçilere yöneldi. Aynı yıl, köle büroları aracılığıyla pazaralanan işçi sayısı, tüm dünyada 46 milyona, 2015 yılında ise, 60 milyona ulaştı.

Bu işçiler, işgüvencesi olmadan, statü belirlenmeden, en ağır şartlarda çalıştırılıyorlar. Sendikanın yanına bile yaklaşamıyorlar. İş bulamadan açlıktan ölmekle, köle statüsünü kabullenmek arasında seçim yapmaya zorlanıyorlar. Şimdi Türkiye işçi sınıfı da aynı tehlike ile karşı karşıya.

Kölelik sistemi bin yıl önce kalktı. Ama “ücretli kölelik sistemi” olan kapitalizm, köleliği halen sürdürme peşinde. Nasıl ki, köleliğin yasal olarak kalkması, başta Ekim Devrimi olmak üzere işçi ve emekçilerin ayaklanmaları ile gerçekleştiyse, bugünkü kölelik saldırısı da yine mücadele ile durdurulacaktır.

Kölecî sistem yıkıldı ama KÖLELİK SÜRÜYOR

Kölecî sistem, bin yıl kadar önce tarih sahnesinden çekildi. Ancak köle ticareti, sömürgeci devletler tarafından asırlar boyunca sürdürüldü. Yaklaşık 12 milyon Afrikalı köle, Amerika kıtasına taşındı. Yüzbinlercesi yollarda öldü.

Köleliğin yasal olarak kaldırılması ancak 20. yüzyılda gerçekleşti. Birinci emperyalist savaş sırasında Rusya’da Ekim Devrimi’nin gerçekleşmesi, ardından birçok ülkede, sömürgeciliğe karşı halk isyanlarının ve devrimlerin patlak vermesi üzerine, o günkü adıyla Milletler Cemiyeti (Birleşmiş Milletler) 1926 yılında köleliği yasakladı.

Fakat burjuvazi, işçi sınıfını kölece çalıştırmayı hep istedi. Ne var ki, sosyalist ülkelerin varlığı ve her ülkede yükselen sınıf mücadelesi koşullarında bunu başarması mümkün olmadı. Şimdi bunu yeniden zorluyorlar. Sadece Türkiye’de değil, tüm dünyada burjuvazinin böyle bir saldırısı söz konusudur.

Taşeron sistemi, esnek çalışma, kiralık işçilik vb. isimler altında işçileri köleleştirmeyi hedefleyen adımlar atıyorlar. Son on yıldır sistemli bir şekilde giderek artan bir saldırıyla bunu yaşama geçirmeye çalışıyorlar.

2009’da Meksika’da toplam işgücünün yüzde 10’u; Tayland’da

işsiz geçiren veya girdi-çıkırtı yapan bir işçinin, emekli olabilmesi mümkün mü? Böylece **işçilerin kıdem tazminatı, emeklilik hakkı da gasp ediliyor.**

Mevcut yasaya göre yıllık izin hak etmek için, bir işyerinde en az bir yıl kesintisiz çalışmak gerekiyor. **Kıralık işçinin bir işyerinde kesintisiz bir yıl çalışması söz konusu olmayacağı için, izni de tıpkı kıdem ve emeklilik gibi gasp edilmiş oluyor.**

Tasarıda ayrıca işyerlerinde işçilerin yüzde 25 kadarının “kıralık işçi” olabileceği söyleniyor. Fakat 10 kadar işçi çalıştıran işletme ve atölyelerde, böyle bir sınır da yok. Diyelim ki, bir işyerinde 45 kişi çalışıyor, bunun 10’u “kıralık”! Bu durumda işyerinde çalışan genel işçi sayısı, 45 değil, 35 görülecek. Çünkü “kıralık işçi” o işyerinin işçisi sayılmıyor. Bununla neyi amaçlıyorlar? Bugünkü yasalara göre 50’den fazla işçi çalıştıran bir işyeri, işyeri hekimi bulundurmak zorunda. Ayrıca hükümlü ve engelli çalıştırması gerekiyor. Patronlar bu yükümlülükleri yerine getirmemek için, zaten farklı isimler altında şirketler açarak sıyrılmaya çalışıyordu. Şimdi onları bu tür zorluklardan da kurtaracaklar. İşyeri hekimi bulundurmamak, sigorta primlerini ödemek vb. gibi her tür yükümlülüğün kurtulmuş olacaklar.

Tasarıda, işçi ile ÖİB arasında yapılan ücret sözleşmesi, “asgari ücretin altında olmayacak” deniyor. Sanki işçiler ÖİB’lerle asgari ücretin üzerinde sözleşme yapabileceklermiş gibi! İşsizliğin kol gezdiği günümüzde, işçi iş bulabilmek için ÖİB’lere muhtaç kalacak. Dolayısıyla **işçinin asgari ücretin üzerinde sözleşme yapması da asla mümkün olmayacak.** Dahası, işçi, kıralık da olsa iş bulabilmek için her türlü tavizi vermeye mecbur bırakılacak.

Diğer yandan **kadrolu işçisinin işçi sağlığını ve güvenliğini önemsemeyen patronlar, kendi işçisi sayılmayan bir işçinin sağlığına-güvenliğine hiç aldırmayacak.** Hatta en riskli yerlere bu işçileri yollayacaktır. Böylece zaten rekorlar kıran işçi cinayetlerinin haddi hesabı olmayacak. Keza **kıralık işçi bir meslek hastalığına yakalandığında,-sürekli işyeri değiştirmek zorunda kalacağından- hangi işyerinde bu hastalığı kapıldığı belirsiz olacak.** Hiç bir patron da bu mesuliyeti kabul etmeyecektir.

Her konuda işçiyi ÖİB’lerin insafına bırakan bu tasarı, ÖİB’lerin işçinin parasını vermemesi, eksik vermesi, sigorta primlerini eksik göstermesi gibi durumlarda ÖİB’e her hangi bir yaptırım da getirmiyor. ÖİB’lere ilişkin en büyük “yaptırım”, 3 yıllık lisansını iptal etmek. Mevcut düzenlemede işçiler, alamadıkları ücretlerini zar-zor da

olsa çalıştıkları iş yerlerinden alabiliyorlardı. Bu tasarıyla bu olasılık da ortadan kaldırılıyor.

Ve tabi ki, asıl olarak işçi sınıfını örgütsüzleştiriyor. **Şu haliyle bile işçi sınıfının örgütlenmesi bir dolu yasal engelle kısıtlanmış durumda. Şimdi “kıralık işçilik”le örgütlenmek, sendikali olmak, neredeyse imkansız hale getiriliyor.** 4-5 ayda bir farklı işyerlerinde çalışan bir işçinin örgütlenmesi mümkün mü? Fiilen sendika örgütlenmesine girse de zamanı yetmeyecek.

Aslında işçi, kiralandığı işyerinin işçisi olarak görünmediğinden, hukuken sendikali da olamıyor. Sendikali olamadığı için de TİS hakkından da yoksun kalıyor.

Görüldüğü gibi bu yasa gerçek anlamda bir “kölelik yasası.” Çünkü işçilerin kölece çalışma koşullarında hiç bir hakkı-hukuku bulunmuyor. **İşçiler, önce bir sınıf olmaktan çıkarılıp, tek tek bireyler haline getiriliyorlar; sonra da alınıp-satılan bir köle durumuna düşürülüyorlar.**

Eylemlerin gücü yasaları parçalar

Bu yasa taslağının asıl hedefi, kadrolu işçi

bırakmamak, bütün işçileri kıralık işçi statüsüne indirmek, kıdem tazminatı başta olmak üzere kazanılmış tüm haklarını gasp etmek ve tamamıyla örgütsüz, güvencesiz bir işçi piyasası oluşturmak.

Onları bu hedeflerine ulaşmayı durduracak tek güç, işçi ve emekçilerin örgütlü birleşik mücadelesidir. Bugüne dek kaç kez kıdem tazminatını gasp etmeye çalıştılar, fakat işçi ve emekçilerin mücadelesiyle geri çekmek zorunda kaldılar. Sendikaların kıdem tazminatının gaspını “genel grev nedeni” sayacaklarını söylemesi de işçi ve emekçilerin yükselen tepkileri üzerine olmuştur.

Ne var ki, kıdem tazminatına karşı oluşan duyarlılık, “kıralık işçi”lik konusunda oluşabilmiş değil. Oysa “kıralık işçi”lik, kıdem de dahil olmak üzere tüm hakları gaspediyor.

Bu tasarının meclise gelmesiyle birlikte kısmi de olsa tepkiler yükselmeye başladı. Ancak bu tepkilerin, tasarıyı geri çektirecek bir güce ulaşmadığı da bir gerçek. Önceki yıllarda olduğu gibi, **işçi ve emekçiler tabandan bir basınç yaratmadıkça, işbirlikçi-uzlaşmacı sendikalar harekete geçmiyor.**

İşçi sınıfı “kıralık işçilik” ile ne büyük bir saldırı altında olduğunu kavradıkça, tepkisinin çapı da büyüyecektir. **Bu tasarıyı meclisten geçirmeyecek, geçse bile uygulayamayacak hale getirmek, işçi ve emekçilerin eylem gücüne bağlı olacaktır.**

Renault işçisi direniyor

Bursa’daki Renault fabrikasında çalışan işçiler, asgari ücretin belirlenmesinin ardından başlayan ek zam eylemleriyle, yeni bir süreci başlattılar.

Ek zam eylemleri nedeniyle patron 10 işçinin işine son verdi. Kısa bir süre önce Tofaş’ta da benzer bir durum yaşanmıştı. Önce az sayıda işçinin işine son verilmiş; ardından işten atılanların sayısı hızla 500’e yükselmişti. Geçtiğimiz yıl Mayıs ayında yaşanan “metal fırtınası”nın ardından, sürece öncülük eden, en önemli fabrikalardan Türk Metal’in silinmesine önayak olan işçiler, bu bahaneyle işten çıkartılmıştı.

Bu nedenle Renault’ta 10 işçinin işten çıkartılması, diğer işçilerin gözünde, yüzlerce işçinin işten çıkartılmasına giden yolun açılmasıydı. 6000 Renault işçisini kenetleyen unsur buydu. İşçiler hemen direnişe geçtiler. Patron bu direnişe, 28 Şubat akşamı üretimi durdurarak cevap verdi. Üretimi durdurarak, işçilere gözdağı vermeyi, aynı zamanda işçilerin hemen bir tepki geliştirmesini önlemeyi hedefliyordu. Ayrıca, işçilerin Türk-Metal’den ayrılmasının ardından gündeme gelen ve 29 Şubat’ta yapılması gereken “Sosyal Diyalog Komitesi” seçimleri de gerçekleştirilmedi.

1 Mart günü patron üretimin yeniden başlayacağını duyurdu. Bu defa da işçiler şalteri indirdiler. Fabrikanın önünde toplanan işçiler, Bursa-Mudanya yolunu trafiğe kapattılar. Bu eyleme, polis gaz bombalarıyla saldırdı. 9 işçi bu saldırıda gözaltına alındı.

Dışarıda işçiler direnirken, vardiyası başladıktan sonra içeri giren ancak üretimi başlatmayan

işçiler de idare binasının önünde toplanarak eyleme geçti. Bu eylemlerin ardından 12 işçi daha işten çıkartıldı.

Şimdi işçiler, dışı dışı bir mücadeleye hazır olduklarını ortaya koyuyorlar. Ve yeni sendikaları Birleşik Metal-iş sendikası, eylemleri yükseltme kararı bekliyorlar.

02 Mart 2016 tarihinde, internet sitemizde yayınlanmıştır.

Yasaklara-engellere rağmen Newroz kutlandı

Bu yıl Newroz'a devletin topyekün saldırıya geçtiği bir dönemde girildi. Kürt illerinde aylardır süren faşist ablukaya, başta Sur ve Cizre olmak yerle bir edilmiş ilçelere, yüzlerce kişinin vahşice katledilmesine rağmen Newroz kutlamaları yapıldı.

HDP günler öncesinde Newroz programını açıklamıştı. "Direnerek kazanacağız" sloganıyla yapılacak Newroz kutlamalarının 17 Mart ile 22 Mart tarihleri arasında birçok il ve ilçede yapılacağı duyuruldu. Bunların içinde, çatışmaların yaşandığı bölgeler çoğunlukta. Zaten Newroz kutlamalarının finali de 22 Mart Cizre olarak belirlenmişti. Her dönem Newroz'da en öne çıkan Diyarbakır'da ise 21 Mart'ta kutlamalar yapılacaktı.

Son aylarda en küçük kitle gösterisine bile tahammül edemeyen devlet, Newroz kutlamalarına da saldırdı. Hatta kutlamalar başlamadan önce devletin operasyonları başladı. Birçok ilde yoğun gözaltı ve tutuklamalar gerçekleşti. Başta İstanbul olmak üzere büyük şehirlerde Newroz kutlamaları yasaklandı. HDP'nin miting başvurularına valilikler izin vermedi. Bunun üzerine kutlamalar ilçelere yayıldı. Fakat buralara da devletin saldırıları sürdü. Yasaklanan miting yerlerine kitlenin gitmesi engellendi. Yüzlerce kişi gözaltına alındı, tutuklandı. İzin verilen yerlerde bile, kutlama öncesi ve sonrasında polis saldırıları gerçekleşti. Bütün bu engellemelere rağmen Newroz, başta Kürt illeri olmak üzere pek çok yerde kutlandı.

Newroz kutlamalarında Diyarbakır'ın her zaman ayrı bir önemi olmuştur. En kitlesel katılım burada gerçekleşir ve Kürt ulusal hareketinin mesajları buradan duyurulur. Son yıllarda ise Diyarbakır Newroz'u, Öcalan'ın İmralı'dan gönderdiği mesajlarla öne çıkmıştı. "Çözüm süreci"nin önemli bir parçası olarak ele alınmıştı. Ancak **yaklaşık bir yıldır Öcalan'la görüşmeler kesildi ve "süreç" de kanlı bir şekilde bitirildi. Buna rağmen Diyarbakır Newroz'u'nda yine "müzakere masasına dönülsün" denildi.**

21 Mart'ta gerçekleşen Diyarbakır Newroz'u güya izinliydi, miting güzergahı ve alanı yoğun bir polis kuşatma alındı. Buna rağmen yüz bini aşkın kişi Newroz alanında toplandı. Önceki yıllara kıyasla kitlesel katılımda düşüş olmuştu, ama içinde bulunulan koşullar altında bu doğaldı. Zaten **bu yıl kitleselliği değil, tüm engellere rağmen kutlanma iradesinin gösterilmesi önemliydi, bu da başarıldı.**

Diyarbakır Newroz'u'nda konuşan Demirtaş ve Sırrı Süreyya Önder, bu yılın mesajını da vermiş oldular. Demirtaş, Öcalan'a selam göndererek, "Ördüğünüz barış yoluna, Dolma-bahçe Mutabakatı'nda dile getirdiğiniz yola bağlıyız" dedi. Geçtiğimiz yıllarda Öcalan'ın Newroz bildirilerini okuyan S. S. Önder ise, "Müzakereler başlasın, bir haftada savaş biter" diyerek, yeniden "çözüm süreci"ne dönülmesini istedi.

Yaşanan onca vahşete rağmen HDP, bu saldırıları püskürtecek bir tavır geliştiremediği gibi, "müzakere masası"nın yeniden kurulması talebi dışında bir politika ve alternatif de yaratabilmediği değil. Newroz kutlamalarında da aynı talebi dile getirdiler. Hükümetin ise, bu talebi ciddiye almadığı, aksine savaşı daha da yükselttiği ortada.

Bu yanı sıra **2016 Newroz'u'nun önemi, verilen mesajlarda değil, Kürt halkının onca zulme ve katliama rağmen bayramına sahip çıkmasındaydı.** Kürt halkı Newroz'u, 1990'ların başından itibaren kitlesel olarak kutluyor. O yıllarda Newroz gösterileri kanla bastırılmasına rağmen, her yıl artan bir kitlesellik ve coşkuyla kutlamaya devam etti. Ve Newroz yasakları böyle delindi. Yeniden yasaklı Newrozları yaşadığımız günümüzde, bu yasakların işe yaramayacağı bir kez daha gösterilmiş oldu.

Gazi şehitleri mezarı başında anıldı

Gazi katliamı ve ona karşı yükselen büyük direnişin 21. yılında bir kez daha katliam lanetlendi ve Gazi şehitleri anıldı.

Bu yılki anma önceki yıllara göre daha zorlu koşullarda gerçekleşti. Çünkü devlet bir süredir hiçbir kitle gösterisine izin vermiyor ve vahşice saldırıyor. Neredeyse her gün evler, kurumlar basılıyor, gözaltı ve tutuklamalar, infazlar gerçekleşiyor. Gazi anması bu atmosferde gerçekleşti.

Devletin saldırı ihtimali yüksek olmasına rağmen, kitle sabah 9.30'dan itibaren eski karakolda toplanmaya başladı. Saatler ilerledikçe sayı da arttı. Saat 10.30'da yürüyüşe geçildi. "Katil devlet hesap verecek", "Gazi'nin hesabını soracağız", "Gazi şehitleri ölümsüzdür" sloganları bir kez daha Gazi caddelerinde haykırıldı. Yürüyüş boyunca halkın katılımı arttı. Ara sokaklardan çıkarak kortejde yerlerini aldılar.

Anma, daha önceki yıllarda olduğu gibi parçalı yapıldı. Aileler ve Cemevi adına anma metnini, Gazi şehidi Zeynep Poyraz'ın ablası okudu. Anmaya CHP, HDP milletvekillerinden de katılanlar oldu ve onlar da konuşmalar yaptılar.

PDD'nin de bileşeni olduğu 12 Mart Platformu, mezarlığa geldiğinde, bileşenler mezar başında ayrı ayrı anma yaptılar. PDD okurları da Zeynep Poyraz'ın mezarı başında anma gerçekleştirdi. "Zeynep, Hakan yoldaşlar ölümsüzdür", sloganıyla başlayan anmada, şehitlerimizin geleceğin köprüsü olduğu söylendi. "Onları anmak, uğruna şehit düştükleri devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmektir" denildi. Devletin son dönemde artırdığı saldırıların bu mücadeleyi durduramayacağı söylendi. Ve bir kez daha şehitlerin huzurunda söz verildi: "And olsun ki, şehitlerimizin hesabını soracağız. Uğruna can verdikleri davalarını yükseltecek, fabrikalara, sokaklara nakşedeceğiz!"

Berkin Elvan anması

Haziran şehitlerinin en genç fidanı Berkin Elvan, ölümünün ikinci yılında mezarı başında anıldı. Haziran direnişinde şehit düşenlerin ailelerinin yanı sıra, içinde PDD'nin de bulunduğu bir grup devrimci-demokrat kitle, Berkin'i andı.

Mezar anması öncesinde şehit aileleri, Gezi Parkı'ndaki tüm şehitler için bir anma gerçekleştirdiler. Haziran şehitlerinin resimlerinin olduğu bir pankartı açarak, karanfiller bıraktılar.

Berkin'in mezarı başında toplanan kitle, Berkin ve tüm Haziran şehitleri için saygı duruşunda bulundu.

Ardından konuşmalar yapıldı. Taksim Dayanışması adına Mücella Yapıcı'nın konuşmasından sonra, Berkin'in babası Sami Elvan söz aldı. Berkin'in ölümünün üzerinden 2 yıl geçtikten sonra onu vuran polisin ifadesinin alınmasına tepki gösteren Elvan, sadece tetiği çekenleri değil, gerçek katilleri istediklerini söyledi. "Berkin'in katili Erdoğan'dır" dedi.

Anma, "Berkin Elvan ölümsüzdür", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Berkin'in hesabını soracağız" sloganlarıyla sonlandı.

Ensar Vakfı ve 45 çocuğa tecavüz

Ahlaksızlığın ve düşkünlüğün haberi bu defa Karaman'dan geldi. Bir öğretmen 9 ve 10 yaşlarında ki 45 erkek öğrenciye tecavüz etmişti. Ve bu tecavüzler, Adli Tıp raporlarıyla tespit edildi.

Durumu daha da çarpıcı hale getiren unsur, bu ahlaksızlığın, ahlak ve erdem timsali olduğu iddia edilen bir alanda; Ensar Vakfı'nın tarikat evlerinde, Karaman Anadolu İmam Hatip ve İmam Hatip Lisesi Mezunları Derneği'nin (KAİMDER) kiraladığı evlerde gerçekleşmiş olmasıydı.

Tecavüze dinci-gerici kalkan

Olay ilk olarak 4 Mart günü Karaman'da yerel bir sitede haber oldu. Bir ailenin şikayeti üzerine, öğretmen Muammer B. gözaltına alınmıştı.

Haberin yayınlanmasının üzerinden bir saat geçmeden, adliyeden gelen telefon üzerine site haberi kaldırdı. AKP'nin savcılarını duruma hemen müdahale etmişti.

Yaklaşık bir hafta sonra Birgün gazetesi haber yapınca, olay bir çığ gibi büyüdü. AKP'nin hukuksal koruma kalkanı bir kere daha burada devreye girdi. Habere hemen yayın yasağı getirildi. Üstelik, sadece yayın değil, "eleştiri" yasağı da getirildi. Yani "tecavüzü eleştirmek" yasaklandı!

Olay artık gizlenemez hale geldiğinde, **Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Sema Ramazanoğlu, "Buna bir kere rastlanmış olması, hizmetleriyle ön plana çıkmış bir kurumumuzu karalamak için gerekçe olamaz" dedi.** "Bir kereden birşey olmaz" diyordu yani. 9-10 yaşındaki çocukların hayatı ve geleceği söz konusu olduğunda, "bir kere" bile büyük bir suçtur. Diğer taraftan, "bir kere" değildi; 45 çocuğa defalarca tecavüz edilmişti.

Ayrıca **olay, Ensar Vakfı'nın adının karıştığı tek tecavüz olayı da değil.** Bir süre önce, Çorum'da Ensar Vakfı Şube Başkanı, Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretmeni Zekai İşler, 21 yaşındaki ÖY'ye tecavüz, lise öğrencisi 15 yaşındaki EY'ye cinsel istismarda bulunduğu iddiasıyla yargılanmış. Zekai İşler'in yaptığı çalışmalar arasında "Haramlardan sakındırma grubu" kurmak da vardı. Demek ki Zekai İşler, tecavüzü "sakınılması gereken haramlar" arasında görmüyor!

Hemen arkasından, bu defa **Artvin'in Yusufeli ilçesindeki Anadolu İmam-Hatip Lisesi'nde, Kuran öğretmeni Rüstem A.'nın 14 yıl boyunca okuldaki erkek çocuklara sistemli biçimde tecavüz ettiği ortaya çıktı.** Olay, 14 yıl önce tecavüze uğrayan bir öğrencinin, yıllar sonra kente geri döndüğünde öğretmen Rüstem'in hala çocuklara tecavüz etmeye devam ettiğini farketmesi ve olayın üzerine gitmesi üzerine duyuldu. Durumu daha çarpıcı hale getiren ise, tecavüzcü öğretmenin avukatlığını, eski AKP Artvin il başkanının üstlenmesi idi.

Zaten, **bağnazlığın, gericiliğin doğasında vardır bu: Bir taraftan dindar maskesini takarak topluma "ahlak", "edep", "namus" dersleri**

verenlerin, gerçekte nasıl bir çirkefin içinde yaşadıklarının, bugüne kadar sayısız örneğini gördük. Bir gazetenin genel yayın yönetmeni Hüseyin Üzmez bir kıza 9 yaşından itibaren sistemli biçimde tecavüz ettiği için yargılandı. **Diyanet, bir babanın kızına cinsel istek duyması gibi bir sapıklığın, normal olduğuna dair fetva verdi.**

Doğrudan devlet erkanı tarafından tecavüze uğrayan küçük kızların davalarında, tecavüzcüler aklandı. Küçük kızlar, "erkeklerin şehvetini uyandırmasın" diye türbana sokuldu, okul sıralarında bile kız ve erkek çocuklar yanyana gelemeyi öğrendi.

Buna benzer sayısız örnek, "dindar" kimliğini sürekli vurgulayan bir hükümet döneminde; bağnazlığın ve gericiliğin, yaşamın her alanına nüfuz ettirildiği yıllarda yaşandı.

AKP'nin bu odaklara desteği ise, sadece tecavüzlerin gizlenmesi-aklanması ile sınırlı değildir.

AKP korumasındaki Ensar Vakfı

Ensar Vakfı, dinci-gerici tarikat örgütlenmesinin en önemli odaklarından birisidir ve arkasında doğrudan AKP hükümeti yer almaktadır. Bilal Erdoğan'ın, "karımdan sonra en çok gördüğüm kişi Ensar Vakfı başkanıdır" sözleri, bu ilişkinin en açık itirafıdır. Keza Emine Erdoğan'ın, TC için "90 yıllık enkaz" ifadesini kullandığı konuşma, yine bu vakfın Ataşehir Sheraton Otel'de 26 Şubat'ta düzenlenen 'Ensar Gönüllüleri Buluşması'nda yapılmıştı.

AKP-Cemaat çatışmasında, Ensar Vakfı'nın kimliği daha açık ortaya çıkmıştı. **AKP'yi cemaate karşı desteklemek amacıyla ilan veren 97 dini cemaat, dernek ve vakıftan biridir Ensar Vakfı.** Okullarından dersanelerine kadar, eğitim alanında çok örgütlü olan cemaate karşı, AKP'nin elindeki en önemli kozdur. **Erdoğan'ın "dindar ve kindar nesil" yetiştirme çabalarının temel dayanaklarından biridir.**

Bilal Erdoğan, bu vakıfların yurtlarında-evlerinde 6 bin öğrenci barındığını söylüyor. Aslında konuşmasında açıklıyor olmasa, bu konuda kayıtlara ve rakamlara ulaşmak mümkün değil; çünkü bu yurt-evler resmi ve kayıtlı değil. Arkalarında doğrudan devlet-hükümet desteği olmasına rağmen, öylesine çarpık bir eğitim ve öylesine çarpık ilişkiler söz konusu ki, bu yurtları resmi kayıtlara geçiremiyorlar.

Türkiye genelinde 157 şubesi olan Ensar Vakfı'nın mütevelli heyetinde AKP'li kadrolar yer alıyor. 1979 yılında kurulan Ensar Vakfı'nın kurucuları arasında 2011 yılına kadar başkanlığını da yapan ve bir dönem Yeni Şafak gazetesinin de sahibi olan Ahmet Şişman, AKP'li İBB Başkanı Kadir Topbaş, bir dönem Milli Eğitim Bakanlığı yapan AKP kurucularından Ömer Dinçer de var.

Kadir Topbaş, vakfın kurucularından ve vakfın fonlanmasında önemli isimlerden biri. Mesela, belediyeye ait birçok araziye, vakfa son derece ucuz fiyatlara satıyor. Keza belediyeye ait Hamidiye su şirketi,

kendi ürettiği suyu önce Zirve Gıda'ya satıyor (Zirve Gıda'nın ortakları Ensar Vakfı'nın yöneticileri), sonra sattığı aynı suyu, fahiş fiyatla geri alıyor, böylece Zirve Gıda'ya olağanüstü bir gelir sağlamış oluyor.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi 2015 yılında yurt olarak kullanılmak üzere TÜRGEV'e 6 bina, Ensar Vakfı'na 7, Aziz Mahmud Hüdayi Vakfı'na 4, Asitane Kültür Sanat ve Eğitim Vakfı'na 1 ve İstanbul Daru'l Fünun İlahiyat Vakfı'na 1 olmak üzere toplam 19 binayı, bedelsiz olarak tahsis etmişti.

Ensar Vakfı'nın en yakın ilişkide olduğu kurum, TÜRGEV. Bilal Erdoğan'ın somut yakınlık ifade eden sözleri de bunun göstergesi. **İki kurum birlikte, ülkenin eğitimini yönetiyor, Milli Eğitim Bakanlığı'nın rotasını belirliyorlar.** Mesela, MEB'in yürüttüğü "Dersimi seçiyorum, dinimi öğreniyorum" kampanyası, doğrudan Ensar Vakfı ile TÜRGEV'in politikası. Yine TÜRGEV-Ensar Vakfı işbirliği ile, Londra ve NewYork gibi kentlerde öğrenciler okutuluyor, karşılıksız burslar dağıtılıyor.

Ensar Vakfı, 2012'de Bakanlar Kurulu kararı ile "Kamu yararına çalışan vakıf" statüsü kazandı. Bu statü, onun hareket alanını genişletti. Mesela, Soma katliamının ardından bölgeye giden tarikatların en önemlisi Ensar'dı. Soma'da "Değerler Eğitimi" adı altında bir yaz okulu çalışması yürütmüştü. Yaz okulunun afişinde zikir çekmekte olan öğrencilerin, Kuran önünde dua eden ellerin resmi; "Dersler" bölümünde Kuran-ı Kerim, Hz. Muhammed'in Hayatı gibi unsurlar yer alıyordu. Afişte, Soma Belediyesi'nden Soma ilçe MEB'e kadar, devletin bütün kurumlarının da ismi geçiyordu.

AKP döneminde eğitim ve yaşam bir bütün olarak bağnazlığın ve gericiliğin kuşatması altına alındı. Ve bu kuşatma tam bir demagoji sağanağı altında gerçekleştirildi. **Bir taraftan mini eteklere, "kızlı-erkekli" faaliyetlere pervasızca saldırırken, dini kurumlarda çocuk tacizlerinin, tecavüzlerinin sayısı haddi hesabı aştı.** En dindar görünen sembol isimler bile, ahlaki düşkünlükleriyle ifşa oldu, bir kısmı, yükselen kamuoyu baskısı sonucu, mahkemelerde yargılandı.

Bugün AKP'nin bakanı "bir defadan birşey olmaz" diyerek örtbas etmeye çalışıyor. Kendilerine en fazla güvenen ve çocuklarını teslim eden aileleri bile, şiddetli bir saldırıyla susturmaya, olayı unutturmaya, ya da parayla satın almaya çalışıyorlar.

Ancak bu defa başaramayacaklar. 45 çocuğun haykırışı, dindar görünümü tecavüzcülerin gerçek yüzünü açığa çıkartıyor.

PKK ile devrimci örgütlerin birliği üzerine

PKK ile birlikte toplam 10 örgütün “Halkların Birleşik Devrim Hareketi” adıyla biraraya geldiği, PKK liderlerinden Duran Kalkan tarafından duyuruldu. 12 Mart 2016 tarihinde yapılan açıklamada, Aralık ayından itibaren sürdürülen görüşmelerin sonunda, böyle bir “ortak mücadele örgütü” kurulduğu açıklandı. Cemil Bayık da Aralık ayında verdiği bir demeçte, “Türkiye’nin içinden ve dışından gelen başka örgütlerle birlikte yakında bir devrimci direniş cephesinin kuruluşunu ilan etmeyi öngörüyoruz” demişti.

Bu bir “direniş cephesi” midir, yoksa açıklamada belirtildiği gibi “güç ve eylem birliği” mi, tam olarak anlaşılmıyor. İsmiyle, amblemiyle, “ortak mücadele örgütü” tanımlamasıyla, cephesel bir birliğe daha yakın görünüyor. Elbette örgütsel biçimleniş modelinden daha önemli olan, sözkonusu birliğin içeriğidir. Ancak **“cephe” ile “güç ve eylem birliği” arasında sadece biçimsel değil, özsel farklar da vardır. Ve ona göre ele almak gerekir.**

* * *

Sözkonusu birliğin hangi temeller üzerinde yükseldiği, 12 Mart’ta yapılan açıklama ile sunuldu. **Birlik metnine damgasını vuran, Kürt ulusal hareketinin görüşleridir. Ülkedeki ve bölgedeki tüm gelişmeler, Kürt hareketinin bakış açısı ile ele alınmış ve onu merkeze koyarak değerlendirilmiştir.** Metni uzun uzun ele alma niyetinde değiliz. Ancak birkaç örnek vermekle yetineceğiz.

Metnin daha ilk cümlesi **“Emperyalistler ve gerici ulus-devlet yapıları, Ortadoğu’da yaşanan tüm kitle-sel katliamların baş sorumlusudur”** (abç) diye başlıyor. Ortadoğu’da yaşanan emperyalist savaştan, **emperyalistler ve işbirlikçileri** sorumludur. Bölgedeki devletlerin Türkiye gibi “ulus-devlet” ya da Irak gibi “federal” olmasının burada bir önemi yoktur. Ayrıca **“ulus devlet” olunca, otomatikman “gerici”; “federal” olunca “ilerici” olacak diye bir kaide de yoktur.**

Keza birçok yerde “Kürt özyönetimi” öne çıkarılmakta, hatta **“Türkiye’de halk iktidarını ve Kürdistan’da demokratik özyönetimleri kurarak”** halkların özgür geleceğinin kazanılacağı iddia edilmektedir. Kürt ulusal hareketinin sosyalizme karşı bir alternatif olarak öne sürdüğü “özyönetim”in teorik olarak yanlışlığı bir yana, Türkiye gibi faşizmin hüküm sürdüğü koşullarda pratik olarak da mümkün olmadığı kanıtlanmış durumdadır.

Kaldı ki **Kürt hareketi, faşizm koşulları değişmese bile, AB’nin yerel yönetimler yasasının uygulanmasının “özyönetim” için yeterli olacağını birçok defa belirtmiştir.**

Bildiğimiz kadarıyla birlik metnine imza atan **10 örgüt içinde devrimin niteliğini “sosyalist devrim” olarak saptayanlar da var.** Bunlar nasıl oluyor da **“Türkiye’de halk iktidarı, Kürdistan’da özyönetim”** olarak tanımlanan bir yönetim şeklini savunabiliyorlar? Bir yandan **“halkların birleşik devrimi” derken, Kürdistan’ı Kürt ulusal hareketinin bakışıyla ele almak, sosyalizm hedefinden ise hiç söz etmemek, en temel ilkelerden uzaklaşmak değil midir?**

Yok eğer önemli olan “ilkeler” değil, her ne olursa olsun “birlik” deniyorsa, elbette bu da bir tercihtir. Ancak bugüne dek birçok kez denenen bu tercih, ne yazık ki, hüsrarla sonuçlanan kötü bir miras bırakmıştır.

Metinde, ilkesel düzeyde kendini ortaya koyan bir başka sorun, işçi ve emekçi hareketini, Kürt hareketinin eklentisi, uzantısı olarak ele alan yaklaşımdır.

“Bugün Rojava devrimini, Kürt özyönetim direnişlerini ve halklarımızın Birleşik Devrim mücadelesini savunmak ve sürdürmek demek, tüm ezilenlerin, emekçilerin, aydınların, demokratların ve tüm halkın can güvenliğini ve geleceğini savunmak demektir.”

“İşçi ve emekçi” kavramı zaten genel bir “ezilenler” kategorisi içinde eritilmektedir. Bununla da kalmayıp, “ezilenlerin, emekçilerin,... tüm halkın” geleceği, “Rojava devrimi ve Kürt özyönetim direnişlerini savunma” koşuluna bağlanmıştır.

* * *

Kuruluşu ilan edilen “birlik’e, ulusal hareketin damgasını vurması, bu tür ideolojik-siyasi sorunların dışında, “eylem çizgisi” başta olmak üzere pratikte yaşananlarla, her adımda yeni zorlukları getirecektir. Açıklamanın yapıldığı günden bir gün sonra, 13 Mart’ta Kızılay’da gerçekleşen bombalı saldırıda olduğu gibi... **Birliğin içinde yeralan birçok örgütün bugüne dek bu tarz eylemleri doğru bulmadıkları, hatta eleştirdikleri biliniyor. Fakat PKK ile birlik içinde yeralmak, her birine ayrı bir sorumluluk yüklemektedir.**

PKK’nin halka zarar veren eylem çizgisi, yeni de değil. Önceki yıllarda alışveriş merkezlerine ve kitlelerin bulunduğu yerlere bombalı saldırılar yaşanmıştı.

Halen semtlerde yapılan gösterilerde, araba ve marketleri yakıp yıktıklarını biliyoruz. PKK’nin bu eylem çizgisi, destek ve dayanışma eylemlerine katılan devrimci-demokratları zor durumda bıraktığı gibi, şovenizmin güçlenmesine de katkı sunuyor.

Geçmişten bu yana devrimci örgütler PKK’nin eylem tarzını eleştirdiler. Ancak değişen bir şey olmadı. Son olarak Kızılay’daki patlama bunu bir kez daha gösterdi. Fakat bu kez içlerinde bebeklerin, devrimci-demokrat gençlerin olduğu 36 insanın ölümü, büyük bir tepkiye açtı. Kürt hareketine yakın olan kurum ve kişiler bile ne diyeceklerini şaşırdılar. Kısık da olsa eleştirmekten kendilerini alamadılar.

Bunun bir de “devrimci örgütlerle birlik” duyurusunun ertesinde gerçekleşmesi, şaşkınlığı arttıran diğer faktör oldu. Birlik içinde yeralan bazı örgütler, bu eylemi kınadıklarını açıkladılar. Fakat **aynı çatı altında olup da sadece kınamanın artık yeterli olmayacağı bilinmelidir. PKK’nin yaptığı her şeyden onlar da sorumlu tutulacaklardır.** Sözkonusu olan, -“cephesel” ya da “güç birliği”- merkezi bir birlikse, bunun sorumluluğu çok daha fazla artmış demektir. Başta kendi kitleleri olmak üzere, tüm devrimci-demokrat kesimlere inandırıcı açıklamalar yapma zorunluluğu doğurur.

* * *

Bölgemizde emperyalist savaşın, ülkede kirli savaşın ve işçi-emekçi tüm halka, ilerici aydınlara dönük faşist saldırıların arttığı bir dönemde, devrimci birliklerin hayati bir ihtiyaç olduğu tartışılmaz. Bugüne dek çeşitli biçimler altında yerel ve merkezi güç ve eylem birlikleri yapılmıştır da. Ne var ki, **çoğu kez büyük umutlarla gerçekleşen birlikler, beklentileri karşılamamış ve hayal kırıklığı yaşatmıştır. Bunun en önemli nedeni, bu birliklerin ilkeler temelinde ve pratikte pişerek sağlam bir şekilde kurulmamış olmasıdır.** PKK ekseninde kurulan “HBDH” için de benzer bir durum sözkonusudur.

Bugün ihtiyaç duyulan birlik, Kürt halkının sorunlarını kucakladığı gibi, işçi ve emekçilerin taleplerini de kapsayan; savaşa ve faşizme karşı tüm halkı birleştiren ve devrimci bir çizgide dövüştüren bir birliklerdir. Dün olduğu gibi bugün de, yerel-merkezi bu tür birliklerin kurulması çabamız sürecektir, devrimci-demokrat-yurtsever güçlerle **ilkelerimize ters düşmeden eylem birliklerinde ısrarımız devam edecektir.**

Can Dündar ve Erdem Gül yargılanıyor

MİT tırlarının radikal islamcı çetelere silah taşıdığı haberini yapan Can Dündar ve Erdem Gül, 25 Nisan günü mahkemeye çıktılar. Dündar ve Gül’ün AYM kararı ile tahliye edilmesi-

nin ardından, Erdoğan büyük tepki göstermiş, AYM’nin kararını tanımayacağını açıklamıştı. Ardından Dündar ve Gül’ün yargılandığı mahkemenin heyetinde değişiklik yapıldı. Bu tablo, Dündar ve Gül’ün yeniden tutuklanacağı yorumlarına neden oldu. 25 Nisan günü yapılan duruşma ise, desteğe gelenlerle heyet arasında bir irade savaşına dönüştü. Salona izleyici almak istemeyen heyet, mahkemeyi 1 Nisan tarihine erteledi.

DHKP-C savaşçıları şehit düştü

3 Mart 2016 tarihinde DHKP-C’li iki kadın militan, Bayrampaşa’da Çevik Kuvvet’e silahlı ve el bombalı saldırı düzenledi.

Berna Yılmaz ve Çiğdem Yakşı isimli iki kadın savaşçının, Dilek Doğan ve Yılmaz Öztürk’ün hesabını sormak için bu eylemi gerçekleştirdiği öğrenildi. Dilek, evine giren polisler galoş giymesini söylediği için, Yılmaz ise elinde poşetle yolda yürürken polis tarafından katledilmişti. İkisi de Küçükarmutlu’da oturan emekçi çocuklarıydı.

Berna Yılmaz ve Çiğdem Yakşı, eylem sonrasında çekildikleri bir evi kuşatan polisler tarafından katledildi.

1 Mayıs'ın kökenleri

Bir proleter bayram gününü, 8 saatlik iş gününü elde etme aracı olarak kullanma düşüncesi, ilk kez Avustralya'da doğdu. Avustralyalı işçiler, 1856'da bütün bir işgünü boyunca çalışmamaya ve o gün sekiz saatlik işgünü lehinde gösteriler yaparak, toplantılar ve eğlenceler düzenlemeye karar verdiler. Bu kutlamanın yapılacağı gün olarak da 21 Nisan tarihi saptandı. Avustralyalı işçiler bu kararı, yalnızca 1856'da uygulamaya niyetlenmişlerdi. Ama bu ilk kutlamanın Avustralyalı proleter kitleleri üzerinde çok büyük etkisi oldu, onları canlandırdı ve yeni ajitasyonlara yol açtı. Bu kutlamanın her yıl tekrarlanmasına karar verildi.

Gerçekten işçilere, kendi kendilerine kararlaştırdıkları bir anda, kitle halinde işi bırakmaktan daha fazla cesaret ve kendi gücüne güven duygusunu ne verebilir? Fabrikaların ve atölyelerin ebedi kölelerine, kendi öz birliklerini toplamaktan daha fazla ne cesaret verebilir? Böylece proleter bir kutlama günü düşüncesi hızla benimsendi ve Avusturalya'dan diğer ülkelere yayılmaya başladı. Ta ki sonunda tüm proleter dünyasını fethedene dek.

Avusturalyalı işçilerin örneğini ilk izleyen Amerikalılar oldu. 1886'da 1 Mayıs'ın evrensel bir iş bırakma günü olmasına karar verdiler. (Gün olarak bu tarihi belirlemelerinin, Amerika'da "mali yıl"ın başlangıcının 1 Mayıs olmasından kaynaklandığı söylenir-nba) 1 Mayıs'ta 200 bin Amerikalı işçi iş bıraktı ve 8 saatlik işgünü talebinde bulundular. Daha sonra uygulanan polisiye ve yasal baskılarla işçilerin bu gösteriyi tekrarlaması uzun yıllar boyunca engellendi. Yine de 1888'de bu yolda yeniden karar aldılar ve gelecek gösterinin 1 Mayıs 1890'da olmasını kararlaştırdılar.

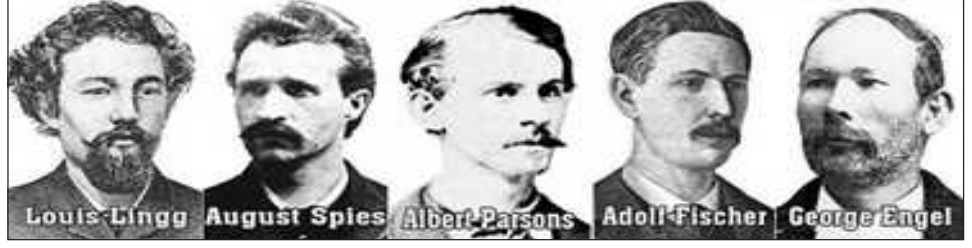
Bu sırada Avrupa'daki işçi hareketi de güçlendi ve canlandı. Bu hareketin en güçlü ifadesi, 1889'da toplanan Uluslararası İşçiler Kongresi oldu. 400 delegenin katıldığı bu Kongre'de, 8 saatlik işgünü talebinin en başta yeralması gerektiği yolunda karar alındı. Bunun üzerine Fransız sendikalar temsilcisi Bordeaux'lu işçi Lavigne, bu talebin tüm ülkelerde evrensel bir iş bırakma ile dile getirilmesini teklif etti. Amerikan işçilerinin temsilcisi, yoldaşlarının 1 Mayıs 1890'da grev yapılması yolunda aldığı karara dikkat çekti ve Kongre bu tarihte uluslararası bir proletarya gününün kutlanmasına karar verdi.

Otuz yıl önce Avusturalyalı işçiler, aslında yalnızca bir günlük kutlama düşünmüşlerdi. Kongre, tüm ülkelerin işçilerinin 1 Mayıs 1890'da 8 saatlik işgünü için hep birlikte gösteriler yapmasını kararlaştırdı. Kimse bu kutlamanın daha sonraki yıllarda da tekrarlanmasından söz etmedi. Doğal olarak kimse, bu düşüncenin bir şimşegin çakışı gibi başarı kazanacağını ve işçi sınıfı tarafından kısa zamanda benimseneceğini önceden göremezdi. Bununla birlikte 1 Mayıs'ın her yıl kutlanacak sürekli bir kurum haline getirilmesinin gerekliliğini herkesin kavraması ve hissetmesi için, 1 Mayıs'ın yalnızca bir kez kutlanması yeterli oldu.

İlk 1 Mayıs'ta 8 saatlik işgününün uygulanması talep edildi. Ama bu hedefe ulaşıldıktan sonra da 1 Mayıs'ın kutlanmasına son verilmedi. İşçilerin burjuvazi ve hakim sınıflar karşısındaki mücadelesi devam ettiği sürece ve tüm talepleri karşılanmadığı sürece, 1 Mayıs işçi sınıfının bu taleplerinin her yıl dile getirildiği gün olacaktır. Ve daha iyi günler doğduğunda, dünya işçi sınıfı kurtulduğunda, büyük olasılıkla insanlık, o zaman da 1 Mayıs'ı geçmişte verilen zorlu mücadelelerin ve çekilen acıların anısına yine kutlayacaktır.

Rosa Lüksemburg - Şubat 1894
(Spartakistler ne istiyor? Belge yay. Sf 37-38)

1 Mayıs'ı yaratan öncü işçiler

8 saatlik işgünü mücadelesini örgütleyen öncü işçiler; August Spies, Louis Lingg, George Engel, Adolph Fischer ve Albert Parsons, 1,5 yıl süren davada yargılandılar. Onlar, mahkemede sınıfın gerçek öncüleri olarak, sanık sandalyesinden tüm burjuvaziye yargılandılar.

Bu süre boyunca işçiler, önderleri için sokakları doldurdu, onların idamını durdurmaya çalıştı. Buna rağmen dört işçi idam edildi. Louis Lingg ise, idam edilmeden önce hücrelerinde katledildi.

George Engel, karar duruşmasında şöyle bağıyordu: *"Hakları yalnız imtiyazlı olanlara göre ayarlayan ve işçilere hiç hak tanımayan hükümete karşı kim saygı duyabilir? Böyle bir hükümete saygım yok benim."*

Adolph Fischer; *"ölüme mahkum edilmemi protesto ediyorum, çünkü cinayet işlememiş, ancak fikirlerimden ötürü öleceksem, bir sözüm yok"* diyordu.

August Spies idam sehpasından son kez haykırdı: *"Öyle bir zaman gelecek ki, bizim suskunluğumuz, sizin bugün ipe çektiğiniz seslerden daha güçlü çıkacaktır!"*

Albert Parsons ise, zindandayken çocuklarına yazdığı mektupta şöyle diyordu: *"Benim hayatımı ve haksız ölümümü başkalarından öğreneceksiniz. Babanız özgürlük ve mutluluk uğruna gönüllü olarak canını verdi. Size miras olarak şerefli bir ad ve yerine getirilmiş bir görev bırakıyorum. Onu koruyun, bu yolda yürüyün..."*

İşçiler, "8 saat hareketini" kazanmakta ne kadar kararlı ve birlik olduklarını damgalayacakları bir gün seçtiler kendilerine. 1 Mayıs! O gün ülke çapında örgütlenmişlerdi. Bütün Pinkerton (polis-hafiye) ordusu akın etmişti Chicago'ya. O gün kılına bile dokunmadılar işçilerin.

Ama 3 Mayıs günü, Kereste Sürücüleri Sendikası bin kadar Mc Cormic işçisiyle fabrika önünde miting yaparken, olanlar oldu. 6 bin grevcinin önünden,

grev kırıcılar fabrikadan çıkmaya başladılar. İşçiler kin doluydu onlara karşı. Sövdüler, üzerlerine yürüdüler. Bu sırada fabrika polisi ateş açtı işçilere.

Ertesi gün Hay Market önünde toplandılar. Kürsüden konuşma yapılırken, polislerin önüne, nereden geldiği belli olmayan bir bomba düştü. Provokasyon! Bir gün önce Mc Cormic önünde olanlar devrede kulak kalırdı. İşçiler, eşleri, çocukları yaprak gibi dalgalandılar kurşun rüzgarlarıyla...

Yalnız işçiler silahsızdı o gün. Kim atmıştı bombayı? Günler boyu caddeler karakola dönüştü Chicago'da. Gece yarısı baskınlarından, işkence makinalarından, sürüklenmelerden arta kalan, kan kokusu doldurdu havayı. Bir işçi tulumu görmeleri yeterliydi bunun için. Bulamadılar bombayı atanı. Çünkü asıl fail kendileriydi. Yine de bine yakın insanı tutukladılar. Bomba işini de en gözlerine kestirdikleri sekiz kişiye yıktılar. En başta da çok iyi tanıdıkları işçi önderi Parsons'a. Bomba atıldığında Hay Market önünde bile değildi, ama bunun hiçbir önemi yoktu.

Dava 1.5 yıl sürdü. 1.5 yıl boyunca tüm Chicago ayaktaydı. Sekiz öncü işçiden dördüne idam cezası kesildi. Parsons'dan özür dilekçesi imzalamasını istediler. Sınıf bilinçli bir işçi olarak bunu reddetti. Her biri son anlarına kadar, işçi sınıfının gerçek birer evladı gibi davrandılar. Cenazeler ardı arkası gelmeyen bir işçi seliyle kaldırıldı.

İşçi önderlerinin idamının ardından Amerikan İşçi Federasyonu AFL, 1888'de Saint Louise'de yaptığı kongrede, 8 saatlik çalışma süresi kabul edilene kadar, her yıl 1 Mayıs günü grev yapılmasını kararlaştırdı.

Engels'in önderliğinde 1899'da yapılan II. Enternasyonal Paris Kongresi'nde, AFL'nin önerisi üzerine, 8 saatlik işgünü mücadelesini desteklemek için, her 1 Mayıs'ta tüm dünyada eylemler örgütlenmesi kararı alındı.

Ve 1 Mayıs, her yıl tüm dünyada işçi sınıfının uluslararası birlik-mücadele-davası günü olarak kutlanmaya başladı.

1 Mayıs yaklaşıyor. Ve devlet yine çeşitli bahanelerle işçilerin tek bayramını, istedikleri yer ve biçimde kutlamasını engellemeye çalışıyor.

Ancak **ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, iki şeyi engelleyemezler. Birincisi, 1 Mayıs işçi sınıfının “birlik, dayanışma ve mücadele günüdür”!** Dünya proletaryasının onyıllar süren mücadelesi, şehitler ve ağır bedeller sonucunda kazanılmıştır. Üretimden gelen gücünün görkemini gördüğü, bu gücün coşkusunu taşıdığı gündür. Yasaklar ya da “bahar bayramı”na çevirerek içini boşaltma çabaları, bu gerçeği değiştiremez; bu mücadele gününü işçi sınıfının elinden alamaz!

İkincisi, Taksim 1 Mayıs alanıdır! Taksim her dönem en ağır saldırı sağıanağı altında, en görkemli direnişlerle kazanıldı. 2010 yılında Taksim Meydanı’nın işçi ve emekçilere açılması, yıllarca Taksim etrafında süren kıran kırana çarpışmaların ürünüdür. 2012’de 1 milyondan fazla insan, Taksim’e aktı, savaşa ve faşizme öfkesini haykırdı. Devlete büyük bir korku yaşattı. Bu nedenle 2013 yılında Taksim yeniden yasaklandı.

Bir ay sonra, Haziran’da kitleler, Taksim’i gerçek anlamda zaptettiler. AKP’ye karşı nefretin yükseldiği, dayanışma ve birlikteliğin en güzel örneklerinin sunulduğu bir özgürlük alanına çevirdiler. “Her yer Taksim, her yer direniş” sloganı, ülkenin dört bir yanına, oradan dünyaya yayıldı...

Ve şu gerçeği bir kere daha gösterdi: Taksim, işçi ve emekçilere aittir! Taksim 1 Mayıs alanıdır! Ve bu engellenemez!

Şimdi **bir kere daha, kitlelerin birleşik gücünü göstermek ve taleplerimizi haykırma için 1 Mayıs’ta Taksim’e yürüyeceğiz!**

Sınıfsal haklarımızı savunmak için Taksim’e! Kapitalist sömürü çarkları, bizi örgütlü bir sınıf olarak “proleter” olmaktan çıkarıp her tür haktan yoksun olarak ölümüne çalışan “köle”ye çevirmeye çalışıyor.

Burjuvazi kırım tazminatını kaldırmak, taşeronu yaygınlaştırmak, ücretleri düşürmek, sosyal hakları budamak istiyor. Dahası, işçi sağlığı ve güvenliğini tümüyle yokederek ölümcül koşullarda gözü kapalı çalışmayı dayatıyor.

Örgütlülüğümüzü parçalamak, sendikalarımızı yoketmek, TİS hakkımızı gaspetmek için yeni yasalar çıkartıyor. Varolan sarı sendikaları daha da etkisizleştirmek için, yönetimlerine, eylemlerine, üyelerine müdahale ediyor. Son yıllarda en önemli direnişler, sendikalaşma hakkı üzerinden yaşanıyor. Bir taraftan sayısız işyerinde sendikaya üye olan işçiler işten atıldığı için mücadele veriyor. Diğer taraftan, işbirlikçi-faşist bir sendikayı değiştirme, başka bir sendika seçme hakkı isteyen metal işçileri, patronların ve devletin en ağır saldırısı ile karşı karşıya kalıyor.

1 Mayıs mücadelesinin temelini oluşturan 8 saatlik işgünü, artık bir hayal. İşçi ve emekçiler 10-12 saatten aşağıya çalıştırılmıyor. Zorunlu fazla mesailer, daha düşük ücret olarak geri dönüyor.

Hükümetin seçim vaadi olan 1300 lira asgari ücret bile, çeşitli bahanelerle budanıyor. Dahası, Ağustos ayında bu asgari ücretin de indirileceği duyuruldu. Oysa resmi kurumlar bile aylık sınırını 1400,

Faşist ablukayı parçalamak için 1 MAYIS’TA TAKSİM’E!

yoksulluk sınırı ise 4 bin liranın üzerinde açıklıyor. 1300 liralık asgari ücret, açlık sınırının bile altına düşmek, açıkltan ölmek anlamına geliyor.

Diğer yandan, işçilerin büyük çoğunluğu için ücret düşüşü yaşandı. Metal işçilerinin önderliğinde yapılan “ek zam eylemleri” bunun içindir. Ve sadece patronların değil, onların azami karını korumakla görevli devletin de saldırısı ile karşı karşıya kaldılar.

Taşeron işçiden daha ağır koşulları getiren “kiralık işçi” uygulaması, işçinin bugüne kadar kazanılmış bütün haklarına saldırı anlamına geliyor. Kırım ve emeklilik hakkının olmadığı, örgütlenme olanağının yokedildiği, ücretini alma ihtimalinin bile giderek azaldığı, çalışma saat ve koşullarının ölümcül hale getirdiği, işçinin cangüvenliğinin ortadan kaldırıldığı, görülmüş en vahşi kapitalist sömürü koşullarını getiriyor “kiralık işçi”.

İşgüvencesi her alanda ortadan kaldırılıyor. İşçiler için “kiralık işçi” koşulları getirilirken, emekçi memurların işgüvencesini sağlayan 657 sayılı yasa değiştiriliyor. Toplu sözleşmesi, grev hakkı olmayan bir sendika dayatılıyor kamu emekçilerine. Ve grev, TİS hakkından yoksun olduğu için, mücadele gücü de olmayan bir sendika içinde, örgütsüzleştiriliyor. İnsanca çalışma ve üretme hakkı için mücadele etmek gerekiyor. Grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı, kırım ve emeklilik koşullarını düzeltmek, açıktan ölmeyecek bir ücret kazanabilmek, 8 saatlik işgünü geri kazanabilmek için harekete geçmeliyiz. “Kiralık işçi” saldırısına, taşeron uygulamasına, zorunlu fazla mesailerine, işgüvencesinin yokedilmesine karşı mücadele etmeliyiz.

Proletaryanın taleplerinin doğrudan haykırılacağı alan, 1 Mayıs alanıdır!

Ulusal haklarımızı savunmak için Taksim’e! Kürt kentleri ordunun-polisin kuşatması altında. Evler, sokaklar değil sadece, kentler boşaltılıyor. Bir halk sürgün ediliyor. 3 ayı geçen sokağa çıkma yasağının altında kentler yerle bir edildi. Sur’un, Cizre’nin fotoğrafları, Suriye fotoğraflarına benziyor. Öylesine yıkılmış, yerle bir edilmiş...

Gençler öldürülüyor pervasızca. Yıkılmış bodrumlarda onlarca insan katlediliyor. Bina molozlarıyla beraber insan parçaları kaldırılıyor vinçlerle. Bir babaya bir avuç kül veriliyor, “al bu senin oğlun” diye. Bir başkasına sadece bir kol parçası.

Ve halk direniyor bu vahşete, bu pervasız saldırganlığa. Bu yüzden aylar sürüyor kuşatmalar. Onbinlerce asker ve polisiyle düzenledikleri katliamı, aylardır bitiremiyorlar.

Diğer taraftan, işçi sınıfını bölmek, halkları birbirine düşman etmek için şovenizmi kışkırtıyorlar. Türk işçi ve emekçileri ile Kürt işçi ve emekçileri arasında bir kama sokulduğunda, katliamlarını daha rahat gerçekleştirecekler, sömürüyü daha pervasız hale

getirecekler. Oysa her türden saldırıyı püskürtecek olan, halkların kardeşliği ve birlikte mücadelesidir. Patronlar, hangi ulustan olursa olsun, işçileri sömürmede birlik içinde davranıyor. İşçi sınıfı da kendi birliğini sağlamalıdır. “Bir ulusu ezen bir ulus, özgür olamaz!” İşçi sınıfı, bu sistem içinde en fazla sömürülen, ezilen sınıf olarak başta Kürt halkı olmak üzere ezilen tüm ulus, azınlık ve mezheplerin haklarına sahip çıkmalıdır. Egemenlerin şovenizm silahını işlemez kılmalıdır!

Sınıfın ustaları, “bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz” demiştir. Bu birliğin en güzel bir şekilde gösterileceği yer, 1 Mayıs’tır!

Kadın-erkek elele Taksim’e! Egemenler, işçi ve emekçileri daha rahat sömürebilmek için, dinsel, mezhepsel, ulusal, cinsel ayrımları sürekli körükliyor. Burjuvaziye yönelmesi

gereken öfkeyi, evin içine hapsediyor ve en yakınlarına yöneltiyorlar. Bir işçi erkeği, evinin burjuvası yaparak, yaşadığı onca aşağılanmayı, sömürüyü unutsun istiyorlar.

Kadın cinayetlerinin ve tecavüzlerin en fazla yoksul kesimlerde yaşanması, rastlantı değildir. Cinayeti işleyen erkek, göstermelik mahkemelerde yargılanır, doğru dürüst ceza almadan tahliye edilir, çoğu zaten tutuklanmaz. Küçük kız ya da erkek çocuklarına tecavüz eden devlet görevlileri, dini kurum temsilcileri, “bir defadan bir şey olmaz” diyen devletin koruması altındadır. Cinayet ve tecavüz serbestisi, kadını iki kat baskı altında tutmak isteyen burjuvazinin doğru dan koruması altındadır.

Kadını “ikinci sınıf” gören burjuvazidir. Kadınlı erkeğin eşit olmadığını söyleyen, burjuvazinin sözcüleridir. Çünkü bu durumdan çıkar sağlayan onlardır. İşçi sınıfının kadının ezilmesinden, “ikinci sınıf”

görülmemesinden hiçbir çıkarı yoktur! Aksine ücretlerinin düşürülmesi için, kadın emeği burjuvazi tarafından kullanılır. Kadın işçilerin “eşit işe eşit ücret”, “kreş hakkı” gibi talepleri, erkek işçilerin de talepleri olmak zorundadır. Aksi halde sadece kadınlar değil, erkek de ağır sömürü koşulları altında düşük ücretle çalışırlar.

Proletarya ordusunun yarısı kadındır. Kadın ve erkek işçi, aynı sınıfın parçasıdır. Onlar sınıf kardeşidirler. O yüzden de yaşamın her alanını olduğu gibi mücadeleyi de birlikte omuzlamalıdır. 1 Mayıs’ta kolkola yürümeli ve burjuvazinin yüreğine korku salmalıdırlar!

Faşist baskı ve hak gasplarına karşı Taksim’e! Her alanda haklarımız gaspediliyor, yaşam alanımız giderek daraltılıyor. Dergideki bir yazı yüzünden, yaptığı bir haber yüzünden, 1 Mayıs’a katıldığı için, işçi eylemlerinde yer aldığı için insanlar tutuklanıyor bu ülkede. En küçük bir muhalif sese bile tahammülü olmayan AKP hükümeti, yasal dayanağı bile olmayan tutuklamalar gerçekleştiriyor. Can Dündar ve Erdem Gül, MİT tırlarını haber yaptığı için, Beritan Canözer haber yaparken “heyecanlı” olduğu için tutuklanıyor. Ensar Vakfı’nın evlerindeki tecavüzü yazdığı için gazeteciler tehdit ediliyor. Çantasında Newroz davetiyesi olduğu için bir akademisyen tutuklanıyor ve sınırışı ediliyor. Avukatlar gözaltına alınıyor ve tutuklanıyor.

Kentlerin en merkezi noktalarında bombalar patlıyor ve bu patlamaları bahane eden devlet, hak gasplarını artırıyor. “Güvenlik”, özgürlükten daha önemlidir diyerek polis kuşatması yaşamın her alanına yayılıyor. Kalabalık ve kapalı alanlara girerken polis kontrollerinin artırılması gibi pekçok uygulama, kitlelerin hareket serbestisini kısıtlıyor. Yanısıra, her türlü miting ya da eylem ya yasaklanıyor, ya da polis saldırısına maruz kalıyor.

Gerçekte ise, “güvenlik” adına, kitlelerin özgürlüklerinin kısıtlanması, yaşam alanlarının daraltılması gerekmiyor. AKP hükümetinin IŞİD’e verdiği desteği kesmesi, “güvenliği” sağlamak için yeterli olacaktır. Özgürlüklerimizi savunmak, demokratik haklarımızı almak için, 1 Mayıs’ta alanlara daha güçlü çıkmalıyız! 1 Mayıs, özgürlüklerimizi de savunmanın alanı olacaktır.

Emperyalist savaşa karşı Taksim’e! Ortadoğu’da süren savaşın alevleri, ülkemizi de içine sardı. AKP hükümetinin radikal-dinci çetelere yaptığı askeri ve siyasi yardım, bir taraftan bölgedeki savaşın uzamasına neden oluyor; diğer taraftan, savaşın uzantılarını ülkemize taşıyor. Bugün hemen her şehirde IŞİD örgütlenmesi

büyüyor. Devletin sistemli biçimde güçlendirdiği dinci gericilik, günlük yaşantımızı her alanda kuşatıyor. Eğitimden sağlığa her yerde dinci-gerici uygulamalarla karşı karşıya kalıyoruz. Savaş, ülkemiz için sadece sığınmacıların dramından ibaret değil! İşçi ve emekçileri tehdit eden bir olgudur artık. Ve savaşa karşı mücadele etmek, aynı zamanda kendi yaşam hakkımızı savunmaktır. Bu nedenle 1 Mayıs’ta, savaşa karşı öfkemizi en güçlü biçimde haykırmalıyız!

Yaşam hakkımızı savunmak için Taksim’e! 77 1 Mayısı’nda devletin düzenlediği provakasyonla katledildi onlarca insan. Haziran Ayaklanması’nda, kimi yerde polis kurşunu, kimi yerde “esnaf” tekmesi, kimi yerde gaz kapsülü oldu; ölüm yağdı binlerce insanın üzerine. Sokağa çıkma yasaklarıyla insansızlaştırılan Kürt kentlerinde moloz yığınlarının altına gömülüyor genç bedenler. Hapishanelerde göz göre göre ölüme terkediliyor hasta tutsaklar.

Ama sadece muhalif olduğu için ölmüyor bu ülkede işçi ve emekçiler. Torunlar İnşaat’ta çalışan bir işçi, 32 kattan düşen asansör ile canveriyor. Soma’daki madenci, yerin yedi kat dibine gömülüyor; bedeni kömüre karışıyor. Traktör arkasına doldurulan mevsimlik işçilerin bedenleri yollara savruluyor. Kadınlar öldürülüyor; boşanmak istedikleri için, tecavüze direndikleri için, kendisini “seven” adama karşılık vermedikleri için... Davutoğlu’nun “Kayseri pazarlığı”nın aracı haline getirilen mülteciler, karanlık denizlere gömülüyor; üzerlerinde sahte can yelekleriyle...

Ve işçileri, mücadele edenleri, Kürt halkını, kadınları, mültecileri katledenler, ya yargılanmayarak ödüllendiriliyor; ya da göstermelik cezalarla koruma altına alınıyorlar. Katleden de, katledilmesine izin veren, göz yuman, cezalandırmayan da biraradırlar. Her şey sistemin bekasını sağlamak için!..

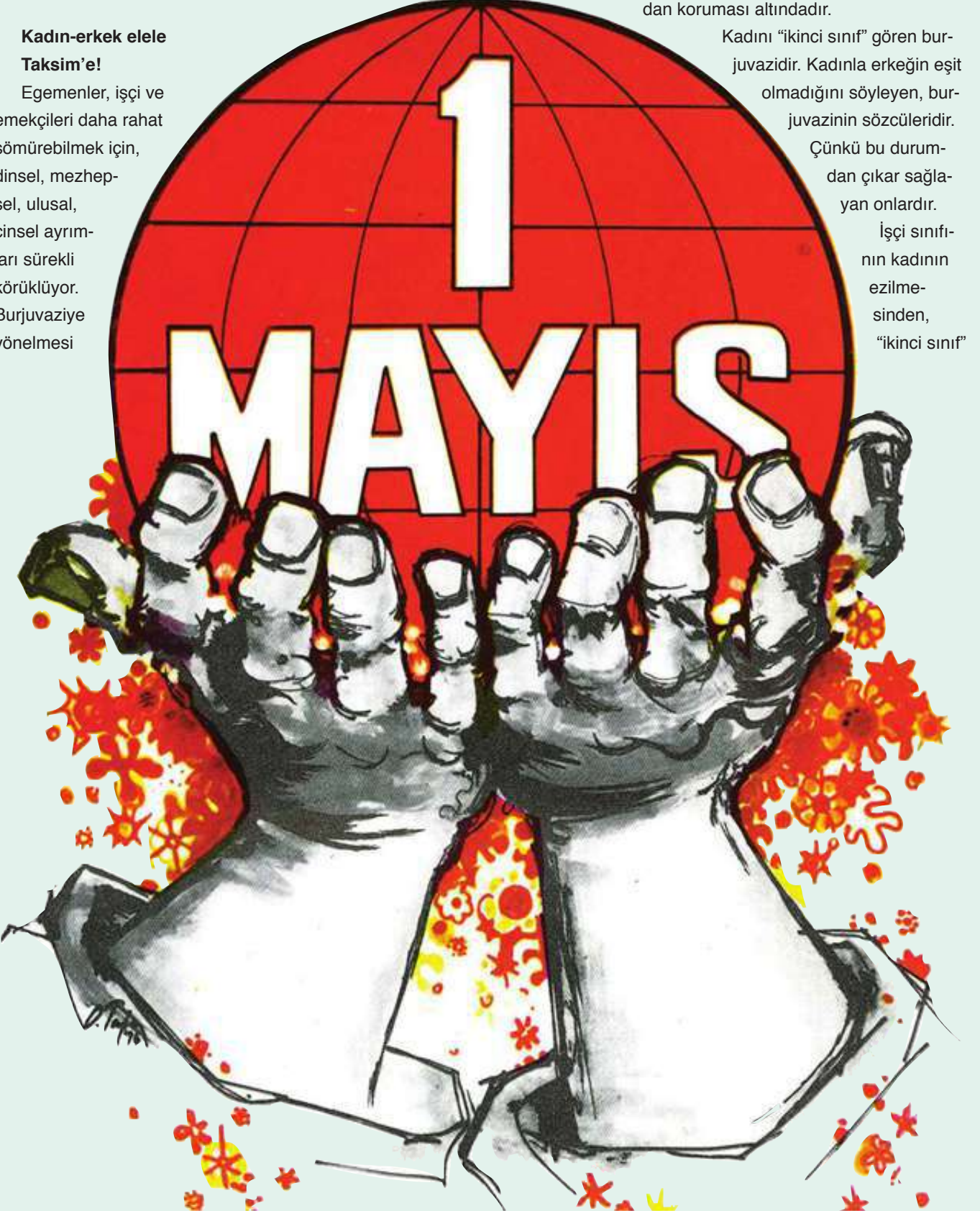
Onların karşısına işçilerin birliği ve dayanışması ile çıkılmazdır. Örgütlü mücadele ile karşı konmalıdır. 1 Mayıs, bunu göstermenin en büyük günüdür!

İşçiler, emekçiler! Tüm dünyada işçi sınıfı 1 Mayıs’ta alanlara çıkıyor, taleplerini haykırıyor! Burjuvazinin karşısında, bir sınıf olarak gücünü ortaya koyuyor! Bu enternasyonalist günde dünya proletaryasının bir kolu olarak, Türkiye işçi sınıfı da gücünü göstermelidir! Taleplerimiz, dünya işçileriyle ortakır! Aynı günde bunların dile getirilmesi, uluslararası düzeyde burjuvaziye verilen en anlamlı yanıtır.

1 Mayıs bizim bayramımız! Bunu yüzyılları aşan bir mücadele ile söke söke kazandık. Bundan sonra da tüm engelleri aşarak kutlamaya devam edeceğiz! **Taksim, 1 Mayıs alanıdır ve öyle kalacaktır! Bunu engellemeye öncekilerin gücü yetmedi, AKP’nin de yetmeyecek! AKP hükümetinin faşist yasaları da sökmeyecek!**

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın Devrim ve Sosyalizm! Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

31 Mart 2016

Rusya Suriye'den çekilmiyor!

Rusya'nın, Cenevre görüşmelerinin başladığı 14 Mart günü Suriye'den çekileceğini açıklaması, önemli tartışmalara yol açtı. Amerikancı yazarlar, hemen Rusya ile Suriye'nin arasının açıldığını, Rusya'nın Esad'a haddini bildirmeye çalıştığını, ya da en hafifinden "Suriye bataklığı"nda boğulmak istemediğini ileri süren yazılar yazmaya başladılar.

Oysa ortada ne Esad-Rusya sürtüşmesi vardı, ne de Rusya bir yenilgi ve "bataklık" korkusu yaşamaya başlamıştı. Söz konusu olan tek şey, uluslararası dengeleri çok iyi hesaplayan Rus emperyalizminin, bir taktik manevrasıydı. Ve göstermelik biçimde çekilme hamlelerini bir kenara bırakırsak, gerçekte Rusya Suriye'ye çok daha etkin biçimde yerleşmektedir.

Birincisi; Rusya Suriye'deki en temel hedefini hayata geçirmiş, Esad hükümetinin devrilmesini önlemiş durumdadır. Artık Esad hükümetinin meşruiyetini ya da Esad'ın yapılacak olan seçimlere girip girmemesini tartışabilen hiçbir güç kalmamıştır. Rusya'nın askeri müdahalesi, Suriye hükümetini hem askeri hem de siyasi yönden güçlendirmiştir.

İkincisi, Rusya'nın 30 Eylül'deki müdahalesinden bugüne, çok önemli askeri başarılar kazanıldı. Rus hava kuvvetlerinin 8 bin 922 sorti yaptığını açıkladı. Bu saldırıların yardımıyla, Suriye hükümeti 10 bin km. karelik bir alanı IŞİD'den temizleyerek kontrol altına alabildi. 392 yerleşim birimi, yeniden Suriye hükümetinin denetimi altına girdi. İslamcı çetelere ait yüzlerce yakıt deposu, eğitim kampı, silah ve mühimmat deposu vb imha edildi. Ceyş'ül İslam örgütünün lideri başta olmak üzere çok sayıda lider kadro yokedildi. Çetelerin ele geçirdiği 209 petrol üretim tesisinin temizlenmesi ve Türkiye'ye petrol taşınan ana ikmal yolların kapatılması, çetelerin mali gücünü de darbeleyen önemli bir adımdı.

Bunlardan en önemlisi, elbette Lazkiye kırsalının radikal İslamcı çetelerden temizlenmesiydi. Türkiye ile

Hatay arasındaki bölge, çetecilerden tamamen temizlendi. Bu hareket, radikal İslamcı çetelerin Türkiye'nin desteğiyle Akdeniz'e açılma, böylece hem lojistiğini güçlendirme hem de petrol sevkiyatını hızlandırma planlarına indirilen en büyük darbeydi.

Yanısıra, Halep kırsalının ele geçirilmesi, Halep'e giden ikmal yollarının kesilmesi, Halep'teki Kuveyris hava üssünde üç yıldır devam eden kuşatmanın kırılması, Hama ve Humus'un büyük oranda temizlenmesi, son olarak Palmira antik kentinin ele geçirilmesi; Rusya'nın yardımıyla Suriye ordusunun çok önemli kazanımları arasında yer aldı.

23 Mart günü Palmira'nın ele geçirilmesi, kentin dünya mirası listesinde olması nedeniyle siyasal bir önem taşıyor; ancak daha önemlisi, Palmira, IŞİD'in en önemli üsleri olan Deyr Ez Zor ve Rakka'ya

Rusya arasında gerilime neden olan ve Türkiye'nin bir Rus uçağını düşürmesine kadar uzanan bu süreçte, Rusya hava kuvvetlerinin Suriye ordusuyla birlikte düzenlediği operasyonlarda, Lazkiye ile

giden yolu açıyor. Suriye ordusu artık büyük Deyr Ez Zor ve Rakka operasyonuna hazırlanıyor.

Üçüncüsü, Suriye'de kazanılan askeri başarılar, Rusya'nın askeri gücünü dünya kamuoyunun gözleri önüne sermiştir. Rusya savaş boyunca havadan, denizden vs füze atışlarıyla, adeta tüm dünyaya şov yaptı. Akdeniz'deki savaş gemisinden ya da Hazar Denizi üzerinden Suriye'deki hedeflere füze göndermesinin hiç gereği yoktu; Suriye'deki üslerinden de füze gönderebilirdi. Ama bu atışları gösteriye çeviriyor; hem yeni füze sistemlerini deniyor hem de dünyaya (en başta ABD'ye) meydan okuyordu.

Putin'in, çekilme başlamadan hemen öncesinde, Suriye'de yürütülen savaşın "Rus havacılık ve silah teknolojisi için ciddi bir sınav" olduğunu ifade etmesi, bu gerçeğin altını çiziyor.

Mesela ilk defa havadan ve denizden, menzili 1500 km olan füzeler fırlatıldı. Suriye ordusuna üçüncü nesil ana muharebe tankı gibi son derece modern silahlar ve S-400 füzeleri aktardı.

Keza, Akdeniz'de konuşlandırılan ve ABD'nin "karadelik" adını verdiği, dünyanın en sessiz ve en farkedilmez denizaltısı olan Rostov-na-Donu denizaltıları, sadece IŞİD'e füze göndermekle kalmıyor, ABD'li generallerin de uykularını kaçırıyor.

Geçtiğimiz Şubat ayında, Alman Focus dergisinde yayınlanan bir haberde, NATO uzmanları tarafından hazırlanan gizli bir raporun detayları yer aldı. Bu rapora göre, NATO Suriye'ye Rusya'dan çok daha fazla uçak gönderdiğini, ancak Rusya'nın operasyonlarının, pilotların muhteşem yeteneği ve askeri ekipman üstünlüğü sayesinde çok daha başarılı olduğu belirtiliyor. Rusların 40 savaş uçağının günde 75 sorti gerçekleştirdiği ve her seferinde IŞİD mevzilerini etkili şekilde vurduğu, toplam 180 savaş uçağına sahip NATO'nun ise, sadece 20 saldırı düzenleyebildiği söyleniyor. Ve Rusya'nın teknolojisinin daha modern olduğu, Su-35 savaş uçaklarının Batıdaki benzerlerinden daha ileride olduğu ifade ediliyor. Rapor, Rusya'nın sivilleri vurduğu yönünde sürekli çıkan haberlerin ise gerçeği yansıtmadığını, NATO'nun böyle bir tespitinin olmadığını özellikle belirtiyor.

Dördüncüsü; Rusya çekilme kararıyla, Suriye savaşına dahil olmaya çalışan bütün güçlerin meşruiyetini tartışmalı hale getirmiştir. Burada da en önemli hedef, Türkiye ile Suudi Arabistan'dır. 2015 yılı Mart ayında Kral Selman'ın Suudi Arabistan tahtına oturmasından bu yana, Türkiye ile Suudi Arabistan arasındaki ilişki güç kazanmıştır.

Önce Yemen saldırısına AKP hükümeti destek vermiş, son aylarda ise giderek artan biçimde İslam Ordusu tartışmaları yükseltmiştir.

Rusya Suriye'deki en temel hedefini hayata geçirmiş, Esad hükümetinin devrilmesini önlemiş durumdadır. Artık Esad hükümetinin meşruiyetini ya da Esad'ın yapılacak olan seçimlere girip girmemesini tartışabilen hiçbir güç kalmamıştır.

Rusya Ortadoğu'daki askeri ve siyasi etkinliğini 30 Eylül'den bugüne artırmıştır. PYD ile kurduğu ilişki, savaş öncesine göre çok daha güçlüdür. ABD'nin bütün karşı çıkışlarına rağmen, PYD Rusya'dan askeri ve siyasi destek almaya devam etmektedir. Benzer biçimde IKBK (Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi), Rusya'dan silah satın almaktadır. Rusya'nın Irak, İran, Suriye ile birlikte kurduğu, IŞİD'e karşı mücadele koordinasyon merkezi de, bir başka başarısıdır.

Suudi Arabistan, başta Katar ve Türkiye olmak üzere, Müslüman ülkeleri, kendi komutasında, Suriye savaşına sokmak istemektedir. Şubat 2016'da gerçekleştirilen Suudi-Türkiye ortak askeri tatbikatı, bu yönde atılan son adımdır.

Rusya'nın 30 Eylül'deki müdahalesinin ardından, birçok Avrupalı emperyalist ülke, çeşitli bahnelerle Suriye'yi bombalamaya başladı. Keza ABD emperyalizmi de, daha fazla asker göndermeye hazırlandığını duyurdu. "İslam Ordusu"nun savaşa katılma çabası da hız kazandı. Zaten AKP hükümeti, son aylarda Suriye'ye girebilmek için birçok denemede bulundu.

Rusya'nın "Suriye'deki hedeflerine ulaştığını" duyurarak ve "Suriye hükümetinin artık güçlendiğini" belirterek çekilme kararını açıklaması, bütün saldırgan ülkelerin, Suriye konusundaki planlarını bozmuş, meşruluğunu bitirmiş oldu. Hele ki bunu Cenevre görüşmelerinin başladığı gün yapması, masaya siyaseten daha da güçlenmiş olarak oturmasını sağladı.

Beşincisi; Rusya'nın Suriye'den çekilmesi, Kırım konusundaki hak iddiasının dolaylı biçimde altını çizmiş oldu. Rusya, 2014 yılında Kırım'ı işgal etti. Sonrasında AB ülkelerinin ve ABD'nin sert yaptırımlarıyla karşı karşıya kaldı. Ancak hiçbir aşamada geri adım atmadı; tersine, Kırım'ı Rusya'nın bir parçası haline getirecek bütün pratik işlemleri gerçekleştirdi.

Bugün Suriye'den askeri gücünü çekerken, "bakın işgalci değilim, Suriye'de hak iddiam yok, ama Kırım

benim" demiş oldu.

Altıncısı; Rus devleti, kendi halkının karşısına "muzaffer" biçimde çıkmış oldu. Rusya emperyalizmi, başka topraklarda verdiği savaşta, üstüste zaferler kazanmaktadır. 2008 yılında Gürcistan'a girmiş ve Saakaşvili hükümetinin ayrılıkçı Güney Osetya ve Abhazya üzerindeki hak iddiasını yerle bir ederek oradan çıkmıştır. Bugün hem Güney Osetya hem de Abhazya, Gürcistan'dan bağımsızlıklarını ve Rusya'ya katılma isteklerini ilan etmiş, Rusya'nın kararını bekler durumdadır. 2014'te Ukrayna'ya girmiş, Kırım'ı ilhak etmiştir. Ukrayna'nın doğu eyaletleri olan Donetsk ve Lugansk da bağımsızlıklarını ve Rusya'ya katılma isteklerini ilan etmiş, sonucu beklemektedir.

Bugün Suriye savaşında, Rusya ilk defa kendi sınırlarının dışında bir alanda savaşa girmiştir. Ve son derece riskli olan bu savaşta, ölen Rus askeri sayısı birkaçı geçmez. Diğer taraftan, daha 30 Eylül'de Rusya için tehdit olduğunu söyleyerek savaşa girdiği, Rusya'dan Suriye'ye gelen 2 bin radikal İslamcı teröristi öldürdüğünü duyurmuştur. Bu sayede, çekilirken "IŞİD militanlarının artık Rusya için daha az tehdit oluşturduğunu" söyleyebilecek durumdadır. Ve bu tablo, Rus halkının, Putin'e olan güven ve desteğini artırmaktadır.

Yedincisi ve en önemlisi, gerçekte Rus ordusunun Suriye'den çekildiği doğru değildir. Rusya göstermelik olarak bir miktar asker ve uçağı Rusya'ya geri gönderdi. Ancak hem Suriye'den çekilmedi, hem de Suriye savaşının bir parçası olmaktan...

Mesela, çekilme kararının ardından başlayan Palmira operasyonunda, Rus savaş uçakları da yer aldı. En güçlü savaş araçlarını Suriye'de konuşlandırmaya devam ediyor. Mesela daha zayıf özelliklere sahip olan Su-24 savaş uçaklarını geri çekiyor da, NATO raporunda hayranlıkla bahsedilen Su-35'leri Suriye'de bırakıyor. Aynı biçimde, son teknolojiye sahip ve Suriye'nin yıllardır satın almak istediği S-400 füze sistemlerini de savaşta kullanmaya devam ediyor.

Daha önemlisi, savaş koşulları altında Lazkiye'de Hmeymim'de inşa ettiği büyük askeri üssünü terketmiyor. Benzer biçimde, Tartus'taki deniz üssünü de... Üstelik, "bu üsleri koruma amaçlı olarak" Rus askerlerinin Suriye'ye geleceğini duyuruyor. Ayrıca, Akdeniz'deki savaş gemileri de bir yere gitmiyor.

30 Eylül'den bugüne, Rusya Ortadoğu'daki askeri ve siyasi etkinliğini de artırmıştır.

PYD ile kurduğu ilişki, savaş öncesine göre çok daha güçlüdür. Mesela bir yıldır gündemde olan, PYD'nin Moskova'da büro açma çabası, Rusya Suriye'ye indikten sonra gerçekleşebilmiştir. Ve ABD'nin bütün karşı çıkışlarına rağmen, PYD Rusya'dan askeri ve siyasi destek almaya devam etmektedir.

Benzer biçimde IKBK (Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi), Rusya'dan silah satın almaktadır. Bu silah satışı, Rusya ile yakın ilişkide olan Irak Şii hükümetinin bilgisi dahilinde gerçekleşmektedir. Bu yanı sıra, Irak hükümetinden bağımsız biçimde IKBK'ye silah satışı yapan ABD'nin durumundan daha meşru bir pozisyonundadır. Önümüzdeki aylarda, IKBK yetkilileri, Rusya ile daha yakın askeri ilişkiler kurmak için görüşmeler yapacaklarını duyurdular.

Rusya'nın Irak, İran, Suriye ile birlikte kurduğu, IŞİD'e karşı mücadele koordinasyon merkezi de, bir başka başarısıdır. Irak hükümeti, Rusya'dan aldığı destekle, son aylarda önce Ramadi'yi ele geçirmiş, ardından Felluce'yi hedef almıştır.

Bugün Musul'un IŞİD'den temizlenmesi için başlatılan operasyonda bile, Rusya öne çıkmaktadır. Musul operasyonu, ABD'nin askeri desteği altında Irak Ordusu ile Peşmerge'nin savaşı ile yürütülmektedir. Burada ABD, askeri olarak doğrudan yer almakla birlikte, Musul operasyonu gerçekte Rusya'nın basıncı ile başlatılmıştır. Musul, IŞİD'in ilk işgal ettiği, ilk gövde gösterisi yaptığı yerdir. Bu nedenle buraya operasyon başlatılmasının siyasi önemi büyüktür.

Rusya'nın bölgedeki varlığı ve IŞİD karşısında etkili bir savaş vermesi, dünya kamuoyunun ABD üzerinde baskı kurmasına neden olmaktadır. IŞİD'in büyümesine ABD'nin neden sessiz kaldığı, IŞİD'e karşı savaşıyormuş gibi görünmesine rağmen neden etkili vuruşlar yapamadığı, artık daha fazla sorgulanmaktadır. ABD'nin IŞİD'den faydalandığını, Suriye'yi parçalamak, Irak'ta Şii hükümeti zayıf düşürmek için IŞİD'i kullandığını biliyoruz. Buna rağmen, Rusya'nın bölgedeki durumunun oluşturduğu basınç, ABD'nin de IŞİD'e karşı belli düzeyde harekete geçmesine sebep olmaktadır.

Rusya, bölgeye ilişkin stratejik hedefleri nedeniyle 30 Eylül günü Suriye savaşına fiilen dahil oldu. Bugün geri çekildiğini duyurması, salt taktiksel bir hamledir. Gerçekte, Rusya artık Ortadoğu savaşında çok daha etkin bir rol oynayacaktır.

Suriye’de federasyon ilanı ne anlama geliyor?

16 Mart günü, Cizire kantonunun Rimelan kentinde yapılan bir toplantıyla, “Rojava ve Kuzey Suriye Demokratik Federal Sistemi” ilan edildi. Kürt hareketinin önderliğinde gerçekleştirilen bu federasyon ilanına giden süreç, Suriye savaşının geldiği aşamayı göstermesi bakımından önemlidir.

Neden şimdi

Elbette Suriye’de savaş nasıl biterse bitsin, savaş öncesi koşullara geri dönme ihtimali yoktur. Rojava’da federasyon ilanı ise, Kürt hareketinin, savaş içinde elde ettiği özgüvenin boyutunu göstermesi bakımından oldukça çarpıcıdır. Bunun bugün gündeme gelmesi ise, Cenevre görüşmelerinde Kürt hareketinin böylesine dışlanmasının yarattığı öfke ve inisiyatif ele geçirme isteğidir.

PYD’nin bugüne kadar Cenevre görüşmelerine katılamaması, Kürt hareketi açısından kabul edilemez bir noktaya ulaştı. Aslında Suriye’de savaşın başladığı 2011 yılından bugüne, PYD savaşın en önemli unsurlarından birisidir. Bulunduğu bölgede, radikal İslamcı çetelere karşı, her aşamada son derece etkili bir savaş yürüttü. 2014 Ekim ayından itibaren de, önce ABD’nin, ardından Rusya’nın askeri desteğiyle, hegemonya alanını genişletti.

Bu koşullarda Cenevre görüşmelerine katılacak gruplar arasında en ön sıralarda yer aldığı, tartışılmaz bir gerçek. Ve **gerek Suriye hükümeti, gerekse Rusya, birçok defa bunun zorunlu olduğunu, PYD’nin de Cenevre’de yer alması gerektiğini açıkça ifade ettiler.**

Ancak buna rağmen PYD bugüne kadar Cenevre masasında muhatap olarak yerini alamadı. Bunun görünürdeki sebebi, Türkiye’nin dayatmaları ve itirazlarıydı. Gerçekte ise, ABD, bugüne kadar Esad hükümetine karşı hiç savaşmamış olan PYD’nin masadaki konumunun, Esad hükümetini güçlendireceğini düşünüyordu. Rusya ise, PYD’nin masaya oturması gereken tek “muhalif” olduğunu öne sürerek ısrar ediyor; onun bu ısrarı ABD’nin çekinmelerini derinleştiriyordu. Türkiye’nin dayatmaları da, ABD’nin işini kolaylaştırıyordu.

PYD’nin Fırat’ın batısında, Mare-Cerablus hattında ilerleyerek Afrin kantonuyla Kobane’yi birleştirme talebi konusunda da benzer bir durum söz konusudur. ABD, bu talebin karşısında engel olarak Türkiye’yi gösteriyor, Türkiye’nin itirazlarını öne sürüyor. Türkiye’nin “PYD Fırat’ın batısına geçemez” sözlerine yaslanarak PYD’nin talebini sürekli erteliyor. Gerçekte ise, **Mare-Cerablus hattının kapanmasını istemeyen ABD’dir. Çünkü bu hattın**

kapanması, Türkiye’den IŞİD’e giden desteğin durması anlamına geliyor. Oysa ABD’nin henüz IŞİD’e olan ihtiyacı bitmiş değil. Suriye ordusunu oyalamak, savaşın uzamasını sağlamak için halen IŞİD’e ihtiyaç duyuyor ABD emperyalizmi.

Bu nedenle ABD, IŞİD’e gerçek bir darbe anlamına gelen Mare-Cerablus savaşını erteleyip duruyor. Hatta, **PYD’nin Rusya ile işbirliği halinde Afrin kantonundan ilerleyerek Halep savaşına katılması karşısında da, ABD engel olarak ortaya çıktı.** PYD ile Rusya’nın birlikte hareket etmesine de, Afrin kantonunun sınırlarının genişlemesine de kesin olarak karşı çıktığını duyurmuş, bunun üzerine Afrin kantonu, Halep hareketinden çekilmişti.

“Bağımsızlık” değil, “federasyon”

Çeşitli bahanelerle oyalanmakta olan PYD, bu koşullarda kendisinin ne kadar önemli bir unsur olduğunu ve haklarının peşinde olduğunu göstermek üzere harekete geçti.

16 Mart günü Rimelan’da iki gün süren bir toplantının ardından, federalizm kararı resmen ilan edildi. Toplantıya Kürt, Arap, Süryani, Asuri, Ermeni ve Türkmen temsilciler katıldı. İsmi “Rojava ve Kuzey Suriye Demokratik Federal Sistemi” olarak belirlenen federasyonun eşbaşkanlığına, Cezire Kantonu’nun Kürt Eş başkanı Hediye Yusuf ile, Tel Abyad Halk Meclisinin Arap Eş başkanı Mensur el Selum seçildi. PYD’nin Rakka, Haseke ve Halep’te IŞİD ile savaşarak kazandığı bölgeler de bu federasyonun sınırlarına dahil edildi.

Toplantıda, Arap ve Süryani temsilcilerin, Kürtlerden “federalizm ilanının Suriye’den ayrılma anlamına gelmediği yönünde güvence alma ısrarı” nedeniyle, federasyonun ilanının gecikmesi önemli bir unsur. Ve gerçekte “bağımsızlık” bir yönelimi değil, Cenevre’de kendilerini yok saymaya çalışan bütün kesimlere karşı bir uyarı anlamını taşıyor.

Tam da bu nedenle, yeni federasyonun yönetimi ve statüsü üzerine tartışma, asıl bundan sonra

yürütülecek. Salih Müslim yaptığı açıklamada, “Adı federasyon ya da otonomi olur, önemli değil; ancak artık eski Suriye’ye dönüş mümkün değil” dedi.

Kürt hareketinin, savaşta bu kadar büyük kazanımlar elde ettikten sonra, gerçekten de Suriye’de tekrar merkezi devlet sistemini kabullenmesi son derece zor. Ancak Rojava için, güçlendirilmiş yerel yönetimden, geniş haklara sahip bir federasyona kadar çok değişik biçimlerden hangisinin hayata geçeceğini, savaşın seyri ve gidişatı belirleyecektir.

Emperyalistler ne diyor

Osmanlı İmparatorluğu’nun parçalanması ve Suriye’nin Fransa sömürgesi olmasının ardından, **bağımsızlığına kavuştuğu 1946 yılına kadar Fransa**

Suriye’yi dört parç Suriye’de federasyon ilanı ne anlama geliyor **alı bir federasyon (Nusayri, Durzi, Şam ve Halep) olarak yönetti.** Yani Suriye’nin geçmiş, federasyon fikrine çok da yabancı değil.

Aslında bugün de **bütün emperyalistler, değişik niyet ve hedeflerle, bu federasyon açıklamasına özs**el olarak, **içerik olarak karşı çıkmıyorlar. Ancak biçimde ve zamanlamada farklı yaklaşımlar** söz konusu.

ABD emperyalizmi, bugüne kadar birçok defa, resmi olmayan biçimlerde “gerekirse B planı devreye girer”, “gerekirse bölünür” türü söylemlerini ortaya koymuştu. Özellikle 30 Eylül 2015’te Rusya’nın savaşa dahil olmasının ardından, Esad hükümetinin devrilmeyeceği açığa çıkınca, ABD, “B planı” hakkında daha detaylı düşünmeye başlamış durumda. Ve bu bölünmeyi, sadece Rojava’nın ayrışması değil, Sünni bölgenin de ayrı bir parça olarak ortaya çıkması, Şii bölgesinin ise iyice küçülerek Şam etrafına sıkışması biçiminde planlıyor. **IŞİD başta olmak üzere radikal İslamcılarının elindeki alanların, Sünni bölgesi çatısında birleştirildiği ve denize kıyısı olan bir ayrışma, ABD açısından en uygun “çözüm”.**

Bu bölünmenin ABD’ye avantaj sağlamasının tek koşulu, Suriye ordusunun gerilemesi, radikal İslamcı çetelerin hakimiyet alanlarının genişlemesi. Bu nedenle, Suudi Arabistan merkezli İslam Ordusu’nun devreye girmesinden, radikal İslamcı çetelere “yerden havaya füzeler”in verilmesine kadar her seçeneği ele alıyor. Ancak Rusya’nın varlığı ve savaş gücü, ABD’nin bütün bu planlarını, bir çıkmaza dönüştürüyor.

Daha da önemlisi, PYD’nin ABD ile mutlak işbirliği yapacağı da henüz net değil. Bugün ABD’nin YPG’ye askeri desteği sürüyor, silah sevkiyatından askeri eğitime kadar her türlü ilişki yürütülüyor. Ancak PYD’nin Rusya ile de ilişki geliştirmesi, zaman zaman ABD’nin kontrolünün dışına çıkan adımlar atması (mesela Halep hareketine katılması, ya da Rusya’da büro açması vb), ABD açısından oldukça büyük bir sorun. **Özgüveni ve savaş gücü giderek**

yükselen PYD'nin, Rusya ile daha etkin bir işbirliğine girmesi, ABD'nin en büyük korkusu.

ABD'nin Rojava'da iki ayrı askeri üs (biri Cizire kantonunda Rimelan'da, diğeri Kobani'de Harap İşk köyünde) inşa etmeye başlaması, PYD üzerindeki kontrolünü artırmak için kullandığı yöntemlerden birisi. Ancak bu askeri üslerin varlığı, ABD'nin Rojava'daki hegemonyasının artacağına garanti olmayacak.

Bu koşullarda, **ABD için sorun bağımsızlığın ilan edilmesi değil; ABD henüz tam hazır değilken ilan edilmesidir.** Hem Suriye savaşı ABD'nin istediği yönde gitmiyor, hem de PYD ile tam bir işbirliği ilişkisi kura-bilmiş değil. Bu nedenle ABD, federasyon ilanına karşı çıkıyor. Bu arada sadece "tek taraflı olması"na karşı çıktığını ifade ediyor; yani Suriye hükümeti ile koşulları ve çerçevesi belirlenmiş bir federasyon olmamasına olan itirazını belirtiyor. Gerçekte ise, bu ilanla, Suriye savaşının kontrolünü biraz daha kaybetmekte olduğunu görüyor.

Rusya emperyalizmi için ise, bugün "bağımsızlıkçı" olmamak koşuluyla, Suriye sınırlarının içinde yer alabilecek esnek biçimler mümkün ve kabul edilebilir bir durum.

Rusya'nın PYD ile ilk önemli ittifakının Mare-Halep harekatı olması oldukça önemli bir konu. Rusya'nın, Türkiye ile Suriye arasındaki sınırın boydan boya Kürt bölgesi olmasına bir itirazı yok. Tersine, bu hat Kürtler tarafından koruma altına alındığında, IŞİD ile Türkiye arasındaki bağ kesileceği için, Rusya açısından, IŞİD'e karşı savaşmak kolaylaşacaktır. Zaten daha savaş ilk başladığında, Suriye ordusu Cizire bölgesinden çekilirken, bölgeyi Kürtlerin savunma gücüne bırakmışlardı. Bugün de daha geniş bir alanda, Suriye devletinin sınırları içinde, esneklik düzeyi daha sonraya bırakılabilecek bir federasyon, Rusya açısından sorun değil, avantajdır.

Bugüne kadar bunu değişik biçimlerde Rus yetkililerden duyduk zaten. En son 27 Şubat'ta ilan edilen "çatışmazlık" süreci içinde, Rusya Dışişleri Bakan Yardımcısı Sergey Ryabkov, "*federasyon modelinin Suriye'nin birleşik, seküler, bağımsız ve egemen bir devlet olmasını sağlayacağı fikri ortaya çıkarsa, buna kim itiraz edebilir*" demişti.

Bu tabloya her ne kadar Suriye hükümeti itiraz etmiş olsa da, kısa vadeli çıkarları açısından, Suriye hükümeti de bu duruma razı olacaktır.

Türkiye'nin esip gürlemesi ise, Suriye savaşına somut bir etkisi olmayan boş çırpınışlardır.

Ortaya çıkan tablo, federasyon ilanının herhangi bir emperyaliste yaslanarak alındığı düşüncesini oluşturmuyor. Daha çok Cenevre görüşmelerine bir türlü kabul edilmiyor, bu masadan sürekli dışlanıyor olmaya karşı Kürt hareketinin bir hamlesi olarak görünüyor. Kürt hareketi, kendi yerini ve önemini hatırlatmayı hedefliyor. **Federasyonun isminin Rojava ile sınırlandırılmaması, "Batı Kürdistan ifadesinin yerine "Kuzey Suriye" tanımını tercih etmesi de önemli bir unsur.** Bu isimlendirmeye PYD federasyon ilanı ile Suriye hükümetini karşısına alan bir tutum içinde olmadığını göstermiş oluyor.

Bu koşullarda hem federasyonun çerçevesi ve yönetim biçimi, hem de gelecekte nasıl bir yöne evrileceği, daha çok savaşın seyrine ve PYD'nin bölgedeki emperyalistlerle kurduğu ilişkilere bağlı olacaktır.

AB ile "Kayseri pazarlığı": Mülteciler Türkiye'ye!

Türkiye ile AB arasındaki pazarlık aslında geçtiğimiz Ekim ayında, Merkel'in Türkiye ziyareti sırasında başlamıştı. Erdoğan, 1 Kasım'da gerçekleşecek seçimlere dönük olarak AB'nin desteğini istemiş, karşılığında ise Suriyeli sığınmacıların Avrupa'ya olan akınını durdurma sözü vermişti.

O dönem, Türkiye'den Avrupa'ya sığınmacıların taşıdığı, hergün yüzlerce Suriyeli'nin Ege'nin karanlık sularına gömüldüğü, Aylan bebeklerin kıyıya vurduğu günlerdi. Su alan botlar, sahte can yelekleri, kaptansız tekneler üzerine haberler her gün basında yer alıyordu. Üstüne bir de Erdoğan, ne kadar kararlı olduğunu göstermek için, binlerce sığınmacıyı Kapıkule'de doğru yürüyüşe geçirmişti.

Oldukça yıpranmış, 7 Haziran seçimlerinde güç kaybetmiş olan Erdoğan, 1 Kasım'da tek başına AKP hükümetini çıkarmak için Merkel'den destek istiyordu. Merkel, Türkiye ziyaretinde bu sözü verdi; Erdoğan da, AKP'nin oyunu yükseltmeyi sağlayacak her tür seçim hilesini sorunsuzca gerçekleştirdi. Mültecilere Avrupa yolları da birden kapanıverdi. Ege kıyısındaki kentlerde denetimler artırıldı, sahte can yelekleriyle ilgili operasyonlar düzenlendi, Kapıkule'ye yürüyen sığınmacılar birden buharlaştı.

6 milyar euroya, 3 milyon mülteci

Mart ayı başında gerçekleştirilen AB zirvesinde, Türkiye ile AB arasındaki mülteci pazarlığı resmileştirildi. Davutoğlu, Almanya Başbakanı Angela Merkel ve AB Dönem Başkanlığı'nı yürüten Hollanda Başbakanı Mark Rutte ile bir görüşme gerçekleştirdi. Buna göre AB, mülteci akınının durdurulması karşılığında Türkiye'ye 2018 sonuna kadar 3 milyar euro yardım sözü verdi; Davutoğlu sonradan "Kayseri pazarlığı yaptık" diye övünerek söylediğine göre bu paranın 6 milyar euroya çıkmasını sağladı. Erdoğan, bu pazarlık için "Davutoğlu'na 3 milyar euroyu almadan gelme dedim" sözleriyle, tarihe geçecek bir açıklama daha yapmış oldu.

Davutoğlu, pazarlıktan üstün çıktığını düşünerek oldukça memnun biçimde övünüyordu. Gerçekte ise, yapılan anlaşma, Türkiye'nin değil, AB'nin çıkarlarını kolluyordu.

Anlaşmanın 3 temel maddesi var. **Birincisi, AB'ye üyelik görüşmelerinin hızlandırılmasını ön-görüyor.** Bu son derece muğlak bir madde. "Hızlandırma"nın neye göre yapılacağı belli olmadığı gibi, Türkiye'nin yapması gereken yasal düzenleme ve uygulamaların hayata geçmediği koşulda ne olacağı da belli değil.

İkinci madde, Türkiye vatandaşlarının AB'ye vizesiz girmesini öngörüyor ve süreci Haziran ayından itibaren başlatıyor. Ancak bu da aslında bir "ilerleme değil". Çünkü bu, herhangi bir işçi ya da yoksul emekçinin, kapıdan çıkıp AB'ye gidebileceği anlamına gelmiyor. Gelir düzeyi vb konularda öylesine kriterler getirilmiş ki, zaten o kriterlere sahip olan kişiler bugüne kadar vize almada sorun yaşamıyorlardı.

Üçüncü ve en önemli madde ise, AB'ye "mülteci seçme" hakkı veriyor. Bütün engellemelere rağmen Avrupa'ya gidebilen mülteciler, Türkiye'ye koşulsuz iade edilecek. Üstelik bu iade edilenlerin Suriyeli olması da gerekmiyor. Afganlardan Afrikalılara kadar, AB'ye bir biçimde girmiş olan ve "tortu" niteliğindeki bütün mülteciler Türkiye'ye gönderilebilecek. Karşılığında AB, genç, eğitilmiş, gelir düzeyi yüksek Suriyelileri tek tek seçerek mülteci olarak kabul edecek. Eğitimsiz, hasta, yaşlı, işsiz, yoksul Suriyeliler Türkiye'ye; AB ekonomisine katkı sağlayabilecek genç ve dinamik beyinler AB'ye...

Ancak anlaşmanın uygulamaya başlaması, sayısız sorunu beraberinde getirdi. Herşeyden önce, bugün Makedonya başta olmak üzere Balkan ülkelerine sıkışan sığınmacıların durumunun ne olacağı belirsiz. Keza Yunanistan'ın, dikenli tellerle çevrili mülteci kampları kurmaya başlaması ve böylece AB'nin "seyahat özgürlüğü" kriterini çiğnemesi eleştiriliyor. BM Mülteciler Yüksek Komiserliği de, bu anlaşmanın dışında bırakıldığı için tepkili. AKP hükümetinin, AB'den parayı biran önce almak için istekli, ancak gerekli yasal düzenlemeleri yapmak ve Türkiye'de kalacak sığınmacılar için uygun koşulları oluşturmak konusunda ise hareketsiz kalması da önemli bir eleştiri konusu.

Türkiye'de bulunan 3 milyona yakın sığınmacının ezici çoğunluğu ya sokaklarda yaşıyor ya da çok düşük ücretlerle, kayıtsız-geçici çalışmaya mahkum ediliyorlar. AKP hükümeti, bir kısmını seçimlerde kendisi için oy kapısı haline getirmek dışında bir adım atmıyor. Yapılan mülteci anlaşması ise, bu durumu değiştirecek bir nitelik taşıyor.

☆ 2 Nisan 1948- Sabahattin Ali öldü

1907 yılında Gümlüce'de doğan Sabahattin Ali, ilk olarak Atatürk'ü yeren bir şiir okuduğu iddiasıyla yaklaşık bir yıl tutuklu kaldı. "İçimizdeki şeytan" romanını yazmasının ardından, sivil faşistlerin tepkisini üzerine çekti ve bakanlık tarafından görevinden alındı. Asıl mesleği öğretmenlikten atılınca, gazeteciliğe başladı. Aziz Nesin ve Rifat Ilgaz'la birlikte çıkardığı Markopaşa, Malum Paşa, Merhum Paşa ve Öküz gibi mizah dergilerinde yazdı. Ancak bu dergiler de

kapatıldı. Bu davalar yüzünden üç ay cezaevinde kaldı. Yazılarında ezilenlerin haklarını savunan S. Ali, Kuyucaklı Yusuf, Kürk Mantolu Madonna gibi romanların yazarıdır. Yanı sıra şiir, öykü, makale ve fıkra yazarlığı dışında çeviriler de yapmış önemli aydınlarımızdan biridir. Geçirdiği zor günlerin ardından yurtdışına çıkmak istedi, ama pasaport verilmeyince kaçak yollardan gitmeye çalıştı. Ve Bulgaristan sınırında ölü bulundu. Katili olarak yakalanan Ali Ertekin adındaki kişi, birkaç hafta içinde serbest bırakıldı ve sonrasında emniyet mensubu olduğu anlaşıldı. S. Ali'nin öldürülmesi, ilk "faili meçhul" kontrgerilla cinayetlerden biri olarak tarihe geçti.

☆ 4 Nisan 1968- Amerikalı siyah lider Martin Luther King öldürüldü

1929 yılında doğan King, siyahların haklarını kazanması için mücadele eden liderlerden biridir. Birçok eylem düzenleyen King, Memphis'te kaldığı otel odasının balkonunda uğradığı silahlı suikast sonucu öldürüldü.

Nisan ayında şehit düşen İhtilalci Komünistler

18 Nisan 1979- Azmi Akan

İhtilalci komünist hareketin ilk üyelerinden ve ilk şehididir Azmi Akan. Tutsak edilen yoldaşlarını kurtarmak üzere Hacı Bayram Karakolu'na düzenlenen baskın sırasında vurularak katledildi.

Azmi, İstanbul'da Eczacılık Fakültesi'ni okuduğu yıllarda devrimci fikirlerle tanıştı ve gençlik hareketi içinde yerini aldı. Diyarbakırlı varlıklı bir ailenin çocuğuydu, tüm olanaklarını mücadeleye, devrime sundu. Adana'nın yoksul emekçi Kürt mahallelerinde, fabrikalarında faaliyet yürüttü. Büyük bir enerjiyle hem örgütünü hem de kendini ileri taşıdı, işçi ve emekçilerin yüreğini, bilincini kazandı.

O, gerçek bir dava adamıydı. Aynı zamanda kararlı, gözüpek bir eylem adamıydı. 24 yıl süren kısa yaşamına çok şey sığdırmasını bildi. Yaşamı ve yiğitçe ölümüyle geride kalanlara örnek bir miras bıraktı. Yoldaşları onu hiç unutmadılar, Adana'daki mezarı hep uğrak yerleri oldu. Şimdi genç yoldaşları ziyaret ediyor.

☆ 8 Nisan 1973- Pablo Picasso öldü

İspanyol ressam Pablo Picasso 1881'de doğdu ve 1900'lerin başında Paris'e gitti. Kübizm akımının kurucusu olarak tanınır, eserlerinde daha çok geometrik imgeleri kullanmıştır. En çok eser veren ressamdır aynı zamanda. Ancak onu asıl büyüten 1937'de yaptığı Guernica'dır. İspanya iç savaşındaki vahşeti anlatan bu tabloyu gören bir Alman subay, hayranlığını belirtmek için "bunu siz mi yaptınız" diye sorar. Picasso ise "Hayır siz yaptınız" yanıtını verir. O, faşizme olan tepkisini sadece sanatıyla değil, duruşuyla da ortaya koyar.

☆ 10 Nisan 1919 -Meksikalı köylü devrimci önderi Emiliano Zapata öldü

☆ 13 Nisan 1977- Plaza de Mayo Anaları'nın ilk yürüyüşü

Uzun yıllar askeri faşist diktatörlüklerle yönetilen Arjantin'de, bir grup devrimci anası, cuntadan hesap sormak için Plaza De Mayo Meydanı'nda her perşembe biraraya gelerek çocuklarını 'arama'ya koyuldu. Başlangıçta cunta yönetimi tarafından "Perşembe Delileri" denilerek horlanan anaların kararlılığı, faşizme karşı duyulan kin ve öfkeyi harekete geçiren bir kıvılcım oldu. İlk eylemlerini gerçekleştirdikleri 1977'de sayıları 14 iken, 1980'e gelindiğinde 2 bini buldu. Bu süre içerisinde içlerinde 92'si tıpkı çocukları gibi "kaybedilerek" katledildi. Plaza De Mayo anaları, sadece kendi halkına değil, tüm dünyaya örnek oldular. Ülkemizdeki "cumartesi anneleri" bunun bir örneğidir.

☆ 15 Nisan 1985- TKİH önderlerinden Adil Can gördüğü işkencelerin sonucu Metris'te tutsakken şehit düştü

☆ 16-17 Nisan 1992- Devrimci Sol savaşçıları şehit düştü

11 Nisan 1985- Enver Hoca öldü

Enver Hoca, Arnavutluk devriminin önderi olmasının yanında, Sovyet ve Çin revizyonizmine karşı verdiği mücadele ile de tanınır.

II. Emperyalist Savaş döneminde, Arnavutluk'taki devrimci örgütleri birleştirerek, bağımsızlık mücadelesine önderlik etmiş ve bu mücadeleyi devrimle taçlandırmıştı.

Stalin'in ölümünden sonra '60'lı yıllarda Kruşçev revizyonizmine savaş açtı. '70'li yıllarda ise, "Mao Zedung Düşüncesi" (MZD) ve "Üç Dünya Teorisi"ne (ÜDT) karşı ideolojik mücadeleyi yükseltti. "Emperyalizm ve Devrim" adlı kitabı, tüm dünya komünistlerine ışık tuttu. Bu dönem uluslararası komünist hareketin önderliğini de üstlendi. Ülkemizde de komünistlerin ÜDT ve MZD'ye karşı mücadele bayrağını açmasında, Enver Hoca'nın önemli bir rolü oldu.

Emperyalist ülkelerin yanı sıra Sovyet ve Çin revizyonistlerinin Arnavutluk'u boyun eğdirme çabalarına karşı, 3 milyonluk küçük ülkesini savundu. "Arnavutluk halkı gerekirse ot yer, boyuneğmez" diyerek meydan okudu. Ve ölene kadar da her tür kuşatmaya karşı direndi.

1985 yılında ölen Enver Hoca, dünya devrim tarihine oldukça önemli bir miras bıraktı. Ve ML önderler arasında onurlu yerini aldı.

Devrimci Sol önder kadrolarından Sabahat Karataş ve Sinan Kukul'la birlikte Eda Yüksel, Taşkın Usta, Ercüment Özdemir, Şadan Öngel, Arif Öngel, Ayşe Nil Ergen, Ayşe Gülen, Hüseyin Kılıç ve Satı Taş Kılıç, İstanbul'da kaldıkları evlere düzenlenen polis operasyonlarında yiğitçe çarpışarak şehit düştüler. Faşizmin kan kusan cellatlarının "teslim ol" çağrılarına "cesaretiniz varsa gelin" diye haykırdılar.

☆ 19 Nisan 1943- Varşova Ayaklanması başladı

Bu ayaklanma, Nazi faşizminin vahşetine karşı Yahudilerin tek silahlı direnişidir. Polonya'da 450 bin Yahudi, Nazi kamplarında açlık ve işkence altında katledildiler. Sayıları 60 bine düşen Yahudiler, 1943 yılında ayaklandılar. Ayaklanma sırasında yüzlerce Nazi askeri öldürülürken 13 bin Yahudi de katledildi. Ayaklanma sırasında kamptan kaçmayı başaran Yahudiler, Polonya silahlı halk direnişine katıldı ve faşizme karşı savaştı.

☆ 22 Nisan 1997- Tupac Amaru gerillaları katledildi

17 Aralık 1997'de Peru'da bulunan Japon Büyükelçiliği'ni işgal eden Tupac Amaru Devrimci Hareketi (MRTA) gerillaları, eylemin 126. gününde katledildi. Eylemin talepleri, cezaevlerindeki 400 MRTA gerillasının serbest bırakılması ve uygulanan neo-liberal politikalara son verilmesiydi. Emperyalistlerin temsilcilerini kendi inlerinde hapsedmeyi başaran Tupac Amaru gerillaları, İsraili kontrgerilla uzmanlarının eğittiği Perulu komandolar tarafından katledildiler.

25 Nisan 1974- Portekiz 'Karanfil Devrimi' gerçekleşti.

“İmralı notları” üzerine

“İmralı notları”, “Demokratik Kurtuluş ve Özgür Yaşamı İnşa” adıyla Mezopotamya Yayınları tarafından yurtdışında basıldı. İlk baskısı Kasım 2015 tarihinde yapılan ve yaklaşık 500 sayfa olan kitapta, 3 Ocak 2013 ile 14 Mart 2015 tarihleri arasında DBP-HDP heyetlerinin İmralı’da yaptığı görüşmelere yer veriliyor.

Esasında bu tutanaklar, görüşmelerin yapıldığı dönemde Öcalan’ın önerisi ile Avrupa’da basılmış. Görüşmelere sonradan katılan Kamu Güvenlik Müsteşarı (KGM) tarafından bu durum eleştiriliyor. “Bunların dışarıya yansımaması konusu daha önce konuşulmuştu” diyor ve bunun “mektup trafiğini bitirebileceği”ni söylüyor. “Heyet” de konunun orada konuşulduğunu “herhangi bir çekince” gelmediği için “sadece kadrolara ulaştırılmak üzere” kitaplaştırıldığını, fakat “bu konudaki hassasiyeti paylaşacaklarını” söylüyor. (sf: 372) Belli ki, “hassasiyet” dikkate alınmış ve o dönemki baskı ile yetinilmiş.

Sonrasında devlet, sadece “çözüm süreci”ni bitirmekle kalmayıp, Kürt halkına karşı bugüne dek görülmemiş vahşet ile saldırıya geçince, bu kez kamuoyuna sunulmak üzere -ve son görüşmeye kadar olan tutanakları da ekleyerek- yayınlamaya karar verdikleri anlaşılıyor.

Kitap yayınlandığı andan itibaren doğal olarak büyük bir ilgi gördü. Bazı bölümleri, (başta sosyal-medya olmak üzere) yayınlandı da. Kitabın içeriğine geçmeden önce, görüşmelerin hangi ortamda gerçekleştiğini, “görüşme masası”nın nasıl şekillendiğini, nasıl bir ilişki sistemi kurulduğunu, kısaca genel tabloyu görmekte yarar var. Bu tablo, doğal olarak içeriğe de etkide bulunuyor.

Görüşmelerin genel tablosu

Kitapta yer alan tutanakların bir kısmı, görüşmelerin yapıldığı tarihlerde kısmen de olsa yayınlanmıştı. Bunları takip edenler açısından, kitabın az-çok bilinen şeyleri kapsadığını söyleyebiliriz. Ancak ilk kez bu kadar geniş tutulması ve ayrıntıların yeralması, daha önemlisi görüşmenin genel tablosunu resmetmesi bakımından dikkat çekiyor. İçeriği kadar biçimi ve bunun nasıl belirlendiği, hangi atmosferde gerçekleştiği, diyaloglar sırasında ifade edilen gerçekler vb. ile

bugüne dek bilinmeyen, ya da tahmin edilse bile belgelenemeyen hususlar, net biçimde gözler önüne seriliyor. Kitabı önemli kılan, asıl unsur budur.

Örneğin, Öcalan ile görüşecek DBP-HDP heyetindeki isimler, kim ya da kimler tarafından, hangi kriterlere göre belirlendi? Görüşmenin ilk başında Öcalan diyor ki, “usul, eşbaşkanlar düzeyinde gelinmesiydi. Gültan hanımın ismini vermiştim.” Fakat anlaşılıyor ki, “Gültan hanım” (Gültan Kışanak) veto yemiş! Sonrasında da bildiğimiz kadarıyla Gültan Kışanak, Öcalan’la hiç görüştürülmedi. Yani görüşme heyetini ne HDP ya da Kandil ne de Öcalan belirliyor. “Devlet yetkilisi” olarak geçen MİT ve hükümet tarafından belirleniyorlar. Heyetin “demirbaşı” Sırrı Süreyya Önder bile, Gezi direnişinin başlarında oynadığı rolden dolayı Erdoğan’ın “ambargosu”na uğruyor ve birkaç toplantıya katılmıyor. (*)

Öcalan’ın Newroz bildirisini S. Süreyya Önder ile Pervin Buldan’ın okuması da İmralı’da belirleniyor. Dahası, o mesaj S. Süreyya Önder tarafından (üç arkadaşı ile birlikte) yazılıyor, Öcalan sonradan görüyor ve “ne çok iyi, ne çok vasat” bulduğunu söylüyor. Bildiride bazı ifadelerin eleştirilmesi üzerine bu durum, S. S. Önder tarafından gündeme getiriliyor. Öcalan’ın “siyasi olarak bir sorun yok” demesi ile S. S. Önder “rahatlıyor”! (sf: 281-282)

Esasında Öcalan adına verilen mesajların hemen hepsi, Öcalan’ın o anda belirttiği birkaç sözle, konu hakkında daha önce söyledikleri-yazdıkları birleştirilerek heyet tarafından kaleme alınıyor. Öcalan sıkça “siz benden daha iyi ifade ediyorsunuz zaten” diyerek, mesajların yazımını onlara bırakıyor. Tabi Newroz’daki gibi temel bildiriler, devlet tarafından gözden geçirilip onaylandıktan sonra kamuoyuna sunuluyor.

Öcalan’ın Kandil’e, Avrupa’ya gönderdiği mektuplar da sıkı bir denetime tabi tutuluyor. Mesela Öcalan’ın Kandil’e yazdığı “25 sayfalık mektup” gönderilmiyor. Pervin Buldan’ın “daha önce yazılan bazı mektuplar iletilmedi” şeklindeki şikayetine, Kamu Güvenliği Müsteşarı (KGM) şöyle karşılık veriyor: “Zaten o mektubun gündemi artık ortadan kalktı. Gönderseydik belki de çok şey bozulacaktı.” Bunun üzerine Öcalan diyor ki, “evet, zaten hem PKK’ye, hem devlete çok sert yüklenmiştim. Müsteşar beyin ‘gitseydi PKK ile aramız bozuldu’ endişesi doğrudur. Göndermemenizde bir sorun yok.” (sf: 380) Öcalan, KGM ile heyet arasında olası gerginleşmenin önünü alıyor böylece. Devletin mektubu Kandil’e göndermemesinde de “bir sorun” da görmüyor! Zaten bu durum baştan kabullenilerek “süreç” başlatılmış!

Kısaca BDP-HDP heyetinde kimlerin yeralacağı, Öcalan’ın yazdığı mektupların gönderilip gönderilmeyeceği, mesajların içeriği vb. herşey devletin denetimi altında ve onayı ile gerçekleşiyor. Başta türlü mümkün de değil. Ve bunu kitapta çok açık, somut biçimlerde görebiliyoruz.

“Heyet” asıl olarak Pervin Buldan, İdris Baluken ve Sırrı Süreyya Önder’den oluşuyor. Fakat başlangıçta Selahattin

İmralı görüşmelerinin içeriği kadar biçimi ve bunun nasıl belirlendiği, hangi atmosferde gerçekleştiği vb. bugüne dek bilinmeyen, ya da tahmin edilse bile belgelenemeyen hususlar, kitapta net biçimde gözler önüne seriliyor. Kitabı önemli kılan, asıl unsur budur. Mesela görüşme heyetini ne HDP ya da Kandil ne de Öcalan belirliyor. “Devlet yetkilisi” olarak geçen MİT ve hükümet tarafından belirleniyorlar. Heyetin “demirbaşı” Sırrı Süreyya Önder bile, Gezi direnişinin başlarında oynadığı rolden dolayı Erdoğan’ın “ambargosu”na uğruyor ve birkaç toplantıya katılmıyor.

Demirtaş da görüşmelere gidiyor. Sonrasında o da “AKP’nin vetosu”na uğruyor. İ. Baluken “*son yaptığı basın toplantısından sonra heyetten çıkarıldı*” diyor sadece. (sf: 151) Kastedilen 6-7 Ekim olaylarından sonra Demirtaş’la hükümet arasında yaşanan gerginliktir. Öcalan ısrarla yeni isimler sıralayarak onların da görüşmelere katılmasını istiyor. “Akil insanlar”ın kendisiyle de görüşmeleri gerektiğini belirtiyor. Keza “izleme komitesi” üzerinde sıkça duruyor. Fakat bunların hiçbirini gerçekleştiriyor. Son görüşmelerde “heyet”e DTK eşbaşkanı Hatip Dicle ve DÖKH adına Ceylan Bağrıyanık ekleniyor. Hepsi o kadar.

Devlet adına ise başlangıçta MİT’ten bir kişi bulunurken, son toplantılara (9 Ocak 2015’ten itibaren) Kamu Güvenliği Müsteşarı Muhammed Dervişoğlu da katılıyor. Böylece devlet adına iki kişi bulunmuş oluyor. Bu süre içinde Öcalan, Leyla Zana ile de görüşüyor. Kitapta Zana’nın ismi sıkça geçiyor ve bir görüşme yapılacağı belirtiliyor. Fakat bu görüşmenin tutanakları yer almıyor. “Heyet”le yapılan görüşmelerin de ne kadarının yayımlandığını tam olarak bilemiyoruz.

Daha önemlisi, **Öcalan ile “devlet heyeti” arasındaki görüşmelerin tutanaklarının halen gizli tutulmasıdır.** Bunlar “devlet arşivi”nde ihtiyaç duyulduğunda kullanılmak üzere muhafaza edilmektedir. Dolayısıyla **“İmralı’da neler konuşuldu” sorusuna, bu kitap ile tam yanıt bulmak mümkün değildir.** Ama DBP-HDP heyetleri ile yapılan görüşmelerde, yer-yer devletle yapılan görüşmelere de değinildiği için, bu görüşmelerin içeriği hakkında da az-çok bilgi edinilmektedir.

Görüşme masası

Kitabın gösterdiği bir diğer şey ise, Erdoğan’ın sonradan devirdiğini söylediği, hatta varlığı-yokluğu tartışılan “görüşme masası”dır. Bu “masa” başlangıçta kitabın kapağında görüldüğü gibi küçük yuvarlak bir masa. Son görüşmeler, sonradan inşa edilen yeni bir mekanda ve masada gerçekleşiyor. Ama asıl önemlisi, masada Öcalan ve “heyet”te yer alan vekiller dışında, “yetkili” adıyla MİT’ten bir kişinin devamlı bulunması, yer yer konuşmalara müdahale etmesidir. Sonrasında buna KGM de ekleniyor ve “yetkili”den çok daha fazla konuşmaların içine giriyor.

Denilebilir ki, savaşın ardından gerçekleşen “barış görüşmeleri”nde tabi ki masada “düşman” tarafının temsilcileri de bulunacaktır. Fakat burada önemli iki fark var.

Birincisi; yaşanan savaş, iki devlet arasında gerçekleşen bir savaş değildir. Ezen bir ulusun egemen sınıflarını temsil eden devletle, ezilen bir halkın kurtuluşu için mücadele eden bir hareketin savaşıdır. Her iki tarafın temsilcisi olarak masaya oturanlar ise, biri devletin istihbarat organı, diğeri ise tutsak alınmış bir lideridir. Yani baştan masaya dezavantajlı koşullarda oturulmuştur. (Bu açıdan “Oslo süreci” olarak geçen görüşmelerin,

İmralı’ya kıyasla daha eşit koşullarda yapıldığını söyleyebiliriz.)

Denilebilir ki, savaşın ardından gerçekleşen “barış görüşmeleri”nde tabi ki masada “düşman” tarafının temsilcileri de bulunacaktır. Fakat burada önemli iki fark var.

Birincisi; yaşanan savaş, iki devlet arasında gerçekleşen bir savaş değildir. Ezen bir ulusun egemen sınıflarını temsil eden devletle, ezilen bir halkın kurtuluşu için mücadele eden bir hareketin savaşıdır. **Her iki tarafın temsilcisi olarak masaya oturanlar ise, biri devletin istihbarat organı, diğeri ise tutsak alınmış bir lideridir. Yani baştan masaya dezavantajlı koşullarda oturulmuştur.** (Bu açıdan “Oslo süreci” olarak geçen görüşmelerin, İmralı’ya kıyasla daha eşit koşullarda yapıldığını söyleyebiliriz.)

İkincisi ve daha önemlisi, “masa”da sadece ulusal hareketin talepleri ve devletin bunları ne oranda karşılayacağı konuşulmuyor! Başta Suriye olmak üzere MİT’ten Cemaate, CHP’den AKP’ye güncel siyasal olaylar yorumlanıyor ve müdahale edilmeye çalışılıyor. Bununla da kalınmıyor; Kandil’den Avrupa’ya, BDP-DTK’dan HDP-HDK’ya, kadın örgütlenmesinden gençlik örgütlenmesine, seçim çalışmalarından kimlerin nerede aday olacağına, hatta heyeteki kişiler başta olmak üzere “kişilik çözümlenmesi”ne kadar, herşey ama herşey konuşuluyor! İsimler uçuşuyor, kim nerede, hangi görevde, şu anda ne yapıyor, sağlığı-morali nasıl, Öcalan’ın önerdiği görevleri yapabilecek durumda mı? vb...

Kitap yayımlandıktan sonra, burjuva basında en fazla rağbet gören konu, yerel seçimlerde adayların HDP tarafından değil de, Kandil tarafından belirlenmiş olmasıydı. Uzun alıntılarla Öcalan’ın heyeti bu konuda nasıl sıkıştırdığına yer verildi. Oysa konunun yer aldığı bölümden önceki sayfalara dönüp bakıldığında, bırakalım illeri, ilçelere varana kadar Öcalan’ın aday önerdiği görülür. Zaman zaman “*bu bir öneridir, dayatmıyorum, siz de değerlendirin*” türü sözler söylese de, Öcalan’ın “öneri”lerinin nasıl ele alındığı kimse için sır değil. Ama seçimde istenilen sonuç elde edilmeyince ve bunun nedeni olarak adayların yereller tarafından benimsenmemesi ortaya çıkınca, “günah keçisi” aranıyor ve fatura Kandil’e kesiliyor!

Yine kitabın bütünü okunduğunda

görülür ki, görüşmelerin yapıldığı **dönem boyunca kurulan tüm parti, örgüt, dernek vb. her biçim -isiminden logosuna kadar- Öcalan tarafından belirlenmiştir.** HDP’nin isim ve fikir babası olmakla kalmayan Öcalan, HDP eşbaşkanı olarak da Figen Yüksekdağ’ı öneren kişidir. Oysa “heyet”le birlikte yapılan isim arayışında Yüksekdağ’ın ismi hiç geçmez. Öcalan pat diye onun ismini ortaya atar. Onu da şuna dayandırır: “*Bundan sonra bütün görevlendirmelerde bir Kürt bir Türk olmasına da dikkat edeceğiz. Kadın eşbaşkanı ben önereceğim. ESP Başkanı Figen Yüksekdağ. Buradaki arkadaşlarla da görüştüm (yanındaki tutsakları kastediyor olmalı -bn), onlar da öneriyorlar.*” (sf: 306) Sonraki görüşmede ise, “*Figen’i de ben buldum size. Sanırım tam bu işe uygun oldu*” diyerek, ne kadar isabetli kararlar aldığına örnek gösteriyor. (sf: 333) Yüksekdağ’ın ismi, HDP’nin cumhurbaşkanı adayları sıralanırken de, yine Öcalan tarafından anılıyor. (**)

Yeniden “masa”ya dönersek, orada sadece Kürt ulusal hareketinin talepleri konuşulmuyor. Hatta işin bu yönü, daha sınırlı, daha az bir yer kaplıyor. **Asıl olarak hareketin geleceği çiziliyor. Sadece Kürt hareketinin değil, Türkiye solu’nun da geleceği “masa”ya yatırılıyor.** HDP’nin kuruluş amacı, zaten esas olarak bunu sağlamak içindir. HDP kurulduktan sonra bu yöndeki değerlendirmemizi çeşitli defalar ifade ettik. Fakat kitapla birlikte bu bir öngörü-tahmin olmaktan çıktı, belgelenmiş oldu.

Bu yönleriyle İmralı’daki masaya, ne “diyalog”, ne de “müzakere” masası denebilir. Elbette kitapta resmedilen BDP-HDP heyeti ile yapılan görüşme masasıdır. Oysa aslolanın, Öcalan ile “devlet” arasında kurulan masa olduğunu biliyoruz. Zaten Öcalan da “*ben devletle görüşüyorum, siz hükümetle*” diyerek BDP-HDP heyetinin misyonunu sapıtıyor. “*Sizin göreviniz burada ortaklaşan konuları meclise taşımak ve yasa haline getirmek*” diyerek de, “heyet”in görev alanını ortaya koyuyor. **Çoğu kez “heyet” gelmeden bir gün önce “devlet” adına MİT ve KGM ile görüşmüş oluyor. Bunların içinden hükümete iletilecek ve yasa haline getirilmesi gereken konuları “heyet”le paylaşıyor.** Heyet de, devletin denetiminden geçen mektupları Kandil ve Avrupa’ya iletip onların görüşlerini Öcalan’a

getiriyorlar. O dönem HDP'ye "postacı" denmesi de bundan. Her ne kadar Öcalan, "heyet"e kendi adına yetki verse de, "heyet"in yaptığı İmralı-Kandil arasında mekik dokumak ve bakanlarla, başbakanla, MİT müsteşarı ile görüşerek varolan durumu yasal bir statüye kavuşturmak...

Ancak bilindiği gibi bunu bir türlü başaramıyorlar. Çünkü "çözüm süreci" denilen şey, gerçekte bir aldatmaca ve oyalama sürecinden başka bir şey değil. Kitabın "önsöz"ü de bu saptamayla başlıyor. "Barış sürecinin bir oyalama süreci olarak ele alındığı" "barışçıl çözüm adı altında toplumu oyalama politikası izlendiği" (abç) tespitleri yapıyor!

Ama buna "geçmiş ola" demekten başka ne denebilir ki? Gelinen aşamada bunu kabul etmenin bir kıymeti harbiyesi var mıdır?

Kitabın yayınlanma amacı

"Yayınevinin önsözü" başlığı altında kitabın yayınlanma amacı şöyle açıklanıyor:

"İmralı Cezaevi'nde neler konuşuldu, Demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa süreci kim tarafından ve nasıl başlatıldı? Türk devleti ve AKP hükümetinin gerçekten barış ve çözümünü geliştirme istemi var mıydı? Abdullah Öcalan'ın barış istem ve çabalarına doğru karşılık veriliyor mu? vb... İşte bu kitap yaşanan bu süreci tüm hakikatıyla gözler önüne sermektedir."

Bunun için neden bu kadar bekledi, "süreç" neden kapalı kapılar arkasında yürütüldü? "Devletin hassasiyetleri" dikkate alınırken (Yukarıda alıntılanığımız Kamu Güvenliği Müsteşarının, tutanakların yayınlanmasına karşı çıkması ve "mektup trafiğinin kesileceği" tehdidi) kitlelerin hassasiyetleri neden düşünülmüdü? "Hakikatleri gözler önüne sermek" için, devletin topyekün ve en vahşi yöntemlerle saldırıya geçmesi mi gerekiyordu? vb. bir çok soru yanıtsız kalıyor.

Şimdi "barış ve demokrasi zihniyetini hiçbir zaman taşımamış olan, otoriter, tekçi, diktatoryal bir sistem kurmak isteyen AKP hükümeti ve onun lideri R.T. Erdoğan" (abç) denmesinin bir anlamı var mı? AKP ve Erdoğan'ı "statükoculuğa karşı değişimin temsilcisi" olarak takdim eden, onu burjuva liberallerle birlikte "AB demokrasisini Türkiye'ye getirecek" diye destekleyen Kürt hareketi değil miydi? Kitabın birçok yerinde Öcalan, "AKP'yi on yıldır ayakta tutan benim... Biz

Öcalan, "heyet" gelmeden bir gün önce "devlet" adına MİT ve KGM ile görüşmüş oluyor. Bunların içinden hükümete iletilecek ve yasa haline getirilmesi gereken konuları "heyet"le paylaşıyor. Heyet de, devletin denetiminden geçen mektupları Kandil ve Avrupa'ya iletip onların görüşlerini Öcalan'a getiriyorlar. O dönem HDP'ye "postacı" denmesi de bundan. Her ne kadar Öcalan, "heyet"e kendi adına yetki verse de, "heyet"in yaptığı İmralı-Kandil arasında mekik dokumak ve bakanlarla, başbakanla, MİT müsteşarı ile görüşerek varolan durumu yasal bir statüye kavuşturmak... Ancak bilindiği gibi bunu bir türlü başaramıyorlar. Çünkü "çözüm süreci" denilen şey, gerçekte bir aldatmaca ve oyalama sürecinden başka bir şey değil. Kitabın "önsöz"ü de bu saptamayla başlıyor.

AKP'yi çıkartan gücüz" (sf: 17) "AKP'ye iktidarı altın tepside sunduk." (sf: 19) demiyor mu?

Diğer yandan "çözüm süreci"nin devletin bir "aldatmaca ve oyalama" taktiği olduğunu anlamak, gerçekten bu kadar zor muydu?

Kitapta görüyoruz ki, Öcalan görüşmelerin daha ilk aşamalarında (24 Haziran 2013) hükümetin ipe un seren tutumundan rahatsız ve "15 Ekim'e kadar" tarih veriyor. Daha sonra başka başka tarihler de vererek, "hükümet adım atmazsa savaş başlar" tehditleri savuruyor. Sıkça "bunlar beni çocuk mu zannediyor", "biz enayi miyiz", "benimle oyun oynanmayacağını bilmiyorlar" gibi sözler sarfediyor.

İlerleyen tarihlerde, "ben üzerime düşeni yaptım, gerillayı sınır dışına çektim, ama yasal düzenleme hala yapılmadı" şikayetleri artıyor. Aynı şekilde hasta tutsakların bir türlü bırakılmamasına öfkeleniyor. Özellikle de bizzat kendisinin çağrısı ile "barış grubu" içinde gelen Lütfi Taş'ın hapiste tutulması ve orada ölmesine çok içerliyor. (***) "Beğenmediğiniz Sezer bile cumhurbaşkanlığı döneminde 60 kişi bıraktı. Abdullah Gül bıraktı. Ama bu dönemde hiç yok!" diyor mesela. (sf: 443)

Kısacası bir oyalama-aldatmaca taktiği izlendiğinin Öcalan da "heyet" de farkında. Öcalan süreç boyunca kendi yaptıklarını sıralıyor, buna karşın hükümetin tek bir adım atmadığını söylüyor. Hatta "ben fazla saf davranmışım" dediği yerler var. Fakat hükümete sunulan bir "çerçeve yasası"nı bile "devrim niteliğinde" gibi abartılı sözlerle karşılıyor. "Heyet"te yeralan vekillerin "muhataplık meselesi tarif edilmemiş" ve "terör tanımlaması sorunlu" uyarıları üzerine, "bunlara fazla takılmayın, önemli olan zamanlamasıdır" diyor. (sf: 322) Bir sonraki görüşmede ise, "Şimdi bu çerçeve yasayı getirmişler... Sanki benim ağır isteklerim karşısında getirilmiş havası veriliyor. Oysa bu yasa on yıl önce olmalıydı, bunu bile söylemiyorlar" (sf: 338) diyerek, "devrim niteliğindeki yasa" konusunda yaşadığı hayal kırıklığını ifade ediyor.

Sonlara doğru hayal kırıklıklarının daha fazla arttığını ve bunu açıkça ifade ettiğini görüyoruz. Bununla birlikte devletin atmaya vaadettiği her yeni adımla birlikte umutlanıyor. Kitapta yer alan son görüşmede bile (14 Mart 2015) son

derece umutlu. Devlet adına katılanlar da bu umudu hep canlı tutmaya çalışıyor. 7 Haziran seçimlerinde kimlerin aday olacağı konuşulurken, KGM "Avrupa'dan gelecekler ne oldu? Onlar aday olacaklar mı?" diye sorarak ön açıyor mesela. Kastedilen kişiler Zübeyir Aydar ve Remzi Kartal'dır. Ki onların Türkiye'ye geldiklerinde tutuklanma tehlikesi bulunuyor. Öcalan "bana göre uygundur" deyince, KGM de "bizden yana sıkıntı yok" diyor. Aydar ve Kartal, bu söze güvenmemiş olmalı ki, gelmediler. Zaten 7 Haziran sonrasında nelerin yaşandığı da ortada...

Bütün bu kaygılara rağmen Öcalan, görüşmeleri ve dolayısıyla "süreç" sürdürüyor. Kimi zaman verdikleri sözleri yerine getirmedikleri durumda, "heyet"e bir daha gelmemelerini de söylüyor. Ama bu oyalamaca sürüp gittiği halde "benden bu kadar" deyip bitirmiyor. Bunun ideolojik-siyasi olduğu kadar, pratik nedenleri de var kuşkusuz.

Sonuçta kitabın basılmasının amacı, "yaşanan bu sürecin tüm hakikatıyla gözler önüne serilmesi" ve Öcalan'ın bu süreci "ne kadar büyük bir çaba, emek, irade ve ısrar ile zor koşullarda,ilmek ilmek dokunarak sürdürüldüğünün" görülmesi olarak açıklanıyorsa da; asıl görülen, tam bir oyalama ve aldatmaca olduğu. Belki de Öcalan'ın da bunun farkında olduğunu göstermek istiyorlar. O zaman da, "farkındaydı da ne yaptı" sorusu askıda kalıyor.

Kitabın basım amacı kadar, basım tarihi de önemli. Devlet "masa"yı devirip varlığını bile inkar edince, bunu kanıtlama ve esasında ne kadar yol alındığını gösterme çabası olsa gerek. Yani yıllarca "çözüm süreci" adı altında yürütülen görüşmelerin boşuna yapıldığını kanıtlamak! Fakat tutanaklarda alınan bir mesafe de görülüyor. O çok övülen "Dolmabahçe mutabakatı"nın içeriğinin de Kürt halkının taleplerini karşılamaktan ne denli uzak olduğunu biliyoruz.

Öcalan'a göre...

Öcalan'a göre, kendisiyle devlet adına görüşen yetkililer "iyi niyetli" ve "çözümünden yana", hatta "risk alıyorlar." Fakat AKP hükümeti ve Erdoğan, onları da kendisini de oyalıyor(!) AKP'yi de bu duruma getiren de Gülen Cemaati(!) Yani "süreç"in ilerlemesini durduran tek güç cemaat! **Paris cinayetinden**

KCK tutuklamalarına, Roboski'den 6-7 Ekim olaylarına dek, yaşanan her tür provokasyon ve cinayetin arkasında Cemaat'in olduğunu düşünüyor!

Ama görüşmelerin başladığı ilk dönemde Cemaate de selam yolluyor. “Söyleyin, Gülen’i en iyi anlayacak olan yine benim” diyor mesela. Ve devamını şöyle getiriyor: “Biz kendilerine Ortadoğu’da demokratik ittifak bile teklif ettik, değil mi?... (Gülen’i kastederek -bn) hatta kendisi ‘sulhta hayır var’ demişti. Ben de aynen katılıyorum. O da barışı destekliyor. Ortadoğu’da demokratik bir uzlaşa sağlayabiliriz.” (sf: 43)

Bu sözlerin Gülen’e iletilmesi üzerine Cemaat’ten davet bile alıyor. “Onların da bir müddettir ABD’ye davetleri var. Sizi Gülen’le görüşmeye davet ediyorlar” diyor Demirtaş. (sf: 48) Öcalan o dönem bunu olumlu karşılıyor. Fakat sonrasında Gülen Cemati’ni hedefe çakıyor. Erdoğan’dan önce cemaate “paralel devlet” diyen kişi de Öcalan’dır.

Bunda MİT ile görüşmesinin etkisi büyük. **MİT-Cemaat çekişmesinde MİT’in yanında saf tutuyor. Özellikle Emre Taner ve Hakan Fidan’a tokondurmuyor.** “Hakan Bey, entelektüel biridir. Zaman zaman görüşebilirsiniz. Fikir söylerler ama dayatmazlar. MİT reforma uğradı, değişti artık.” (sf:45)

17-25 Aralık operasyonu sonrası, MİT’i de Erdoğan’ı da Cemaat’in elinden kendisinin kurtardığını anlatıyor. Erdoğan’ı kastederek diyor ki, “Sen meydanlarda Apo’nun asılmamasına hayıflanırken Apo seni kurtardı, idamdan kurtardı.” (sf: 219)

Bir başka yerde; “Devlet içinde iki tane akıllı insan çıktı. Emre Taner ve Hakan Fidan. Teslim olsalardı Erdoğan da gitmişti. Hakan Bey samimi geliyor bana. Ne diyorsunuz?” diye soruyor, Demirtaş’a. O da Öcalan ile aynı fikirde. “Evet, Hakan Bey devlet memuru gibi yaklaşıyor, güven veriyor, bu sorunu içten bir yaklaşımla çözmek için gayret ediyor. Ancak hükümette aynı ağırlık ve ciddiyet yok. Sorun da budur zaten.” (sf: 98)

Kürt ulusal hareketinin geçmişten bu yana devlet içi çelişkilere fazlasıyla bel bağladığını biliyoruz. Bunun son örneklerini ve sonuçlarını görüyoruz kitapta. Özellikle aralarında PKK liderlerinden Sakine Cansız’ın da olduğu üç devrimci kadının Paris’te katledilmesi sonrasında yapılan

Öcalan’a göre, CIA’nın Türkiye’deki kolu Cemaat’tir. Paris cinayeti dahil o dönem içinde gerçekleşen pek çok olay, “çözüm süreci”ni baltalamak için yapılmış bir provakasyondur. Ne zaman “çözüm” için görüşmeler olsa “uluslararası güç”lerin ve onların işbirlikçilerinin devreye girdiğini söylüyor. Ama ısrarla bu güçlerle kendisiyle görüşen kurum ve kişiler arasında bağ kurmuyor. Böyle bir ihtimali savuşturmak için de, birbiriyle çelişkili bir çok sav ortaya atıyor. Çünkü görüşmelerin kesilmesini istemiyor.

konuşmalarda, bu durum çok çarpıcı bir şekilde gözler önüne seriliyor.

Paris cinayetini gerçekleştiren katilin MİT ile bağlantısı ortaya döküldükten sonra bile Öcalan, MİT’in dahli olduğuna inanmak istemiyor. İdris Baluken, Paris cinayeti sonrası Kandil ile yaptığı bir görüşmede, Kandil’in “MİT’in de bu cinayetten haberi ve onayı olduğunu düşündüğünü” söylemesine karşılık Öcalan diyor ki, “Hakan’ların (MİT Müsteşarı Hakan Fidan ve ekibi kastediliyor -bn) **milyonda bir de olsa planlama ihtimallerini de düşünmüyorum.** Ama asıl önemlisi, bunu engelleyememiş olmalarıdır.” (sf: 233, abç)

Bir başka yerde Öcalan, bu konudaki düşüncelerini daha açık ortaya koyuyor: “Bu Sakineler’in olayında ortada belgeler olmasına rağmen, ben benimle görüşme yapan heyetin bunu hayata geçirdiğine inanmıyorum. Velew ki Erdoğan’ın bu cinayetten haberi, hatta onayı olsun. MİT onayından geçmiş de olabilir. Ama benim görüştüğüm yetkililerin imzaları ve onayı da olsa, belgeleri de olsa, bu onların kararı değildir. Bu tarihi bir tespittir. CIA ve Gladio üzerinden Washington merkezli bir komplodur.” (sf: 378)

Sanki “Washington merkezli komplo” olması, onlarla işbirliği içinde olanları aklarmış gibi davranıyor. Daha önemlisi, “imzaları, onayları, belgeleri olsa bile” kendisiyle görüşenleri suçlamaktan özenle kaçınıyor. Bunun için kendisini ikna edecek gerekçeler yaratmaya çalışıyor. Sonrasında bu durumu şöyle aktarıyor:

“Sakineler’in olayını ilk duyduğumda çok düşündüm. Ne yapmak gerekir diye yoğunlaştım. On beş gün burada görüşmedim. Sonra görüşe çıktım. Ben o dönem şöyle düşündüm: Velew ki, bu cinayet H.F’nin (Hakan Fidan -bn) planıyla oluyor. Başbakanın onayıyla oluyor. ‘Sonuçta bu ekip de en az benim kadar tehdit altında’ dedim. O nedenle ‘sabır göster, çalış ve bunu ortaya çıkar’ diye düşündüm. Ve şimdi ortaya çıktı. Paralel yapı, Cemaat çıktı. MİT’ten bir ekip de bunun içinde olabilir.” (sf: 391)

Zaten Baluken de “cinayette Cemaat’in parmağı nettir. Ömer Güney BBP kökenlidir. BBP Cemaat’in vurucu gücü niteliğindedir” diyor öncesinde. Kandil’in de katil zanlısı Ömer Güney ile ilgili belgeleri “Cemaat ve CIA’nın yayınlamış olabileceğini düşündüklerini” aktarıyor.

Öcalan’a göre, CIA’nın Türkiye’deki kolu Cemaat’tir. Paris cinayeti dahil o dönem içinde gerçekleşen pek çok olay, “çözüm süreci”ni baltalamak için yapılmış bir “provakasyon’dur. Ne zaman “çözüm” için görüşmeler olsa “uluslararası güç”lerin ve onların işbirlikçilerinin devreye girdiğini söylüyor. Ama ısrarla bu güçlerle, kendisiyle görüşen kurum ve kişiler arasında bağ kurmuyor. Böyle bir ihtimali savuşturmak için de, birbiriyle çelişkili bir çok sav ortaya atıyor. Çünkü görüşmelerin kesilmesini istemiyor.

Şurası açık ki, **bu süreç Öcalan’ın içinde bulunduğu tecrit ortamının kırılması açısından önemli bir olanak sundu. Sorunlu da olsa iki yılı aşkın süre HDP heyeti ile görüşebildi, koşullarında iyileştirmeler yapıldı, daha ileri şeyler yapılacağı beklentisi yaratıldı vb...** Onun deyişiyle böyle bir sürecin başlaması onu “özgürleştirdi.” “Heyete dedim ki (devlet heyeti kastediliyor -bn) benimle bu şekilde konuşuyorsunuz ya, ben Türkiye’nin en özgür insanıyım. Mahkum hukukunu uygulayamazsınız. Teorik olarak en azından böyledir, pratikleşmesi biraz zaman alır.” (sf: 82)

Bu durum, devletin oyalama politikasını görmesine rağmen, süreci devam ettirmesinin en önemli nedenlerinden biridir.

“Çatlaklardan yararlanma”

Emperyalistler ve onların işbirlikçileri arasında çıkar çatışmaları olduğu, bunun yeni emperyalist savaş süreci ile birlikte iyice keskinleştiği ortadadır. **Her klik, Kürt sorununu kendi çıkarları doğrultusunda kullanmıştır, kullanmak isteyecektir. Biri diğerinin işini bozmaya, ayaklarını kaydırmaya çalışacaktır. Fakat bütün bunlarla birlikte “havuç-sopa” politikasını aynı anda götürmelerinde de hiç bir beis yoktur.**

Sözkonusu Kürt sorunu olunca, ege-men sınıfların ortak hareket ettiği pek çok dönem olmuştur. Örneğin son katliamlarda bile, AKP ile muhalif partiler arasında farklılık nüanstır ibarettir. En fazla “sivil”lerin öldürülmesine itiraz edilmekte, AKP’nin “çözüm süreci” ile bu durumu hazırladığı üzerinden, ona yüklenilmektedir.

Diğer yandan 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonu öncesi -2002-2013

arası- AKP-Cemaat ortaklığı ile Cemaat'in polis ve yargıdaki gücünü kullanarak, birçok tutuklama, cinayet, provokasyon vb. yaptığı da bir gerçektir. Ancak bunların AKP hükümetinden bağımsız olmadığı, en azından onların oluru ile yapıldığı ve AKP'ye yaradığı da bir diğer gerçektir.

Aynı durum, "devlet ve hükümet" ayırımında da kendini gösteriyor. Tabi ki devlet ve hükümet aynı şeyler değildir. Ama AKP'nin herhangi bir hükümet olmadığı, devletin birçok kademesini ele geçirdiğini unutmamak gerekir. Hele ki, Öcalan'la görüşmeyi yürüten MİT ve müsteşarı Hakan Fidan, Erdoğan'ın en çok güvendiği "sır küpüm" dediği kişi ve kurum olmuştur. **Bunlar "papaz-cella" rolü oynayarak yıllarca "çözüm süreci" adı altında bu "oyalama-aldatma" politikasını başarıyla yürüttüler.**

Elbette bu "başarı"da, onlara inanmak isteyenlerin bulunması, işlerini kolaylaştırdı. Başta Öcalan olmak üzere Kürt ulusal hareketi, kimi kuşklar taşımakla birlikte, bu "süreç"in devamından yana oldular. Ve devlet köprüleri tümünden yıkına kadar da, "masa"dan kalkmadılar.

Bunda Kürt ulusal hareketinin "egemen sınıfların çatlaklarından yararlanma" konusunda yanlış bakış açısının önemli bir payı vardır. '90'ların ikinci yarısından itibaren "siyasal çözüm" kulvarına girmesi ve bunun giderek uzlaşmacı bir çizgiye evrilmesi, bugünkü durumu hazırlamıştır.

Şimdi bile yayınladıkları bildirilerde "müzakere sürecine tekrar dönlün" deniyor. Aylardır Kürt il ve ilçeleri yerle bir edildiği halde, 2016 Newroz konuşmasında S. S. Önder, "İmralı'nın kapıları açılın, bu şiddet bir haftada biter" diyor. **Sanki şiddeti sürdüren devlet değil de YDG-H'lı gençlermiş gibi!.. Bu, devletin ortaya attığı "hendek-barikat" bahanelerini haklı çıkarmaya yarar sadece.**

Öcalan'ın çağrısıyla daha önceki yıllarda YDG-H hendekleri kapatmıştı. Keza cezaevlerindeki açlık grevleri sona ermiş, ülke içindeki gerillaların bir kısmı Kandil'e çekilmişti... Yani Öcalan'ın gücü, en fazla kendi örgütüne yeter, devlete değil! Kaldı ki, geline aşamada bunu başarması, önceki yıllar kadar kolay da değildir. Bunu devlet de bildiği için Öcalan ile görüşmeyi durdurmuştur. Çünkü Öcalan'ın yıpranması,

sözünü dinletemez hale gelmesi, devletin de işine gelmez.

Türkiye devrimci hareketine dair

Kitapta dikkat çeken yönlerden biri de, Öcalan'ın Türkiye devrimci hareketine yönelik sözleridir. Onun deyişiyle "Türk solu" kurtarılması gereken bir durumdadır ve kendisi "onlar için de çalışmaktadır." **Bir yandan kendisinin de Türkiye solu'ndan ilham aldığını söyleyerek yüceltmekte, -ki bunu HDP'de birleşmeleri gerektiğinde hatırlatmaktadır- bir yandan da küçültücü, acındırıcı ifadeler kullanmaktadır.**

Önce övgülerden oluşan alıntılarını sıralayalım:

"HDK demişken, Ertuğrul'a söyle (Ertuğrul Kürkçü -bn) ben hala Dev-Genç çizgisindeyim... Kırk yıldır Türk Solu'nu taşıyorum. Daha fazla kendilerine güvenmeliler." (sf: 27)

"(Sırrı'ya dönerek) 30 Mart'ta Kızıldere ve Ankara'da bir anma yapılabilir. Benim adıma bir bildiri kaleme alırsın. İçinde bu Anadolu barışını sağlama çabalarını sizin anlarınıza ithaf ediyoruz diyebilirsiniz." (sf: 41)

"Ben Mahir Çayan sempaticanlığıyla başladım... Kırk yıldır onun çizgisindeyim ve buraya geldim. Ben bu emaneti Mahir Çayan'dan aldım, onlara devrediyorum. Kırk yıllık sempaticanlığım ve deneyimim, büyük bir tecrübe ile Türkiye halkı adına büyük bir çalışma olacak." (sf: 163)

Şimdi de yergilere bakalım:

"Yirmi yıldan beridir Türk Solu'nu başıboş bırakmayın diyorum." (sf: 103)

"Bizden ne istiyor bu solcular? Saf sosyalizm mi istiyorlar? Yok böyle bir şey." (sf: 104)

"Türk Solu... Denizlerin Mahirlerin mirasına sahip çıkmıyorlar. Müdahale edeceğim, otoriter diyecekler. Yunanistan'da bile SYRİZA gibi bir parti, birinci parti oldu. Ama Türkiye'de sol, üçüncü yolu bilmiyor, demokratik sosyalizmi hala inşa edemiyor. Niye öyle? Çünkü bu işin kadrosu yok!" (sf: 295)

Esasında Öcalan'ın "Türk solu" diyerek verip veriştirilmesi, aşağılaması yeni bir durum değildir. O açıdan şaşırtıcı bir yan da yoktur. Denilebilir ki, görüşme tutanaklarında söylenenler, eskiye kıyasla hafif bile sayılır. Kuşkusuz bunda HDK-HDP projesinin çok önemli bir payı vardır.

Bakın o konuda Öcalan neler söylüyor:

"Öncelikle bu süreci bizzat biz hazırladık. Önce devleti ısıttık, ortak ettik. Şimdi de AKP'yi ısıtıyoruz... (Sırrı'ya dönerek) Solu da sizin çabalarınızla katıyoruz" (sf: 30)

"Biz bu süreci Sol'un da önünü açmak için yürütüyoruz... Onların da legalleşmeleri gerekiyor. Burjuvazi zor ile bastırıldığı için biz illegalityi seçmek zorunda kaldık. Yoksa normal olan legalitedir. Parlamento-nun ileride yapacağı çağrıyla sol da legalleşecek." (sf: 50)

"Heyetle görüştim, (devlet heyeti kastediliyor -bn) sol olmadan bu iş olmaz. Onlar da ikna olmuş durumdalar. Yani ben burada onların da güvenliğini düşünüyorum... Bu ne demek? Artık sola komplo yapılmayacak demek." (sf: 66)

"HDK-HDP doğru bir projedir, isimlendirme de doğrudur." -Demirtaş'ın "partiler arası rekabet genişlemeyi zorluyor" sözü üzerine- "...Ben bile burada Türkiye Solu'ndan daha birlikçiyim... Taksim sonrası rüzgardan da yararlanıp zamanın ruhuna uygun bir şekilde yeni parti olarak çıkış yapabilirler." (sf: 95)

"ESP, Levent Tüzel, onlar katılsınlar. Vekil, belediye başkanı ne olmak istiyorlarsa olsunlar. Bizim imkanlarımız çoktur, değerlendirin. Devlet de bunun önünde engel olmayacak" (sf: 104)

Daha ne desin?

En hafifinden bu projenin devletle görüşülerek hazırlandığı, Türkiye devrimci hareketini legalleştirmeyi amaçladığı, parlamentarizm bataklığına çektiği ve böylece tasfiyeye çalıştığı bundan daha açık nasıl anlatılabilir? Legalite-illegalite hakkında, Marks ve Paris Komünü hakkında ML'yi ters-yüz eden bir dolu yanlış söz ve iddialar da bunlara eşlik ediyor.

Peki Türkiye devrimci hareketi bunları görmüyor mu? En azından teorik olarak söylenenlerin-yapılanların yanlışlığının farkında değil mi?

Ne yazık ki, Türkiye devrimci hareketi genel olarak '90'ların ortasından itibaren sürüklendiği tasfiyeci çizgiyle, bu zemine çekilmeye uygun hale geldi. Devrimci yönlerini korumaya çalışanlar bile, yaşadıkları kadro kaybı ve güç yitimi ile birlikte, Kürt ulusal hareketine yaslanmayı, oradan kendisini toparlamayı tercih etti. Bu arada "kendisinden" bir şey kalmayacağını önemsemediler de...

Kürt ulusal hareketinin Türkiye devrimci hareketi ile, hatta Türkiye

halklarıyla kurduğu ilişkinin “tunosol kağıdı” Gezi direnişidir. Sadece ona bakmak bile, Kürt hareketinin faydacı, kendini merkeze koyan yaklaşımını ortaya serer. Biz de o örnekle yetineceğiz.

Gezi direnişinin sürdüğü günlerde, Selahattin Demirtaş ve Pervin Buldan, Öcalan ile görüşüyor. Tarih 7 Haziran 2013. Türkiye tarihinin bu en kitlesel ve yaygın halk ayaklanması ile ilgili o görüşmede tek bir kelime edilmiyor. **Kürt ulusal hareketinin kendisi dışında bir şeyle ilgilenmediğini gösteren son derece çarpıcı bir belgedir bu.**

Bir sonraki görüşmede ise (24 Haziran 2013) Öcalan bir-iki yerde değişiyor. O da yanlış bir şekilde. Çevre sorununu gündeme geldiğinde “İşte Taksim bir yerellik sorunudur” diyor. Ardından “ekoloji komisyonu”nu açarken örnek veriyor: “Taksim-Gezi’de ortaya çıktı ki, ekoloji Türkiye’nin de sorunudur.” (sf: 93)

Oysa Gezi direnişinin sadece “çevre-ekoloji” ya da “yerellik” sorununu olmadığını, sağır sultan bile duydu. Başlangıç noktası öyle olsa bile, sonrasında ülke çapında bir ayaklanmaya dönüşmesinin asıl nedeninin, AKP hükümetinde somutlanan faşist baskı ve uygulamalar olduğunu bilmeyen kaldı mı? Öcalan’ın bunu görmemesi mümkün mü?

Ama o bu gerçeği, sadece AKP’nin verdiği sözleri tutmadığı zaman hatırlıyor! “Benimle oyun oynayanlar siz de oyununuzu oynarsınız. Bakın, Taksim’e katılsaydınız bile, hükümet giderdi!” diyor Demirtaş’a. (sf: 98)

Elbette Kürt hareketi Haziran ayaklanmasına katılsaydı, “hükümet giderdi!” Onlar bunun çok net farkındaydılar. Tam da buna yol açmamak için, yani **AKP ile “çözüm süreci”ne halel gelmesin diye ayaklanmaya katılmadılar.** Fakat AKP onların bu büyük yardımına rağmen istedikleri yasaları çıkartmadığında, “Gezi”yi bir tehdit aracı olarak kullanmaktan geri durmadılar. Daha acısı, HDP’yi “Gezi direnişinin partisi”ymiş gibi sundular. Sokaklar yerine sandığı koydular. Halkın tepkisini parlamentarizm batağında boğmaya kalktılar.

Sonra da deniyor ki, PKK bunun özeleştirisini verdi!

Birincisi; bazı şeylerin “özeleştirisi” olmaz! Direniş bastırıldıktan, o uğursuz rolü oynandıktan sonra,

Elbette Kürt hareketi Haziran ayaklanmasına katılsaydı, “hükümet giderdi!” Tam da buna yol açmamak için, yani AKP ile “çözüm süreci”ne halel gelmesin diye ayaklanmaya katılmadılar. Fakat AKP onların bu büyük yardımına rağmen istedikleri yasaları çıkartmadığında, “Gezi”yi bir tehdit aracı olarak kullanmaktan geri durmadılar. Daha acısı, HDP’yi “Gezi direnişinin partisi”ymiş gibi sundular. Sokaklar yerine sandığı koydular. Halkın tepkisini parlamentarizm batağında boğmaya kalktılar. Haziran ayaklanması bir aynadır. Her kişi ve kurumun gerçek niteliği bu aynada kendini göstermiştir.

“özeleştirisi” verilse ne olur!? İkincisi; “özeleştirisi” hangi saiklerle veriliyor, ona bakmak gerekir. AKP’yi sıkıştırmak ve Gezi’nin mirasına konmak için yapıldığı çok açık değil mi?

Bakın “İmralı notları”nda Öcalan, 21 Temmuz 2013 tarihli görüşmede “heyet”tekilere ne diyor: “Gezi olaylarında sizin de yeterince taktik geliştiremediğiniz görüldü. Bazı eksiklikleriniz oldu orada.” (sf: 103)

Direnişin üzerinden bir ayı aşkın bir süre geçtikten sonra “bazı eksiklikler” diye küçülterek değiniyor. Oysa direnişin yaşandığı günlerde yapılan görüşmede bu tutuma dair tek bir eleştirisi yok! Bırakalım eleştiriyi, bunun konu dahi edilmediğini görüyoruz. Direnişin en şiddetli haliyle yaşandığı günlerdeki görüşmede ifade edilmediği gibi, bitişinden sonraki görüşmede de (24 Haziran 2013) herhangi bir eleştiri yok! Türkiye tarihinin bu en büyük halk ayaklanması, Öcalan tarafından değerlendirme konusu bile olmuyor.

Haziran ayaklanması bir aynadır. Her kişi ve kurumun gerçek niteliği bu aynada kendini göstermiştir. Kürt hareketinin de Türkiye devrimci hareketi ile ilişkilene istediğinin nedenlerini arayanlar, bir HDP projesine, bir de Gezi direnişine bakmalıdır.

Sonuç yerine

“İmralı notları” üzerine söylenecek daha çok söz var. Başta Suriye olmak üzere, devlet hangi planlarla “masa”ya oturdu ve sonrasında onu neden yıkmaya gereği duydu, çok konuşulacaktır.

Hiç kuşkusuz “çözüm süreci” bölümümüzde sürmekte olan emperyalist savaştan ve onun işbirlikçilerinin artan iştahlarından bağımsız değil. İçeride-dışarıda gerçekleşen bir dizi olayın, bu “süreç”le ve onun yürütülüş biçimiyle bağlantısı bulunuyor.

Bunlara yeri geldikçe değindik, bundan sonra da değineceğiz. “İmralı notları” bu açıdan elimize yeni bilgi ve belge veriyor. Başta da belirttiğimiz gibi, tahmin veya öngörü olarak ortaya koyulan tespitlere somut ve çarpıcı örnekler sunuyor.

En önemlisi ise, **ezilen bir ulusun haklarının, bu şekilde kurulmuş bir “masa” ve görüşme yöntemi ile alınamayacağı gerçeğidir.** Böylesi bir “çözüm” arayışından geriye kalan, yanmış-yıkılmış evler,

yerinden-yurdundan edinmiş insanlar olmuştur.

Hal böyleyken HDP hala “çözüm süreci yeniden başlasın” diyor! **Kürt halkı ölüm pahasına evini-sokağını savunurken, hala “İmralı”yı adres gösteriyor.**

Elbette halk “barış” istiyor! Bütün halklar savaş değil barış ister! Ama sömürü ve zulmün olmayacağı, kendinin ve çocuklarının geleceğinden kaygı duymayacağı, dilini-kültürünü-inancını hiç bir baskı altında kalmadan yaşayacağı bir barıştır bu. **Böyle bir “barış”ın yolu da ne “İmralı”dan ne de “müzakere masaları”ndan geçiyor. Halkların birleşik mücadelesi dışında bir yol, devrim ve sosyalizm dışında bir alternatif bulunmuyor.**

Dipnotlar

(*) Dipnot: S. S. Önder, heyet içinde Öcalan’ın en fazla övgüsüne mazhar olan, “bizim kıymetlimiz” dediği ve heyetin “başsözcüsü” ilan ederek, **dışarıda kendisini temsil yetkisi verdiği, tüm kurum ve kişilerin üzerine çıkardığı kişidir.** “Söyledim, benim adıma sözcü sensin” diyor Önder’e. “İşte Pervin (Buldan), Ceylan (Bağrıyanık), diğerleri de dahil, senin sözünden çıkamayacak.” (sf: 452) Kitabın pek çok yerinde S. S. Önder’e övgüler ve payeler bulabilirsiniz. Ama kitaptan da anlaşılıyor ki, Öcalan, Önder’i daha önceden tanımıyor!

(**) Öcalan, yakalanmadan önce S. Süreyya Önder’i tanımadığı gibi, -ki, Önder, memleketi Adıyaman’da karşılaştıkları hatırlatıyor, fakat o çıkaramıyor- Figen Yüksekdağ’ı da tanımıyor. BDP-HDP heyeti tarafından da ona tanıtılmış, önerilmiş değil. Bu durumda medyadan izlediği kadarıyla ve görüştüğü kişilerin tavsiyesi ile belirlendiği sonucu çıkıyor. Ama bu örnek de gösteriyor ki, belediyelerden cumhurbaşkanı adaylarına, parti eşbaşkanlarına kadar herşey İmralı’dan belirleniyor.

(***) Lütfi Taş’ın içinde bulunduğu “barış grubu” için “Bizzat Emre Bey’in isteği üzerine geldi” diyor Öcalan. (Emre Taner, Hakan Fidan’dan önceki MİT Müsteşarı. Öcalan, görüşmelerin Emre Taner zamanında 4 yıl önce başladığını, sonra iki yıl kesintiye uğradığını “heyet”le ilk görüşmesinde söylüyor -bn) ‘Gelsinler’ diye çok rica etti. ‘Bir grubun gelmesi çok şeyi çözer, çok şeyin önünü zincirleme açabilir’ dedi. Ben ‘yasası yok’ dedim. Ancak kendisi bu konuda önemli gelişmelere çok inandığı için öyle çağırdım. Ama sonuç ortada! Kim kuralı ihlal etti? Bunun hesabını kim verecek?” (sf: 374) Evet kim?!

Yediveren Yayınları İŞÇİ SINIFI BROŞÜRLERİ

Biz işçi sınıfıyız!
Geçimimizi işgücümüzü satarak sağlarız.
Toplumun bütün maddi varlıklarını
biz üretiriz. Bu sömürü düzenini
yerle bir edecek tek güç biziz!

Kapitalist sistem, işgücünü meta haline getirir.
İşçiler, her tür üretim ve geçim aracından
yoksun bırakılmıştır. Üretmek ve geçinmek
için, kapitalistin yayında çalışmaktan
başka çaresi kalmamıştır.

İşçi sınıfının kurtuluşu, kendi eseri olacaktır!
Kendisiyle birlikte tüm sömürülen, ezilen
kesimleri, yani insanlığı kurtaracaktır.
Bunun da tek yolu, kendi davası için
örgütlenmek ve mücadele etmektir!

**İşçi sınıfının en etkili mücadele araçlarından
birdir, grev. İşçiler bu hakkı elde edebilmek
için yüzyıllarboyu mücadele etmiştir.**
Bugün de işçiler, grev hakkını yine grev
yaparak elde etmekle karşı karşıyadır.

Oku-Okut-Yay!

YEDİVEREN YAYINLARI

KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ

Şehitler Albümü
Derleyen: Devrim Zafer
Herbiri mücadelenin farklı bir cephe-
sinde şehit olmuş komünistlerin,
rehber olan yaşamları.

YOL AYRIMI

Derleyen: Osman Fatih
Komünist bir örgütün tarihinde yaşı-
nan tasfiyecilik ve buna karşı ideolo-
jik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleş-
tirilen çıkışın siyasal belgesi.
Tasfiyeciliğin çözümlenmesi.

İLK KURŞUN

Derleyen: A. İsmail
12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist
cuntaya ilk kurşun olan komünist
önder Osman Yaşar Yoldaşcan'ın
biyografisi. Ölümsüz proletarya
kahramanının öğretici yaşamı.

İnancın Sınandığı Zor Mekanlar; HÜCRELER

Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara
ve hücre saldırısına karşı en zor
koşullarda bile direnmenin
onurunu anlatan kitap.

DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş
19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri
katliamı ve hücre saldırısına karşı
yürütülen büyük ölüm orucu
direnisinin siyasal dersleri.
Tutsakların direniş günceleri

SAVAŞ ve DEVRİMCİ DURUŞ

Derleyen: Sezai Ekinci
11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan
yeni emperyalist paylaşım savaşının
ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve
sosyal koşullarının çözümlemeleri,
emperyalistlerin hazırlık düzeyleri.

TİKB(B) I. KONGRE BELGELERİ

Derleyen: İsmail Cüneyt
TİKB(B)'nin yeni emperyalist payla-
şım savaşının öngününde yaptığı
ve örgütsel-siyasal hattını gözden
geçirip, program ve tüzüğünü oluş-
turarak yeni döneme hazırlandığı
I. Kongre'sinin belgeleri.

STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER

Derleyen: Alman Komünist Partisi
Almanya'da 1970'li yıllarda
yayınlanan ve Stalin'e dönük
karaçalmalara önemli cevaplar
veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönem 3 KASIM SEÇİMLERİ

Derleyen: Azmi Akan
Türkiye'de savaş hükümeti kurulması
için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri
ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin
"Taktik", "Devlet" ve "Demokrasi"
konusundaki yanlış yaklaşımları.

İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI

Derleyen: Remzi Basalak
Adressiz Sorgular kitabının devamı...
Son yıllarda işkencede direnme oranını
düşme nedenlerini, yeniden direnişi
yükseltmenin gereklerini ve şehit
komünistlerin direnişleri.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin
İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve
gerçek gücünün bu deneyimlerde yat-
tığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketi-
nin tıkanma noktalarını ve
aşma yönünü ortaya koyuyor.

**PİŞMANLIK YASALARI ve
İTİRAFÇILIĞA KARŞI MÜCADELE**
Derleyen: Osman Akgün
"Topluma kazandırma" adı altında kar-
şımıza çıkartılan pişmanlık yasalarına,
itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım,
komünistlerin bu konudaki
tarihsel tutum ve belgeleri.

**Yeni emperyalist
SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ**
Derleyen: Selma Aybal
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının
devamı... ABD emperyalizmini yeni
emperyalist savaşa başlamakta iten
ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta
derinleşen ABD bataklığı.

KUTUP YILDIZI
Derleyen: İsmail Gökhan Edge
Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük
sevgisini ve saygısını kazanan,
Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme
geleneginin oluşmasında tarihsel bir
rol üstlenen komünist önder Mehmet
Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

**Emperyalist Savaş ve
KÜRT SORUNU**
Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazır
Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve
Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla
birlikte, emperyalist savaş koşulla-
rında Kürt hareketinin evrimi.

TİKB(B) 4. KONGRE BELGELERİ
Derleyen: Ataman İnce
TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu,
emperyalist paylaşım savaşını ve
Türkiye'nin savaşa karşı konumunu
değerlendirdiği 4. Konferansı.

**İnancın Sınandığı Zor Mekanlar;
HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI**
Derleyen: Nevin Berktaş
"Hücreler" kitabının ve yazarının
ceza almasının ardından, kitabın
dava süreci ve yürütülen kampanya
ile birlikte yayınlanan son hali.

**Bir Yenilgi Hastalığı
TASFIYECİLİK**
Derleyen: Osman Yaşar Yoldaşcan
12 Eylül'den bu yana süregelen ve
devrimci harekette büyük tahribatlar
yaranan tasfiyeciliğe karşı bir
mücadele kılavuzu.

**Darbe, Yenilgi, Direniş
12 EYLÜL**
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül sadece bir yenilgi
değil, aynı zamanda bir
direniş destanıdır da.
Kitap, 12 Eylül'ü, direnenlerin
gözünden anlatmaktadır.

**Kriz, Savaş ve
DEĞİŞEN DENGELER**
Derleyen: Metin Aydın
ABD ile Çin arasındaki dünya hege-
monyasını ele geçirme savaşı;
bunun Türkiye'ye yansımaları;
2008'de başlayan ekonomik krizin,
savaşı kaçınılmaz hale getirmesi.

**PROLETER KÜLTÜR
PROLETER YAŞAM**
Derleyen: Hacı KÖSE
"Yeni insan"ı yaratmak, insanal
erdemleri öne çıkarmak için;
kapitalist ideolojik bombardımana
karşı, sosyalizmin savunusu.

BU DAHA BAŞLANGIÇ
Daha fazla haziran
Derleyen: M. Ali DOĞAN-Aslan TEL
Taksim Gezi Parkı'nda başlayıp
ülkeyi saran Haziran Ayaklanması'na,
yaşayanların gözünden objektif
bir bakış

FEMİNİZM Mİ SOSYALİZM Mİ?
Derleyen: Z. Poyraz-H. Çabuk
Feminizmin bir burjuva ideolojisi
olduğunu ve emekçi kadının
kurtuluşunun, emekçi erkeklerle
birlikte, burjuvaziye karşı sınıfsal
savaşım vermekten geçtiğini anlatıyor.

**Su ve ateş çağındaydı soluğumuz
En umutsuz gece yarılarında
En ıssız yollarda bırakıldık hep
Yıkılmadık**

**Günün bir yanında avuçlarken güneşi
Bir yüzünde yeniden düştük toprağa
Korkmadık**

**Yüreğimizle parçaladık en sert kayaları
Filizlenip uzandık dostluğun gökyüzüne
En bereketli yağmurları
Hep kendi soluğumuzla yarattık.**

Adnan Yücel

DİRENEN HALKLAR KAZANACAK!